

Giới thiệu Tinh Tế Độc Sủng: Vô Tình Nuôi Nhi Thê

Truyện Tinh Tế Độc Sủng: Vô Tình Nuôi Nhi Thê của tác giả Tiểu Tửu là truyện xuyên không với nhân vật chính là một sát thủ lạnh lùng, bá đạo. Bác sĩ tâm lý kết luận, cô bị chứng tự kỉ, bệnh kén ăn, chứng khó hòa nhập với xã hội, chứng chán đời, chứng thiếu cảm xúc... Vì thế, nghề nghiệp đầu tiên và cũng là duy nhất của cô chính là giết người.

Giết người, bị giết, vì thế nên xuyên không. Tuy nhiên nàng lại mang tính cách của một sát thủ đó xuyên qua trở thành một cô bé ở thế giới khác. Giờ đây, nàng sống dưới thân xác của một cô bé, và còn trong vòng tay yêu thương của một người đàn ông xa lạ.

Sống lại trong thân xác của cô bé hai tuổi, ở một thế giới kỳ lạ. Ở đây, đàn ông chọn vợ bắt đầu từ lúc hai tuổi, chọn xong liền mang về nhà mình nuôi dưỡng, nuôi lớn là có thể bắt đầu "ăn"...Gặp quý, hóa ra người mang cô đi không phải cha cô mà là ông xã của cô!

Bạn đang đọc truyện *Tinh Tế Độc Sủng: Vô Tình Nuôi Nhi Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: Phán quyết tử vong

Người ta đều nói khi con người chết, tất cả sự việc xảy ra trong đời sẽ tái diễn lại trước mắt. Dù người có già cả lúc lần quên đi tất cả cũng vậy. Nghe nói, đó là thẩm phán!

Tiểu Kê sắp chết, động mạch ở cổ bị cắt, máu phun ra ngoài, chỉ một chút nữa thôi cô sẽ chết. Vì thế, tất cả những việc đã qua đều xuất hiện lại trong đầu.

Từ nhỏ đến lớn! Tất cả những thứ đã quên, giờ khắc này đều hiện ra.

Mẹ cô là kỹ nữ, từ nhỏ cô đã bị nhốt trong tủ quần áo, nhìn mẹ cô bên ngoài cùng nam nhân lẩn lộn ở trên giường. Lúc đầu cô sợ hãi kêu khóc, nhưng kết quả lại bị đánh, nên sau này cô không khóc nữa. Khi lớn hơn một chút thì cô bị ném ra bên ngoài, nhìn thấy đủ loại ghê tởm trên đời.

Cửa sổ phía đối diện, có một cô gái làm kỹ nữ và một người đàn ông nghiện thuốc phiện. Tiểu Kê đã nhìn thấy lúc hấn lên con, vô cùng đáng sợ. Hấn còn có thể đánh cô gái kia, đánh rất dã man. Nhưng sẽ không đánh vào mặt cô ấy, bởi vì hấn cần cô ấy kiếm tiền để đi mua thuốc phiện.

Về sau có một ngày, hấn lại đánh, đánh rất tàn nhẫn, đánh cho cô gái vỡ đầu chảy máu. Người đàn ông đánh thích tay, cô gái cắn hận cầm con dao thái, liều mạng đâm hấn. Tiểu Kê nhìn từ đầu đến cuối, người còn dính phải một chút máu của cô ta. Gã đàn ông kia chết, cô gái bị bắt.

Từ đó về sau, phía đối diện có một người đàn ông khác chuyển đến, dáng vẻ rất dễ nhìn. Hấn làm trai bao, khách hàng của hấn có cả nam cả nữ. Tiểu Kê từng thấy qua, hai gã đàn ông, quan hệ giống như "cẩu". Cô vẫn không có cảm giác như trước, giống như lúc này nhìn thấy máu, mặt không hề biểu cảm, một chút sợ hãi cũng không có.

Tiểu Kê rất ít nói, lúc cô học nói, đầu tiên chính là học từ âm thanh của mẹ, sau này là học theo cách mẹ mắng mình, kỹ nữ nuôi con chính là thành đồ đê tiện. Cô còn học gã khốn nạn ở đối diện, cầu xin khi lên con, điên lên thì đánh người.....

Có khi cô cũng đi ra bên ngoài, nhưng đối với những người sạch sẽ bên ngoài, cô không mở miệng được. Vì thế càng ngày cô càng im lặng, đến sau này cũng không nói chuyện nữa. Người trong khu nhà đều biết, Tiểu Kê là một đứa câm điếc.

Cô không có chỗ ở, cũng không được đi học.

Lúc Tiểu Kê được mười ba tuổi, lầu dưới có người bán thuốc phiện bị cảnh sát bắt, nhân lúc phòng dưới trống. Mẹ cô bắt đầu lo lắng cho tương lai của con gái, bà ta cảm thấy con gái theo nghề của mình cũng không có gì là không tốt.

Vì thế bà ta liền thay Tiểu Kê tìm khách. Đáng tiếc Tiểu Kê không xinh đẹp..... Cô rất gầy, chỉ có da bọc xương, hai mắt rất lớn, giống như muốn lòi ra ngoài, không có thân, cái khác..... Thật sự không có chỗ nào nhìn được. Trên mặt không nhìn được, trên người càng khó nhìn, mười ba tuổi, ngực so với sân bay còn phẳng hơn, một chút ngực cũng không có.

Mấy gã làng chơi đến xem, đều thất vọng bỏ về, cho dù cô là xử nữ, cũng không làm cho người ta có chút hứng thú nào.

Mẹ Tiểu Kê thử hai lần, cũng đành buông tha. Về phần tương lai của đứa con gái này..... Chính bà ta cũng khó lo cho mình thì làm gì có tinh thần đi lo cho người khác.

Cũng trong một năm này, phòng lầu dưới bán thuốc phiện lại có người đến ở. Là một người tàn phế, nhưng rất khỏe mạnh, mặt đầy râu.

Một lần Tiểu Kê bị mẹ kéo đi ra ngoài, vừa lúc gặp phải người đó chuyển nhà. Cô khó kìm được lòng hiếu kỳ mà quay lại xem, kết quả sau khi người nọ đem đồ đạc chuyển vào phòng, cũng đem luôn cô đi vào.

Người tàn phế cho cô ăn uống, còn không đánh cô. So với mẹ cô thì tốt hơn nhiều nên Tiểu Kê muốn ở lại đó. Tiểu Kê không biết người tàn phế này làm nghề gì, cứ cách vài ngày hắn sẽ đi ra ngoài một chuyến, có đôi khi sẽ bị thương. Nhưng Tiểu Kê xác định, hắn rất nhiều tiền.

Lại sau này, hắn mang nàng đi ra ngoài, bắt đầu dạy cô làm một số chuyện kì quái.

Bắt cô đeo đá tảng rất nặng treo núi, dạy cô đánh quyền vào bao cát, dạy cô đem bản thân hóa trang thành những hình dáng khác nhau. Sau này, hắn dạy cô đi vào trong rừng giết động vật, giết rắn, giết sói.....

Tiểu Kê đi theo hắn hai năm, từng chịu qua rất nhiều vết thương, có khi bị thương rất nặng, vài lần cô cho rằng mình sẽ phải chết. Nhưng cô không chết, còn càng ngày càng lớn lên. Tiểu Kê lớn lên rất xinh đẹp..... Có một ngày, cô cùng người tàn phế đi ra bên ngoài trở về, bị mẹ nhìn thấy được, mẹ cô lập tức giữ lấy người tàn phế không tha, muốn hắn trả tiền, muốn Tiểu Kê về nhà thay bà ta tiếp khách.....

Tiểu Kê không nói gì, đi theo người tàn phế trở về trong phòng hắn.

Tối hôm đó, người tàn phế hỏi nàng:

- Về nhà hay là đi theo ta?

Tiểu Kê trực tiếp ôm lấy hắn.

Ngày thứ hai, người tàn phế lại mang cô đi ra ngoài, lúc này, nàng đã biết hắn làm nghề gì — hắn là sát thủ.

Tiểu Kê hoảng sợ, nhưng tuyệt đối không chán ghét. Cô cảm thấy, nhìn hắn giết người, cùng với lúc mình giết sói cũng không khác nhau là mấy. Vì thế cô cũng đi theo hắn giết người, cô không biết vì sao lại muốn giết, dù sao hắn bảo cô giết thì cô liền giết.

Khi cô hai mươi tuổi, sự phụ tàn phế bị giết chết.

Hai người đi giết người, nhưng người nọ quá lợi hại. Cô bị thương nặng, sự phụ bị giết chết. Cô đã nhớ kỹ hình dáng kẻ thù, luôn luôn tìm cơ hội giết hắn..... Cho đến tận ngày hôm nay, cô đã hai mươi ba tuổi, qua ba năm thời gian, cô cuối cùng cũng giết chết được kẻ thù, đồng quy vu tận, bản thân mình cũng phải chết!

Cô từng nghe nói, người trước khi chết sẽ bị phán xử. Cô không biết làm sao mình lại nhớ đến những chuyện này, cũng không biết kết quả phán xét. Trước khi sự phụ tàn phế chết, đã đem cô đến gặp bác sĩ tâm lý, bác sĩ nói, cô có rất nhiều bệnh. Chứng tự kỷ, bệnh kén ăn, chứng khó hòa nhập với xã hội, chán sống, chứng thiếu cảm xúc..... Người như vậy giết người cũng không có gì đáng nói.

Máu chảy ra càng ngày càng nhiều, ý thức của cô cũng dần mất đi. Cô mở to mắt, lẳng lặng chờ đợi, chờ đợi kết quả phán xét. Chờ đợi cái chết đến..... Đến tận lúc mất đi ý thức, cô cũng không thấy được kết quả.

.....

Tiểu Kê không nghĩ tới mình sẽ tỉnh lại, bởi vì cô biết, bị vết thương như vậy chắc chắn sẽ phải chết. Nhưng mà lúc này đây, cô lại tỉnh lại.

Sau đó, cô phát hiện, mình không phải mình.

Cô đã hai mươi ba, sự phụ tàn phế dạy cô nhớ kỹ tuổi của chính mình, hắn nói cho cô biết, chờ đến khi cô ba mươi tuổi, là có thể không phải giết người, cho nên cô luôn luôn nhớ kỹ..... Mà lúc này, cô vẫn là một đứa trẻ, nhìn qua chỉ có hai tuổi.

Đây khẳng định không phải là cô, nhưng quả thật cô đang ở trong thân thể chỉ mới hai tuổi này.

Cô chớp mắt, ánh mắt có chút đại ra, lẳng lặng nhìn một điểm nhỏ ở trước mắt.

Có người đi vào, rất nhiều người. Một người phụ nữ trung tuổi đi phía trước nói:

- Đây là sáu đứa bé hai tuổi đã được chọn lựa kỹ càng. Nhưng vẫn theo quy định cũ, các người phải đạt được sự yêu mến của các cô bé, mới có thể nhận nuôi một trong số các cô bé.

Tiểu Kê quay đầu nhìn nhìn chung quanh. Quả nhiên, bên cạnh cô còn có năm đứa bé giống như mình. Họ có vui mừng, có tò mò, có sợ hãi.....

Tiểu Kê khó hiểu, nhận nuôi? Mình ở cô nhi viện sao?

Nhìn về phía những người đến nhận nuôi, tất cả đều là nam nhân. Nếu nhận con về nuôi, vì sao không để cho vợ của bọn họ đến? Hơn nữa, người đến rất nhiều, những cô bé để nhận nuôi lại chỉ có sáu người, còn nam nhân phải có đến hơn hai mươi người.

Các nam nhân rất nhanh quan sát sáu cô bé, sau đó liền xếp thành sáu đội. Rồi mỗi một đội tiến lên một người, hướng đến các cô bé. Trước mặt mỗi bé gái vừa vịn có một người nam nhân!

Tiểu Kê nhìn nam nhân đến trước mặt mình, nhìn qua tầm hai mươi, còn rất trẻ, bộ dạng cũng rất dễ nhìn. Nhưng nhìn hắn quá yếu, cô có thể dễ dàng

giết chết hẳn.

- Hi, tiểu thiên sứ, ta tên là Jack.

Jack lộ ra một nụ cười ôn hòa, càng làm cho Tiểu Kê không thích. Cô bé bên cạnh bắt đầu khóc, làm người đàn ông ở trước mặt có chút kinh hoàng. Sau đó hẳn bị người phụ nữ trung niên gọi sang một bên.

Một cô bé khóc giống như truyền nhiễm, rất nhanh, nhưng cô bé khác cũng bắt đầu khóc. Tiểu Kê nghiêng đầu, nghĩ mình có nên khóc không? Nhưng mà, nàng sẽ không khóc!

Jack rất đặc ý, bởi vì trong sáu bé gái, chỉ có người trước mặt hẳn là không khóc. Hẳn mang ra một cái kẹo, tiếp tục dỗ nàng:

- Thiên sứ đáng yêu của ta, cùng Jack về nhà được không, Jack nhất định sẽ bảo vệ ngươi thật tốt.

- Đã đến giờ.

Người phụ nữ trung niên đột nhiên nói. Jack cũng có chút sốt ruột:

- Tiểu thiên sứ, nắm tay ta có được không?

Tiểu Kê lẳng lặng nhìn lại, không trả lời hẳn.

Jack thất vọng rời đi, nhưng mà trước khi đi, hẳn đưa tay sờ sờ đầu Tiểu Kê. Tiểu Kê không trốn, điều này làm cho Jack lại lộ ra nụ cười.

Có người tiến vào dỗ dành những cô bé, chỉ chốc lát sau, tất cả lại nín khóc.

Sau đó, sáu người tiếp theo tiến lên. Vẫn giống như trước lại dỗ dành, trong đó một cô bé có mái tóc dài màu vàng giống như búp bê được một nam nhân tuần tú ôm đi. Tiểu Kê chú ý thấy, nam nhân kia đưa tay ra, tiểu cô nương vươn tay vào lòng bàn tay hẳn. Như vậy giống như đã hoàn thành nghi thức nào đó, cô bé đã bị ôm đi.

Những người còn lại trong đội đó, lại chia ra đứng vào phía sau những đội còn lại. Tiểu Kê tò mò, như vậy là đã nhận nuôi thành công sao?

Người thứ hai đi đến trước mặt cô là một người đàn ông có vóc người rất cao lớn, nhìn qua rất lợi hại. Hẳn đứng ở trước mặt cô, thẳng thắn vươn tay về phía trước. Tiểu Kê phải dùng sức nâng cao cái đầu của mình mới nhìn được mặt hẳn, người này có một đôi mắt sắc bén màu nâu nhạt. Cô không thích ánh mắt như vậy, sự phụ của cô chính là bị người có ánh mắt như vậy giết chết.

Người thứ ba không phải đi đến cô trước mặt, mà là đẩy lên trước mặt nàng. Hẳn ngồi ở trên xe lăn, điều này làm cho Tiểu Kê có chút tò mò. Người đàn ông này đáng vẻ rất đẹp, hẳn có một đôi mắt màu xanh lam, trên mặt hẳn không hề biểu cảm, ánh mắt cũng lạnh nhạt xa cách. Tiểu Kê nhìn đuôi hẳn, tò mò đưa tay lên chọc chọc. Sau đó nhìn lên mặt hẳn, lại chọc, hẳn vẫn không nhúc nhích, nhưng một lúc sau, hẳn hướng đến cô vươn tay.

Tiểu Kê nhìn phía sau hẳn, ở đội ngũ của nàng, cũng còn lại một người nữa. Tiểu Kê nhìn nhìn ánh mắt của người kia, cuối cùng vẫn vươn tay của mình ra.

Sau đó, cô bị hẳn ôm lấy, đặt ở trên xe lăn của hẳn, ngồi ở trên đùi hẳn. Đùi hẳn ấm áp, trên người hẳn cũng rất ấm áp. Cô rất thích, bởi vì trên người cô luôn lạnh như băng, trước kia cô luôn thích ôm sư phụ, chính là bởi vì trên người hẳn rất ấm áp. Không giống như trong tủ quần áo, lạnh lẽo như băng, tối đen như mực.

- Ta tên là Âu Dương Thanh Linh- Người nọ nói.

Tiểu Kê ngạc nhiên nhìn hẳn, sau một lúc lâu mới nỗ lực há miệng:

- Thanh — Linh —

Người đàn ông có chút giật mình kinh ngạc, ngây ngốc nhìn cô bé, sau một lúc lâu, mới nhợt nhạt nở nụ cười.

Tiểu Kê không hiểu, cô cảm thấy, nam nhân này cười lộ lên cũng thật ấm áp, giống như mặt trời vậy.

Âu Dương Thanh Linh làm thủ tục nhận nuôi, sau đó Tiểu Kê phát hiện, hóa ra tên của mình là Tần Tiểu Tiểu, mà cô cũng có cha mẹ. Khi cô bị Âu Dương Thanh Linh ôm đi làm thủ tục, cô đã nhìn thấy cha mẹ của mình, cha cô là một người trẻ tuổi, bộ dạng rất tuần tú, mẹ của cô cũng rất xinh đẹp. Cô còn có hai người anh trai. Tất cả bọn họ đều ở đây.

Tiểu Kê khó hiểu, nếu bọn họ đều ở đây, vì sao cô lại bị người khác nhận nuôi? Bọn họ rất nghèo sao? Cho nên muốn đem cô đến nhà người khác nuôi?

Nhưng rất nhanh, cô nhìn thấy người nhà của năm bé gái khác, bọn họ cùng với những người nhận nuôi các cô bé ở cùng một chỗ nói chuyện vui vẻ, nhìn qua một chút ưu tư thương li biệt cũng không có. Bọn họ trao đổi thông tin cho nhau, hẹn ngày đến thăm hỏi.

Tiểu Kê, không, Tần Tiểu Tiểu càng khó hiểu.

Âu Dương Thanh Linh làm xong thủ tục, tới đón cô bé. Cha mẹ cô khi nhìn thấy Âu Dương Thanh Linh, sắc mặt có chút không tốt. Nhưng cũng không có nói gì, giống như năm nhà khác, bọn họ trao đổi tin tức cho nhau, hẹn kế hoạch thăm hỏi. Chỉ là mọi người ở chung một chỗ cũng không vui vẻ giống như năm nhà khác, Âu Dương Thanh Linh không hề cười, sắc mặt người nhà của cô lại luôn luôn không tốt.

Anh hai lớn hơn cô bé một chút vụng trộm vuốt mặt nàng nói khẽ:

- Tiểu Tiểu, làm sao em lại chọn một người tàn phế!

Cô cảm thấy hắn rất tốt a! Thật ấm áp.

♥Hết chương 1♥

Bạn đang đọc truyện *Tinh Tế Độc Sủng: Vô Tình Nuôi Nhi Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Cùng nhau thu dưỡng nữ

Âu Dương Thanh Linh mang theo Tiểu Tiểu từ biệt người nhà của cô bé, rời khỏi trung tâm nhận nuôi. Trên một chiếc xe bay..... Xe bay? Đến tận lúc này, Tiểu Tiểu mới phát hiện ra, thế giới này cùng thế giới trước kia cô ở khác nhau rất lớn.

Xe đều bay ở giữa không trung, vừa rồi Âu Dương Thanh Linh làm như thế nào mang cô lên xe? Không có người giúp hắn, là tự xe lăn lên, mà cô một chút cũng không cảm giác được.....

Xe chuyển động, nhưng trong xe chỉ có cô cùng Âu Dương Thanh Linh, không có người lái xe..... Cô bé nhìn phía trước, nhìn qua giống như bộ phận điều khiển, cũng không có người.

- Thanh -- Linh

Cô bé gọi Âu Dương Thanh Linh, giọng nói vẫn có chút không thuần thục như trước:

- Bay--

Âu Dương Thanh Linh đang ở bên cạnh, vội vàng xem xét như thế nào chăm sóc tốt một cô bé hai tuổi. Thực ra trước khi nhận nuôi đã phải đem tất cả mọi thứ chuẩn bị chu đáo, nhưng anh cũng không có nghĩ đến, bản thân thật sự nhận nuôi được một cô bé. Cũng tại hai cô bé được hai em trai của anh nhận nuôi mỗi lần đều bị anh dọa khóc..... Cho nên, hiện tại anh có chút bối rối.

Tuy rằng anh có thói quen làm cái gì cũng hết sức chuyên tâm, nhưng thanh âm mềm mại của cô bé lập tức liền đưa lực chú ý của anh kéo đi.

- Đói bụng sao?

Tần Tiểu Tiểu vốn muốn hỏi vì sao không có người lái mà xe có thể bay, nhưng Âu Dương Thanh Linh vừa nói đến đói, lực chú ý của cô bé cũng bị hấp dẫn. Vì thế gật đầu:

- Đói.

Không biết Âu Dương Thanh Linh ấn vào nơi nào, trên vách xe liền xuất hiện một ngăn tủ, bên trong chất đầy đồ ăn, bánh bích quy, sữa..... Rất nhiều, rất nhiều.

Âu Dương Thanh Linh đưa cho Tiểu Tiểu cầm một hộp bánh bích quy, một hộp sữa.

Động tác của anh vô cùng lưu loát, nhưng khi ánh mắt đảo qua lại có chút chần chờ. Anh không xác định đưa những thứ này cho Tiểu Tiểu ăn có được hay không, trước đây anh hoàn toàn không có chuẩn bị, chính những đồ ăn này, cũng là do người khác chuẩn bị.

Bánh bích quy hương vị rất ngon, sữa uống cũng ngon lắm. Dù sao cũng phải nói, yêu cầu của Tiểu Tiểu chính là cho ăn cho uống không đánh không mắng, tốt nhất có thể cho nàng cảm thấy một chút ấm áp, như vậy đủ rồi. Mà hiện tại, giống như tất cả đều có đủ.

Âu Dương Thanh Linh luôn lẳng lặng xem cô bé ngoan ngoãn đến kỳ lạ này, nàng vậy mà không khóc cũng chẳng náo. Hắn cảm thấy thật thần kỳ, nhỏ như vậy, như vậy mềm mại.....

Đô một tiếng! Rất nhẹ, nhưng ở trong không gian yên tĩnh của Xe bay, lại có vẻ thật đột ngột. Vì thế, hai ánh mắt cùng nhau nhìn về phía trên cổ tay Âu Dương Thanh Linh.

Tần Tiểu Tiểu vẫn cho rằng, đó là đồng hồ. Mà sau khi âm thanh kia vang lên, nàng nhìn thấy Âu Dương Thanh Linh chạm nhẹ ở mặt trên một chút, mặt

trên liền xuất hiện một người. Một hình ảnh giống người thật như đúc, nhưng rõ ràng chỉ hình ảnh.

Một người phụ nữ, cùng Âu Dương Thanh Linh có vài phần giống nhau, nhưng tuổi giống như không nhỏ.

- Tổ mẫu!

- Thanh Linh, thế nào?

Âu Dương Thanh Linh khẽ gật đầu:

- Con thành công nhận nuôi một cô bé, nàng tên là Tần Tiểu Tiểu.

Nói xong, đưa cổ tay hơi chuyển động, lập tức, mặt của hình ảnh kia lại đối diện với Tiểu Tiểu. Tiểu Tiểu lẳng lặng nhìn, đáy mắt có một chút tò mò. Nàng im lặng nhìn người phụ nữ kia, ánh mắt mở thật to.

- Xin chào Tiểu Tiểu, ta là tổ mẫu.

Tiểu Tiểu nghiêng đầu, cau mày:

- Tổ... mẫu?

Nhưng mà, nếu Âu Dương Thanh Linh nhận nuôi nàng, nàng hẳn nên gọi người kia là Thái Tổ mẫu đi? Vì sao lại tự xưng là tổ mẫu?

Nàng cảm thấy thế giới này thật sự kỳ quái cực kỳ, chỉ tiếc, nàng trời sinh cũng không nhiều tình cảm, lòng hiếu kỳ chỉ là ngẫu nhiên, cũng không mãnh liệt, chưa mãnh liệt đến mức khiến nàng muốn đi tìm hiểu đến kết quả cuối cùng.

- Ngoan!

Tổ mẫu lập tức tươi cười, lại chuyển hướng Âu Dương Thanh Linh, một mặt trách cứ:

- Thật là, con như thế nào có thể để Tiểu Tiểu một mình ngồi một cái ghế, con đã nhận nuôi nàng, tất nhiên phải thật thân thiết với nàng, ôm nàng.....

Âu Dương Thanh Linh có chút bất đắc dĩ, đang nhìn Tiểu Tiểu liếc mắt một cái, ngoan ngoãn đi vòng qua, đem nàng ôm đến trên đùi mình. Sau đó hai người cùng nhau lại đối diện với tổ mẫu.

- Ân. Tốt lắm, nhanh chút mang nàng trở về đi! Nhớ kỹ, nàng về sau chính là người của con. Phải đối đãi với nàng thật tốt, thân cận nhiều hơn!

Lưu lại mấy câu dặn dò, hình ảnh biến mất.

Trong lúc nhất thời Âu Dương Thanh Linh có chút không biết bây giờ nên làm sao, Tiểu Tiểu ngoan ngoãn ăn bánh bích quy. Răng rắc răng rắc, rất tự tại tại thân nhiên!

Xe bay tốc độ rất nhanh, mà đích đến cũng không quá xa, Tiểu Tiểu chỉ ăn mấy cái bánh bích quy, sữa vừa mới uống xong, xe đã ngừng lại. Cửa xe mở ra, Âu Dương Thanh Linh một tay ôm nàng, một tay không chế trên xe lăn, vững vàng xuống xe.....

Ngoài xe, có người chờ bọn họ.

Đứng phía trước có tổ mẫu, bên người tổ mẫu là một người nam nhân. Ở bên cạnh bọn họ, có một đôi nam nữ so với hai người hơi trẻ tuổi hơn chút. Lại phía trước, có hai nam nhân càng trẻ hơn, trong lòng bọn họ đều ôm theo một cô bé. Nhìn qua, bất quá cũng chỉ hai ba tuổi mà thôi.

- Tiểu Tiểu, hoan nghênh ngươi tới đến nhà chúng ta!

Tổ mẫu tiến lên đầu tiên, vô cùng nhiệt tình.

Tiểu Tiểu luôn luôn cảm thấy người như vậy thật thần kỳ, nàng như thế nào có thể vẫn duy trì nhiệt tình như vậy?

- Tiểu Tiểu, ta là tổ phụ, hoan nghênh con trở thành một phần trong nhà chúng ta.

- Tiểu Tiểu, ta là mẫu thân, nhìn con thật đáng yêu.

- Ta là cha, chào mừng.

- Ta là em trai thứ nhất, Âu Dương Thanh Vũ, đây là dưỡng nữ của ta, Cảnh Quỳnh, năm nay hai tuổi rưỡi.

- Ta là em trai thứ hai, Âu Dương Thanh Phong, dưỡng nữ của ta, Cửu Tố, ba tuổi.

Tiểu Tiểu nhìn hai dưỡng nữ, hai tuổi ba tuổi, các nàng thậm chí còn không thể tự đứng, đều để dưỡng phụ ôm vào trong ngực, tò mò nhìn nàng.

Gia đình này thật là kỳ quái, bọn họ sao lại thích nhận nuôi dưỡng những bé gái vậy? Lập tức nàng lại nghĩ đến ở trung tâm nhận nuôi, năm người ở cùng nàng lúc đó, hình như đều là nữ hài. Nhưng nàng vẫn như trước không có suy nghĩ nhiều, chỉ quay đầu lại nhìn về phía Âu Dương Thanh Linh.

- Tần Tiểu Tiểu, dưỡng nữ của ta, hai tuổi.

Âu Dương Thanh Linh thay nàng giới thiệu.

- Thật tốt quá, nhanh vào trong đi.

Tổ mẫu thật nhiệt tình, lập tức tiếp đón mọi người cùng nhau vào nhà.

Đây là một ngôi nhà rất lớn, có ba tầng lầu. Một cái sân lớn, trong sân có vài loại cây, dưới tàng cây là mặt cỏ, bên trên có rất nhiều đồ chơi.

Vào nhà, quần gia trung niên mặc áo đuôi tôm đã chờ ở nơi đó, ở phía sau hắn, có sáu người hầu đứng song song.

Tiểu Tiểu đang muốn đánh giá nơi mình sẽ sống sau này, nhưng khi nàng nhìn thấy động tác tiếp theo của Âu Dương Thanh Linh, nàng ngay lập tức bị thu hút triệt để. Âu Dương Thanh Linh ôm nàng tiến đến trước mặt quần gia, sau đó mệnh lệnh:

- Đây là dưỡng nữ của ta, Tần Tiểu Tiểu, cấp cho quyền hạn an toàn cao nhất.

Tiếp theo liền gặp hai mắt quần gia đột ngột phát ra một tia hồng quang, đem nàng từ đầu tới chân quét qua một lần.

- Chấp hành mệnh lệnh, Tần Tiểu Tiểu, quyền hạn an toàn cao nhất.

Tiểu Tiểu tròn mắt há hốc mồm, ngốc trệ từng mắt quần gia.

- Đây là người máy quần gia nhà chúng ta, Tiểu Tiểu có thể gọi hắn quần gia.

- Người... máy?

- Đúng vậy, người máy. Chờ ngày mai, ta mang người đi mua một người máy tư nhân.

- Người... máy... tư... nhân?

- Không được.

Tổ mẫu đột nhiên ngắt lời bọn họ, thanh âm nhu hòa mà cẩn thận:

- Tiểu Tiểu vừa đến nhà chúng ta, nàng không cần thiết người máy, nàng cần chính là con, con phải chăm sóc và ở bên cạnh nàng.

- Đúng vậy, cảm tình phải bồi dưỡng từ nhỏ, miễn cho sau này nàng lại giống như Hạnh Na.....

Âu Dương Thanh Vũ mở miệng, đồng thời hôn hôn Cảnh Quýnh trong lòng hắn, một tiểu mỹ nhân có đôi mắt xanh ngọc.

Tiểu Tiểu nghe hiểu được bọn họ mỗi câu, mỗi chữ, nhưng luôn có cảm giác như lọt vào trong sương mù. Có một cảm giác vô cùng khó hiểu!

Âu Dương Thanh Linh dường như không có phản ứng, chính là cánh tay ôm Tiểu Tiểu dừng lại một chút.

Mà cha của hắn, một nam nhân vô cùng nghiêm túc đột nhiên quát lên:

- Thanh Vũ, câm miệng!

♥Hết chương 2♥

Bạn đang đọc truyện *Tinh Tế Độc Sủng: Vô Tình Nuôi Nhi Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3: Thế giới công nghệ cao

- Thanh Vũ nói thật ra cũng không sai, tình cảm phải bồi dưỡng mới có. Nhưng mà, ta cảm thấy, người máy cá nhân vẫn phải cần đến, dù sao, Thanh Linh có chút không tiện. Một số việc vặt vãn là người máy làm, như vậy bọn họ mới bồi dưỡng tình cảm thật tốt.

Tiểu Tiểu ngồi xem mọi người, xem sắc mặt của bọn họ. Nàng có thể cảm giác được bọn họ là tốt hay là xấu, sư phụ nói, nàng có trực giác của dã thú.

Mà lúc này, nàng cảm thấy rõ ràng, từ tổ mẫu cùng tổ phụ, còn có cha đều tức giận một chút, nhưng rất ít, không rõ ràng. Trên người Âu Dương Thanh Phong không cảm giác được gì. Giống một chuyện này không liên quan đến hắn, mẹ cùng Âu Dương Thanh Vũ lại mang theo ác ý, còn có một chút đặc ý.

Dù là loại biểu hiện gì, Tiểu Tiểu cũng không thích. Nàng thích hơi thở ấm áp trên người Âu Dương Thanh Linh. Tuy rằng hắn cùng cha rất giống nhau, là một người rất nghiêm túc. Không, so với cha hắn, hắn càng nghiêm túc hơn, gần như lạnh như băng. Cho nên, đối với trên người hắn tỏa ra hơi thở ấm áp như vậy, nàng cảm thấy rất kỳ lạ.

- Oa!

Không biết vì sao Cảnh Quỳnh đột nhiên khóc lên. Ngay sau đó, Cửu Tổ cũng khóc. Hai người khóc khàn cả giọng.

Hai anh em Âu Dương gia lập tức đỡ dành các nàng, nhưng đỡ không được, liền ôm các nàng đi ra ngoài.

- Anh cả, đều tại ngươi, ngươi lại dọa các nàng.

Trước khi đi, Âu Dương Thanh Vũ còn trừng mắt nhìn Âu Dương Thanh Linh một cái.

Tiểu Tiểu ngồi ở trên đùi Âu Dương Thanh Linh, quay lưng về phía hắn. Tuy rằng như vậy không nhìn được mặt hắn, nhưng nàng cảm thấy, Âu Dương Thanh Vũ là một người ngu ngốc, một người phát ra hơi thở ấm áp như vậy sẽ không dọa bất kỳ ai.

Âu Dương Thanh Linh không nói gì, hắn cup mắt xuống, lẳng lặng nhìn Tiểu Tiểu. Đây là bé gái hắn nhận nuôi, nếu không có gì ngoài ý muốn, bọn họ sẽ sống cả đời cùng nhau, ít nhất cũng hai trăm năm mười năm. Cho nên, từ lúc nàng bắt đầu đưa tay đặt lên tay hắn, lực chú ý hắn gần như đều đặt trên người nàng.

Hắn cảm thấy nàng không giống với những bé gái khác, giọng nói của nàng thật đặc biệt, mềm mại nhẹ nhàng nhưng không ngọt ngào, ánh mắt nàng trong trẻo, nàng ăn cũng rất nhỏ nhẹ, từng chút một, vừa nhanh vừa cẩn thận. Nàng không thích khóc, từ lúc hắn nhìn thấy nàng cho đến bây giờ, nàng chưa đã khóc một lần nào. Khi thấy người nhà của mình không khóc, vừa rồi khi hai bé gái kia khóc, nàng cũng không khóc.

Như vậy thật làm hắn nhẹ nhàng thở ra, hắn là một người nghiêm túc, không biết phải dỗ trẻ nhỏ như thế nào. Hắn phải thừa nhận, hắn vươn tay ra, chính là bởi vì nàng không sợ hắn, không có khóc ở trước mặt hắn. Hai bé gái trong nhà kia mỗi lần gặp hắn, đều bị dọa khóc!

Tổ mẫu lại mở miệng:

- Thanh Linh, mang Tiểu Tiểu lên phòng của con đi!

- Phòng con?

- Đúng, Tiểu Tiểu còn nhỏ, buổi tối cần có người chăm sóc. Chẳng lẽ con muốn để nàng một mình ở một phòng, đối mặt hoàn cảnh xa lạ?

Âu Dương Thanh Linh lại nhìn về phía Tiểu Tiểu, cuối cùng gật đầu:

- Con sẽ chăm sóc nàng.

- Tốt lắm, như vậy, trước hết con nên mang Tiểu Tiểu đi làm quen hoàn cảnh một chút, thuận tiện giúp con bé sắp xếp lại thật tốt. Còn có, tuy rằng ta đã thay Tiểu Tiểu chuẩn bị một số thứ, nhưng không biết con bé có thích hay không. Có lẽ Tiểu Tiểu sẽ có sở thích gì đó..... Ah, còn có điều này, phải nhớ rằng, ba tuổi nên đi học.

Âu Dương Thanh Linh đem lời tổ mẫu nói ghi nhớ lại, rồi mới lại không chế xe lăn, mang theo Tiểu Tiểu lên lầu. Dọc theo đường đi, hắn giới thiệu cho nàng các phòng trong nhà:

- Cha, mẹ, tổ phụ, tổ mẫu ở trên lầu ba, lầu hai là nơi ba anh em cùng ở, mỗi người có được hai phòng, ta một phòng, phòng thứ hai của ngươi, hai phòng của chúng ta thông với nhau. Hiện tại ngươi ở cùng ta.....

Nhưng mà, hắn vẫn là đưa nàng đi xem phòng của nàng. Nàng phát hiện, lầu hai rất lớn, chỉ sợ phải hơn một ngàn thước vuông. Có một phòng khách chung, sau đó là sáu phòng, chỉ riêng phòng của nàng, đã phải một trăm nhiều bình, còn có một cái ban công.....

Nơi nối tiếp hai phòng là thư phòng, gọi là thư phòng nhưng thực ra không có sách, cũng không có giá sách. Bên của nàng như là phòng vui chơi, bên kia của hắn lại bày rất nhiều vũ khí.

Hắn có rất nhiều binh khí, rất nhiều vũ khí nàng chưa từng nhìn thấy qua.

Đi vào phòng bên kia của hắn, bài trí bên trong giống với phòng của nàng, chia làm hai phần một phần để làm việc phần còn lại là để nghỉ ngơi, không có phòng bếp cùng nhà ăn, cho nên nhìn có vẻ rất rộng.

- Nơi này về sau sẽ là phòng ngủ của chúng ta.

Chúng ta ?

Tiểu Tiểu bắt được trọng tâm câu nói, cảm thấy cách này nói có chút kỳ quái, nhưng vì sự việc khiến nàng cảm thấy kì quái hôm nay nhiều lắm, thế nên nàng hoàn toàn không để việc này ở trong lòng.

Chúng ta theo lời hắn, cũng chỉ là cùng nhau ngủ mà thôi. Hơn nữa giường hắn rất lớn, còn vô cùng mềm mại. Chỉ là có một điểm không tốt, phòng của nàng bên kia, trên sàn có thảm mềm, bên này lại là sàn nhà cứng rắn. Nhưng mà, nhìn đến xe lăn của hắn, nàng liền hiểu được lí do.

Phòng để quần áo ở phòng ngủ bên cạnh cùng toilet, rất lớn, quần áo, mũ, giày,... được để rất ngăn nắp. Ba mặt tường, đồ của một mình nàng chiếm hai mặt, mặc dù có một nửa là không dùng đến, nhưng cũng đủ để nàng phải sợ hãi than.

Trước kia..... Không, là kiếp trước, lúc đầu nàng mặc đều là quần áo cũ, sau này, cũng chỉ mặc quần áo lao động, vừa bền chắc lại có thể hoạt động linh hoạt, dễ dàng.

Ngoài cửa sổ truyền đến âm thanh vui cười, tiếng đàn ông thì trầm thấp, âm thanh bé gái lại nũng nịu, âm thanh đàn xen hòa lại với nhau. Tiểu Tiểu theo bản năng nhìn về phía ngoài cửa sổ, Âu Dương Thanh Linh lập tức hỏi:

- Muốn đi chơi sao?

Tiểu Tiểu gật đầu!

Âu Dương Thanh Linh giờ tay muốn ôm nàng, Tiểu Tiểu tránh ra một chút:

- Tự đi.

Vài lần nói chuyện, nàng cảm thấy nói chuyện cũng không khó khăn như vậy, mà nàng nói cũng rất rõ ràng, chỉ là tốc độ vẫn như trước rất chậm.

Sắc mặt Âu Dương Thanh Linh cương cứng, có chút xấu hổ:

- Tiểu Tiểu không thích ta ôm sao?

Tiểu Tiểu đứng chỉ vào chân hắn, lúc này lại vỗ vỗ vào đùi hắn:

- Chân, mệt.

Ánh mắt Âu Dương Thanh Linh chợt sáng lên, trong lòng trở nên vô cùng mềm mại. Bé con, vậy mà lo lắng cho hắn, rõ ràng nàng mới là người cần ta quan tâm nhất:

- Không sao cả, ôm Tiểu Tiểu cũng không hề mệt.

Tiểu Tiểu hoài nghi, nhưng nếu như ở trong lòng hắn có thể hưởng thụ ấm áp nhiều hơn, nàng không để ý. Cho nên, nàng mở hai tay, để hắn ôm nàng đem đến trên đùi hắn. Nhưng mà lúc này đây, nàng không phải quay lưng về phía hắn, mà là ngồi đối diện với hắn, cả người vùi ở trong lòng hắn. Chỉ cần vừa ngẩng đầu lên liền nhìn thấy cằm hắn, những sợi râu được cạo sạch sẽ chỉ để lại màu xanh nhạt, giấu dưới làn da.

Xuống lầu bằng cầu thang bên, trên lầu tổng cộng có bốn cầu thang, ở những vị trí khác nhau. Một cái ở bên trong, ba cái ở bên ngoài. Nếu bọn họ đi ra ngoài, ba anh em vừa vặn vận các đi một cầu thang khác nhau. Điều này làm cho không gian của bọn họ có vẻ tương đối độc lập!

Xuống dưới lầu, đi vào trong viện, bốn người đang chơi đùa vui vẻ nháy mắt cứng ngắc, nhất là Cảnh Quỳnh, vừa nhìn qua bên này, cái miệng nhỏ hơi nhăn lại, giống như muốn khóc. Lập tức, Âu Dương Thanh Vũ xoay người, che lại tầm mắt của nàng. Sau đó bốn người bọn họ lại cùng nhau chơi tiếp.

Không ai chào hỏi hai người bọn họ, cũng không có người hỏi hai người muốn chơi cùng hay không.

Âu Dương Thanh Linh có chút lo lắng, hắn nhìn Tiểu Tiểu, lại phát hiện, Tiểu Tiểu cũng không có nhìn bốn người kia. Tiểu Tiểu đang cúi đầu nhìn tay hắn, chính xác hơn, là nhìn quang não trên cánh tay hắn.

- Tiểu Tiểu muốn quang não sao?

Tiểu Tiểu giờ tay chạm vào vật giống như đồng hồ, nhưng lại bị nói thành quang não gì đó:

- Quang não là cái gì?

- Chờ tới khi người được ba tuổi sẽ có quang não. Cái này làm vật liên lạc thông tin, còn có thể chứng minh thân phận, nó đem tất cả thông tin về một người lưu trữ bên trong, là vật lúc nào cũng mang theo người..... Mỗi người đều sẽ có, được gen mã hóa, sẽ không bị mất đi.

Tiểu Tiểu cũng không chú ý nghe tác dụng của quang não, nàng chỉ biết là, hình như nàng đã đến một thế giới vô cùng hiện đại.

♥Hết chương 3♥

Bạn đang đọc truyện *Tinh Tế Độc Sủng: Vô Tình Nuôi Nhi Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 4: Kế hoạch nuôi vợ từ nhỏ

Hiểu biết một cái thế giới, khả năng hết cả đời của một người cũng không được, nhưng muốn biết một ít việc bình thường, chỉ cần theo bên trong hành vi của mọi người, giữa những hàng chữ, một ít tin tức ngôn ngữ đơn giản, liền có thể phát hiện ra chân tướng.

Tiểu Tiểu phát hiện ra chân tướng, chỉ tốn một tháng thời gian. Liền đại khái hiểu biết một ít việc thường!

Tỷ như, thế giới này nam nhân tuổi đều là ba trăm tuổi, mà nữ nhân lại chỉ có hai trăm năm mươi tuổi! Mặc kệ là tuổi của người nào, đều làm cho cô kiếp trước mới chỉ hai mươi tuổi đã chết hung hăng chán kinh.

Thế giới này độ cao của khoa học kỹ thuật rất phát triển, nhưng phương diện nhân văn lại tựa hồ thập phần cần cỗi.

Đây là một thời đại giữa các vì sao, mọi người đều phải đối mặt với cường địch ở nội tình lẫn ngoại tình, thế cho nên nơi này toàn dân đều biết võ. Bất luận nam nữ, tất cả đều có nghề vụ nhất định.

Mà cũng bởi vì như thế, địa vị giữa nam nữ chẳng phân biệt được cao thấp, mỗi người đều trở nên tương đối độc lập cùng tự do. Điều này vốn không phải chuyện xấu, nhưng lại dẫn phát ra một loạt vấn đề.

Đầu tiên là quan hệ nam nữ trở nên hỗn loạn, hợp nhau thì tụ, không hợp thì tán. Việc này cũng không có gì, nhưng số lần tụ tụ hợp hợp quá nhiều, liền xảy ra các loại vấn đề. Một nữ nhân mang thai, thiết yếu cần phải thông qua giám định DNA để biết là đứa nhỏ của ai. Mà sau khi có đứa nhỏ, cô cũng không nhất định nguyện ý cùng cha của nó kết hôn. Cô cần tự do, muốn độc lập. Vì thế, như trước tụ tụ hợp hợp..... Nuôi dưỡng đứa nhỏ trở thành một vấn đề, mà cô vẫn còn có khả năng sinh hạ một đứa nhỏ của nam nhân khác nữa.

Đương nhiên, thế giới này cũng không cho phép phá thai, đó là phạm tội, là mưu sát!

Cho nên, đứa nhỏ phải sinh ra, mà người mẹ cũng không nguyện cho bọn chúng một ngôi nhà khỏe mạnh hoàn chỉnh.

Mà khi những kẻ phạm tội bắt đầu tăng lên, làm đến lúc cho có người điều tra, những người phạm tội phần lớn đều đến từ gia đình mồ côi cha, bọn họ liền bắt đầu hồ hào, cần phải cho những đứa nhỏ ấy một hoàn cảnh ổn định khỏe mạnh.

Nhưng là, hồ hào có ích lợi gì? Nam nhân và nữ nhân sống quá dài lâu, tình yêu không thể gắn bó cuộc sống dài của vợ chồng bọn họ!

Nhưng khi việc phạm tội đã dần dần lên cao thì đồng thời, lại xuất hiện một cái vấn đề khác, đó là luân lý hỗn loạn. Một đôi tình nhân yêu nhau, ở sau khi làm xong hết thảy, kết quả lại phát hiện, bọn họ là có huyết thống giữa anh và em, đương nhiên, còn có thể là cha và con gái, là con, thậm chí còn có thể là ông cháu.....

Đến loại thời điểm này, hết thảy không thể không bị mọi người chú ý.

Có khoa học gia nghiên cứu phát hiện, hết thảy vấn đề này đều đến từ chính cảm tình!

Một đôi nam nữ bởi vì tình yêu mà kết hợp, bởi vì không có tình yêu mà tách ra. Khoa học gia nghiên cứu phát hiện, tình yêu có chất lượng bảo đảm chỉ có mười tám tháng..... Vì thế, có người đề nghị, nếu chất lượng tình yêu bảo đảm ngắn như vậy thì làm cho bọn họ quan hệ gắn bó hơn nữa, không phải lại là tình yêu như cũ. Mà là tình thân!

Vì thế, theo năm trăm năm trước bắt đầu, liền bắt đầu làm thủ kế hoạch nuôi vợ từ nhỏ.

Nam nhân sống lâu hơn so với nữ nhân năm mươi năm, cho nên khi nam tử đạt tới hai mươi tuổi, có thể đi nhận nuôi một đứa con gái. Bọn họ đầu tiên là quan hệ cha nuôi cùng con gái nuôi, sau đó là quan hệ bằng hữu. Bên trong thật có khả năng sinh ra tình yêu, nhưng nhiều hơn là tình thân.....

Kế hoạch nuôi vợ từ nhỏ này có phải hay không thật sự hợp lý như vậy thì không biết, nhưng đôi vợ chồng đã góp ý cái kế hoạch này lúc đó phần lớn đều thành công gắn bó gia đình vững vàng.

Theo lúc đó bắt đầu, một kế hoạch liền làm cho mọi việc hoàn lại xuống. Nhưng cũng không là tuyệt đối, bởi vì luôn sẽ có việc ngoài ý muốn phát sinh.

Tình yêu! Đây là thứ cần phải cân nhắc cực khó. Tuy rằng một người nam nhân toàn tâm đem một cô bé hướng phương hướng mà bản thân mình chờ mong đi nuôi theo, hẳn khả năng sẽ đối với cô bé này tràn đầy chờ mong, cũng muốn tạo thành một gia đình. Nhưng hẳn không thể bảo đảm, cô bé này có thể yêu người khác hay không. Mà cũng khả năng sẽ có một tình yêu rơi xuống đến trên thân nam nhân đó!

Cho nên, luôn có trường hợp nuôi đến một nửa thì cô bé đó sẽ đi. Tựa như con gái nuôi lúc trước của Âu Dương Thanh Linh, nuôi đến mười ba tuổi, thì tình yêu vĩ đại liền rơi xuống, vì thế cô rời khỏi Âu Dương gia.

Bất quá, Tiểu Tiểu từng nghe đến Âu Dương Thanh Vũ nói, nói là bởi vì Âu Dương Thanh Linh bị tàn phế, cho nên con gái nuôi lúc trước đó mới chạy trốn đi.

Mặc kệ là vì thế nào, Tiểu Tiểu hiện tại đã thành con nuôi của Âu Dương Thanh Linh đời thứ hai, bạn gái tương lai, lão bà tương lai!

Điều này làm cho cô có một loại cảm giác quý dị. Nhưng cô cũng không cự tuyệt, sự ấm áp trên người Âu Dương Thanh Linh, cô mỗi ngày đều ngủ ở bên người hần giống ôm lò sưởi, thoải mái cực kỳ. Cô hưởng thụ sự ấm áp này, nếu có thể ôm cả đời, cô rất thích ý.

.....

Một năm đi qua, Tiểu Tiểu hoàn toàn quen cuộc sống nơi đây. Cũng đã quen bầu không khí của Âu Dương gia!

Ông nội bà nội cùng cha mẹ đều có công tác, ông nội là một quân nhân, bà nội là một người có sở trường nghiên cứu cơ cấu. Cha cũng là quân nhân, mẹ thì kinh doanh một công ty.

Âu Dương gia ba huynh đệ lại còn đều là học sinh! Chẳng sợ Âu Dương Thanh Linh đã ba mươi lăm tuổi.

Tiến hóa này cũng là một loại phương hướng, các phương diện đều phát triển mạnh, một người muốn ở một trong một lĩnh vực, cần phải học tập rất nhiều thứ, mà mấy thứ này càng là phát triển hơn, trụ cột cần học tập lại càng nhiều. Chuyên tu một kỹ thuật như thế đều phải tiêu phí mất bốn năm mười năm học tập..... Như vậy, nếu vẫn là con người bình thường chỉ có bảy tám mươi năm cuộc sống. Trừ bỏ ngoài học tập, còn có thể làm cái gì nữa?

Việc này buộc bọn họ hướng phương hướng sống lâu mà tiến hóa lên!

Tiểu Tiểu cũng biết, người mẹ kia không phải là mẹ ruột của Âu Dương Thanh Linh, Âu Dương Thanh Phong, Âu Dương Thanh Linh cùng Âu Dương Thanh Vũ đều là anh em cùng cha khác mẹ!

“Tiểu Tiểu chủ nhân, Thanh Linh chủ nhân đã trở lại.” Một con mèo nhỏ màu lam lặng yên không một tiếng động tới gần Tiểu Tiểu, trên đầu của nó còn đội một ly nước trái cây. Đây là người máy tư nhân của cô, Lam Lam, có thể tự bản thân lựa chọn hình tượng của mình, nhưng công năng không sai biệt lắm. Có lẽ không bằng như là hình người càng tốt hơn, nhưng cô cảm thấy, con mèo nhỏ như vậy đã rất tốt. Con mèo nhỏ màu lam, hần cũng là độc nhất vô nhị đi.

Lấy qua ly nước trái cây, thỏa mãn uống vào một ngụm, rồi mới chuyển hướng tới cửa lớn.

Chiếc xe trên không trung cửa vừa mở ra, xe lăn của Âu Dương Thanh Linh chậm rãi trượt xuống, tầm mắt hần dạo qua một vòng, liền hướng chỗ của cô mà đẩy đến.

“Tiểu Tiểu, hôm nay qua thế nào?”

“Tốt lắm.”

Âu Dương Thanh Linh cười yếu ớt: “Uống ngon không?”

Tiểu Tiểu gật đầu: “Uống cũng tốt.”

“Nhảm chán sao? Qua mấy ngày nghỉ này nữa, con có thể theo ta cùng đi học, đến lúc đó sẽ có rất nhiều bạn bè.”

“Có tán gẫu một chút.”

Thời gian một năm, cũng đủ cho Tiểu Tiểu bước đầu hiểu biết thế giới này. Tự nhiên cũng cũng đủ cho Âu Dương Thanh Linh hiểu biết cô, biết cô là một cô bé cỡ nào nhu thuận đáng yêu hiểu chuyện, nhưng trên thực tế bản chất là một người tham ăn!

Âu Dương Thanh Linh luôn lo lắng, đợi đến sau khi Tiểu Tiểu tiếp xúc với thế giới bên ngoài, có phải hay không bị người dùng ăn uống dụ dỗ đi.

“A, hôm nay có một yến hội, Tiểu Tiểu muốn cùng ta đi tham gia sao?”

“Yến hội?”

“Ừ, một cái tiệc sinh nhật. Bằng hữu của ta.....”

“Tốt.” Tiểu Tiểu lập tức đồng ý. Ban ngày hoàn hảo, nếu là buổi tối, hần đem cô một người nhốt ở nhà, sẽ không cho cùng những người khác chơi. Nhưng cô cũng không thích cùng bọn họ chơi..... Cô không biết nên như thế nào cùng bọn họ chơi, cô không thể lý giải, bọn họ vì sao bởi vì Cảnh Quỳnh đem đồ ăn quảng đến trên đất mà cười, cũng không thể cho bọn họ tới gần. Bọn họ trên người không ấm áp, cô chán ghét cái loại thanh lãnh này, thậm chí mang theo chút cảm giác lạnh lẽo ác ý.

Trên người của mẹ, luôn mát mát, mang theo ác ý. Cô có khi sẽ nghĩ muốn giết bà ta, nhưng cọ lại không có lý do gì!

Âu Dương Thanh Linh biết Tiểu Tiểu không thích cùng người khác chơi, cho dù là bạn cùng lứa tuổi là Cảnh Quỳnh cùng Cửu Tổ. Hần lo lắng cô tịch mịch, người luôn cần bạn bè. Cho nên, hần muốn mang cô đi ra ngoài nhận thức nhiều người hơn, hần cũng không quá thích hai cô bé kia, quá thích

khóc! Hẳn đem sai lầm của Tiểu Tiểu là không thích giao hảo với bạn bè tất cả đều đổ lên đầu hai cô bé.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Tế Độc Sủng: Vô Tình Nuôi Nhi Thê* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Yến hội nhiều người cặn bã

Bạn của Âu Dương Thanh Linh gọi là Lục Hoa, Tiểu Tiểu thăm cho rằng, quan hệ của người này cùng Âu Dương Thanh Linh hẳn là không tốt như vậy. Cô đến Âu Dương gia đã hơn một năm, Âu Dương Thanh Linh có một vài bạn bè thường xuyên qua lại nào cô đều biết, còn nhận thức.

Lục Hoa này, cô cũng là lần đầu tiên nhìn thấy.

Đó là một nam nhân bộ dạng rất tuấn tú, cách ăn mặc mới mẻ càng tăng thêm vẻ đẹp trai. Một thân tây trang màu bạc, tóc màu vàng, mắt màu lam, làn da trắng nõn. Thân hình thon dài, bên người có vài mỹ nhân!

Đúng rồi, tuy rằng trên cái thế giới này mọi người đều có thói quen nuôi một cô bé từ nhỏ để tương lai làm lão bà. Nhưng vẫn như trước có một ít người khác nhau, bọn họ đã quen ở trong sắc đẹp tận tình. Vì thế liền cũng có một ít cô gái tôn trọng hôn nhân tự do, khôi phục thân thể tự do mà theo đuổi những lãng tử!

Đáng tiếc, cho dù cuối cùng những cô gái này không phải thành gái hồng lâu, cũng sẽ thành những người bị người khác bao dưỡng, cũng có một ít sẽ về đến bên người cha nuôi lúc trước..... Bất quá, loại việc này vẫn là rất ít.

Vì vậy cơ chế giáo dục của thế giới vẫn là tương đối hoàn thiện. Trên cơ bản mỗi người đều có thể được đến giáo dục tương đương nhau, đều có thể học được kỹ năng đủ nuôi sống bản thân, đạt được công tác tương ứng! Chính là cũng tuyệt không khuyết thiếu những nữ nhân không muốn trả giá vất vả, chỉ thích nương tựa nam nhân, dựa vào tiền của nam nhân mà sống qua ngày!

Trên yến hội con nít không nhiều lắm. Nam nhân bình thường giống như Âu Dương Thanh Linh, con gái nuôi của bọn họ trên cơ bản cũng đều mười ba, mười bốn, mười lăm, mười sáu tuổi, giống Tiểu Tiểu mới ba tuổi như vậy, thật sự là thiếu chi lại thiếu. Cho nên, cô như trước ngồi ở trên đùi Âu Dương Thanh Linh.

Mà Âu Dương Thanh Linh lại bởi vì chân có tật, cũng không có giống người khác đi xung quanh giao hảo với mọi người. Hẳn an vị ở trong góc, cùng những người chủ động tới tiếp đón một chút, thuận tiện giới thiệu một chút về Tiểu Tiểu. Lúc không có người, hẳn sẽ cùng Tiểu Tiểu nói chuyện. Một bên cô vũ năng đi kết bạn, một bên khác thì giới thiệu cho cô mọi người trong yến hội này.

“Hi, Tiểu Tiểu, đã lâu không thấy.” Một người nam nhân cao lớn dẫn một mỹ nhân tóc vàng đi tới. Cách thật xa liền cùng bọn họ tiếp đón: “Kim Lị vừa học nấu xong một món điểm tâm ngọt, hương vị phi thường không sai.”

Tiểu Tiểu nhãn tình sáng lên, lập tức nhìn về phía mỹ nhân tóc vàng.

Mỹ nhân tóc vàng cũng cười: “Cổ Lực nói không sai, bất quá, chị là tới tham gia yến hội, nếu em muốn ăn điểm tâm ngọt, phải đến nhà của chị đi mới được.”

Tiểu Tiểu lập tức quay đầu nhìn về phía Âu Dương Thanh Linh. Thật sự không thể trách cô, nhà Âu Dương Thanh Linh tất cả đồ ăn đều là do đầu bếp người máy làm, tất cả đều mang theo hương vị máy móc. Mà Kim Lị là người duy nhất làm đồ ăn cho cô mà cô không cự tuyệt. Mà thức ăn kia phong phú mỹ vị, làm cho cô thập phần tâm động.

Đương nhiên, cô sợ dĩ sẽ biểu hiện như thế, tuyệt đối là từ từ mà có, người tên Cổ Lực kia là bạn tốt của Âu Dương Thanh Linh. Dù sao bình thường bọn họ cũng không thiếu tới cửa nhà cô!

Chỉ là, sau khi cô chủ động muốn đi nhà của Cổ Lực để ăn điểm tâm, Âu Dương Thanh Linh ngược lại không muốn cô đi.

Cô tuyệt đối không nghĩ tới, Âu Dương Thanh Linh chỉ là sợ cô bị mỹ thực của Kim Lị bắt cóc.

Âu Dương Thanh Linh không tiếng động trừng mắt Cổ Lực một cái, ngược lại đối Tiểu Tiểu nói: “Chúng ta có thể đem thực đơn của cô ta chép lại đem về, lúc đó con muốn ăn bao nhiêu đều có thể.”

Ánh mắt tinh lạng của Tiểu Tiểu nhảy mắt âm thầm, nhưng biểu cảm lại không có nửa điểm biến hóa. “Tốt!” Cô mặc dù thích mỹ thực, nhưng cô tuyệt đối có thể nuốt xuống thứ khó ăn nhất thế gian. Chỉ là nếu có lựa chọn, cô tự nhiên muốn ăn mỹ vị! Đây là bản năng của người.

Âu Dương Thanh Linh chỉ cảm thấy tinh thần rơi xuống, bản thân thành tội nhân. Nhất là khi tầm mắt có thể giết người của Cổ Lực cùng Kim Lị quét tới, làm cho hẳn có chút xấu hổ, còn có chút hối hận. Chỉ là về mặt của hẳn nghiêm túc trước sau như một, cũng nhìn không ra không nhiều.

Nhưng trong lòng hẳn là con nuôi của hẳn, tương lai muốn cùng nhau sống chung cả đời, cho nên, ách..... “Ngày mai đi, ngày mai chúng ta cùng đi.”

Tỉnh thần lại dâng lên, cô nhìn chăm chăm vào ánh mắt hắn, xác định hắn không phải là nói cho có lệ, không phải nói dối, vì thế lập tức liền dùng sức gật đầu: “Vâng.”

Âu Dương Thanh Linh nhẹ nhàng thở ra, ngược lại nhìn về phía Cổ Lực, “Như thế nào tới trễ như vậy?”

“Nha, Tần Tam phía trước ở nơi đó của ta, nếu không phải biết anh dẫn Tiểu Tiểu đến, Kim Lị thì nhớ cô bé, tôi hôm nay có lẽ căn bản sẽ không đến.”

Âu Dương Thanh Linh: “Tần tam ở chỗ của anh? Ta cho rằng hắn sẽ đi trạm không gian, trong ba mươi năm sẽ không trở về.”

Cổ Lực nói: “Tôi cũng từng cho rằng là như vậy, nhưng là..... Anh có biết, khi hắn rời khỏi Tần gia, hắn mới phát hiện, rất nhiều chuyện hắn đều làm không xong. Hắn trước kia đều dựa vào tất cả bằng hữu không hon..... Tôi đoán hắn chắc là có chút hối hận, không chắc sẽ về đi.”

Âu Dương Thanh Linh lại lắc đầu: “Hắn sẽ không về.”

“Ai biết được?” Cổ Lực đại khái có ý kiến bất đồng, nhưng hắn cũng không có kiên trì. “Hắn lúc này đây chịu đã kích rất sâu..... Lại nói tiếp, cái tên kia thật đúng là quá mức!”

“Tiểu Tiểu, đi, chị mang em đi tới chỗ ăn.” Kim Lị có chút không kiên nhẫn nghe bọn họ nói chuyện, vươn tay hướng về Tiểu Tiểu.

Tiểu Tiểu nhìn về phía Âu Dương Thanh Linh, Âu Dương Thanh Linh khẽ gật đầu. Cô mới nhảy xuống đùi hắn, cũng không có đi kéo tay Kim Lị, chỉ đi theo cô ta. Cùng nhau tiến lên bàn ăn phía trước!

Kim Lị vì cô lấy rất nhiều đồ ăn, nhưng là mỗi một loại chỉ một chút, số lượng cỡ một ngụm nhỏ. Cô biết thói quen của Tiểu Tiểu, cô bé thích nhấm nháp, chỉ có khẩu vị hợp với cô thì cô mới có thể thử ăn lại. Cô cũng một lần cho rằng cô là một thực khách thích soi mói, nhưng khi Kim Lị đi qua Âu Dương gia, biết ở nhà cô luôn không có khẩu vị. Chỉ khi ở bên ngoài mới soi mói..... Cảnh này khiến cô sau khi thấy Âu Dương Thanh Linh lo lắng, rất là cười nhạo hắn buồn lo vô cớ.

Tiểu Tiểu chuyên tâm nhấm nháp mỹ thực, bên người Kim Lị lại không biết khi nào hơn hai người. Một nam một nữ, nam bộ dạng thập phần yêu nghiệt, nữ Nói thật, trên mặt đồ trang điểm quá dày, Tiểu Tiểu căn bản nhìn không ra cô ta đến cùng lớn lên trông như thế nào.

Mà lúc này, hai người kia một trái một phải, đem Kim Lị vây ở bên trong.

“Hi, Kim Lị, đã lâu không thấy, cậu còn đi theo bên người tên quý Cổ Lực kia sao?”

Nữ nhân khắc nghiệt! Tiểu Tiểu bĩu môi. Đồng thời suy nghĩ, Cổ Lực như vậy xem như là giống quý sao? Nơi hắn ở tuy rằng không giống Âu Dương gia là biệt thự thêm dinh viện. Chỉ là ở nhà trọ, nhưng Âu Dương Thanh Linh nói, đó là thứ mà hắn dựa vào năng lực của bản thân mà mua một mình. Hắn là một chuyên gia sửa chữa máy móc, tuy rằng mới hơn ba mươi tuổi, cũng đã hơn dân thường nhiều một chút.

“Nha, cậu nói rất đúng, mình đích xác còn đi theo bên người Cổ Lực. Cậu có biết, hắn là người thuộc về mình, mình tự nhiên sẽ xem trọng hắn. Đúng rồi, mình không nên nói, những người giống như cậu y như là kỹ nữ được mọi người hưởng chung là không thể rõ ràng độc hưởng loại tình cảm này.” Kim Lị mỉm cười, thuận tiện cho Tiểu Tiểu một chén nước trái cây!

“Cô nói ai là kỹ nữ được mọi người sử dụng?”

Kim Lị khinh miệt cười: “Ai đề ý thì chính là người đó. Dù sao tôi cũng không phải, về phần Phi Phi tiểu thư cô có phải hay không, thì nên hỏi một chút chính cô đi!” Cho Tiểu Tiểu ăn xong uống xong rồi, mới hướng cô duỗi tay ra: “Tiểu Tiểu, chúng ta đi thôi, không khí nơi này không tốt lắm.”

Tiểu Tiểu lúc này đây ngoan ngoãn đưa tay đi qua!

“Cô đứng lại đó cho tôi.” Phi Phi thân thủ đánh về phía bà vai Kim Lị.

Kim Lị bà vai trầm xuống, tránh được. Đồng thời xoay người đối với Phi Phi: “Đây chẳng phải là thẹn quá thành giận trong truyền thuyết hay sao? Chắc, trên mặt cô đắp một đồng phấn dày như vậy, thật đúng là nhìn không ra đến đâu.....”

“Tôi muốn xé cái miệng bản thủ của cô!” Phi Phi đánh tới. Kim Lị luôn luôn lãnh trào nhì. Phi Phi vừa vọt tới một nửa, liền bị nam nhân yêu nghiệt bên người ả giữ chặt. Nam nhân yêu nghiệt tác phong nhanh nhẹn tiến lên một bước, hướng về phía Kim Lị thân sĩ cúi xuống thất lưng, “Thực xin lỗi, nữ sĩ, tôi sẽ làm cho bạn gái thất lễ của tôi hướng ngài xin lỗi.”

Kim Lị thờ ra, nhưng sắc mặt như trước không thấy tốt hơn: “Xin lỗi thì không cần, chỉ xin anh quản tốt cô ta. Cáo lỗi, cha nuôi của tôi đang chờ tôi, chúng tôi trước tạm biệt.”

“Đương nhiên, nhưng là tôi thật sự thật xin lỗi. Xin cho tôi một cái cơ hội, làm cho tôi nhận lỗi. Tôi sẽ mời ngài uống cà phê thế nào?”

Kim Lị cười nhạo, “Quý công tử, thanh danh của ngài kỳ thực không như tượng tượng không có chút tiếng tăm gì. Nhưng tôi đối với việc làm bạn gái của ngài không có hứng thú!” Dứt lời, không cần phải nhiều lời nữa, lôi kéo Tiểu Tiểu bước nhanh hướng phía Cổ Lực cùng Âu Dương Thanh Linh đi. Cô đi quá nhanh, thế cho nên Tiểu Tiểu không thể không chạy chậm theo.

Chương 6: Xin lỗi hữu dụng sao

“Như thế nào?” Cô Lực đi lại đây, đem Kim Lị trực tiếp kéo đến bên người. Mà Tiểu Tiểu đang chạy tức thì bị Âu Dương Thanh Linh trực tiếp vớt lên, đặt ở trên đùi, thuận tiện giúp nàng thuận thuận khí.

“Không có gì.” Kim Lị hào phóng dựa vào Cổ Lực, lập tức rất là bất mãn đối với Âu Dương Thanh Linh nói: “Anh mang Tiểu Tiểu đến nơi này tìm bạn bè, thật sự là một cái quyết định phi thường sai lầm. Dù sao còn có một tháng nữa cô bé sẽ đi học, đến lúc đó có rất nhiều bạn cùng lứa tuổi với cô. Nơi này..... Trời ạ, dạng người gì đều có.”

Âu Dương Thanh Linh đã nhìn đến hai bóng người đuổi theo các cô, tự nhiên đối với câu nói của cô ta phi thường đồng ý. “Cậu nói rất đúng, tôi đích xác không nên mang cô bé đến.”

Tiểu Tiểu tò mò không phải 1 phút 2 phút, từ sau khi đến nơi đây, bọn họ liền luôn trong lời nói có chuyện, hiện tại lại trước mặt cô nói cái gì làm cô thật sự rất mê hoặc. Cái này thật sự làm cho người ta thống khoái không được, vì thế cô kéo kéo quần áo của Âu Dương Thanh Linh: “Vì sao?”

“Có một số người thật sự chán ghét.” Kim Lị đáp.

Tiểu Tiểu quay đầu xem cái tên quý công tử cùng Phi Phi kia: “Bọn họ sao?”

“Đúng, bọn họ cũng không phải là người tốt, Tiểu Tiểu nhất định phải nhớ kỹ cách bọn họ thật xa nha.”

Tiểu Tiểu không rõ cô ấy vì sao mọi người lại chán ghét hai người kia, nhưng cô nhìn về phía Âu Dương Thanh Linh. Người cho cô ăn uống, người nuôi cô, cô sẽ nghe hắn.

Âu Dương Thanh Linh một năm này cũng có thể xem hiểu ngôn ngữ tứ chi của Tiểu Tiểu, vì thế, đối với cô gật gật đầu: “Tiểu Tiểu không cùng bọn họ chơi, được hay không?”

Tiểu Tiểu lưu loát gật đầu: “Được ạ.”

Âu Dương Thanh Linh nhẹ nhàng thở ra, mà Kim Lị lại cảm thấy có điểm buồn cười. Cô bé nhỏ nhỏ, khuôn mặt nhỏ nhắn lạnh lùng, cái bộ dáng nghiêm túc lại hiểu chuyện, nhu thuận lại nghiêm cẩn, thật sự là cùng một loại với cha nuôi của cô a! Đáng tiếc, đương sự lại là một tên không tự giác, đã có thói quen! Kết quả, bộ dáng hai người nghiêm cẩn như thế, lại khiến cho người khác có điểm buồn cười!

Đáng tiếc, tựa hồ cũng chỉ có cô Kim Lị một người thường thức, những người khác..... Bất luận nam nữ đều không thể không ghé mắt qua.

“Thì ra là Thanh Linh cùng Cổ Lực, đã lâu không thấy!” Quý công tử dặt tay Phi Phi đi tới, trên mặt cười đến tự nhiên, coi như việc phía trước hết thảy chưa từng phát sinh qua.

Vốn chính là một cái tiệc sinh nhật, chủ nhân mở tiệc tư nhân để chiêu đãi, chỉ là tìm tên của mấy vị đại gia để cùng nhau chơi đùa. Cho nên đến phần lớn đều là đồng học, trên cơ bản tất cả đều biết nhau!

“Đích xác đã lâu không thấy.” Cổ Lực mặt âm trầm, cũng không quan tâm hắn.

Quý công tử cũng không để ý, hắn nhìn về phía Âu Dương Thanh Linh: “Chắc, Hạnh Na không trở về sao? Thật sự là tiếc nuối, khi tôi biết cô bé đó kỳ thực là con gái nuôi của cậu, tôi liền rời đi cô bé Nếu tôi đã làm thương tổn đến anh, thật sự là có lỗi!”

Âu Dương Thanh Linh lạnh lùng nhìn hắn một cái, trong lòng ảo não lại không thể nói được để chống đỡ.

Thứ nhất là Hạnh Na cũng đã trốn đi, hiện tại cùng hắn không còn có quan hệ. Huống chi, Tiểu Tiểu còn ở đây. Hắn thật sự không nghĩ làm cho bản thân có vẻ tức giận dọa người, sẽ dọa đến Tiểu Tiểu mất.

Trong lúc nhất thời trừ bỏ cái tên quý công tử trên mặt còn mang theo tươi cười, mọi người sắc mặt đều âm trầm.

Tiểu Tiểu vốn chính là yên lặng xem, nhưng mà lúc này cô cảm thấy, cha nuôi của cô tựa hồ bị người ta khi dễ. Nghe lời nói của hắn ta, tựa hồ đã tổn thương đến cha nuôi của mình, lại có vẻ mặt thật có lỗi liền không thành vấn đề. Cô có chút hoài nghi, đây là quy tắc của thế giới này sao? Vì xác định một chút, cô quyết định hỏi đối phương một chút. “Tổn thương đến người khác, xin lỗi một chút là có thể sao?”

Quý công tử hơi giật mình, bởi vì đối phương quá nhỏ, nhỏ đến mức hắn rất thích ý đem cô mang ra oai, dù sao là người của Âu Dương Thanh Linh, hắn vui nhất là khi nhìn đến hắn ta không thoải mái. Hắn gật đầu: “Đương nhiên, chỉ cần xin lỗi là thành ý thật tâm, anh tin tưởng Thanh Linh nhất định sẽ tha thứ cho anh, tôi nói đúng sao?” Cuối cùng một câu lại là đối với Âu Dương Thanh Linh hỏi. Nhưng lại mang theo đắc ý, đắc ý là hắn một lần nữa đã lấy

con gái nuôi cùng hắn đứng ở một phe, cùng nhau nhục nhã hắn ta.

Âu Dương Thanh Linh sắc mặt đích xác rất khó xem, làm Cổ Lực cùng Kim Lệ đều đi theo khó coi.

Tiểu Tiểu theo trên đùi Âu Dương Thanh Linh nhảy xuống, đi đến trước mặt quý công tử. Hướng về phía hắn ta thật nghiêm cẩn thật sự cúi xuống thất lưng, “Thực xin lỗi.”

“Ách, cái gì?”

Tiểu Tiểu còn nói một câu, “Thực xin lỗi. Tôi là thành ý thật tình.”

“Có ý tứ gì?”

Tiểu Tiểu cảm thấy bản thân thành ý đủ, cho nên..... “Anh có thể ngồi xổm xuống sao?” Cô lại phải ngưỡng cổ lên trên để xem hắn, người này thật sự rất cao. Nói chung là tất cả người trên thế giới này đều rất cao!

Quý công tử không hiểu, nhưng hắn lại muốn làm cho Âu Dương Thanh Linh ngọt ngào, cho nên hắn ngồi xuống dưới, cười rất đắc ý.

Sau đó!

Tiểu Tiểu mạnh mẽ nắm tay, dùng sức hung hăng hướng ánh mắt hắn mà đánh. Tốc độ của cô rất nhanh, một quyền đánh xong, một khác quyền lập tức đánh ra đi. Hai cái tay đều có hai cái mục tiêu, là hai con mắt hắn!

Đánh xong, Tiểu Tiểu lui về bên người Âu Dương Thanh Linh đã ngây người, thở dài: “Thực xin lỗi, khí lực của con quá nhỏ.” Không thể báo thù cho anh.

“Đáng chết, mày làm gì?” Quý công tử ôm mắt đứng lên, lập tức sẽ đánh về phía Tiểu Tiểu. Bị Cổ Lực chặn ngang ngăn lại!

Tiểu Tiểu như trước nghiêm cẩn mà thành khẩn, “Thực xin lỗi, em đã nói tạ tội rồi.”

Quý công tử vì kinh ngạc, Tiểu Tiểu tiếp tục nói: “Anh nói, đã thương người khác chỉ cần xin lỗi là đủ rồi. Em thật thành tâm xin lỗi, anh cũng nghe được.”

Quý công tử ngây người, mà hai người bên phía trước vậy xem cũng đi theo ồn ào: “Aha, không sai, chúng tôi cũng nghe đến. Tôi còn ghi lại nữa, muốn nghe sao?”

Âu Dương Thanh Linh hoàn hồn, nhìn thoáng qua hai cái mắt thâm quầng trên mặt Quý Phi Dương. Ngô, Tiểu Tiểu nắm tay nhỏ chút, khí lực cũng nhỏ chút, cho nên cũng không rõ ràng. Nhưng là, tâm tình của hắn lại thần kỳ tốt, chưa bao giờ từng có tốt như thế. Cho nên khóe miệng luôn luôn nghiêm túc của hắn cũng hơi hơi gọi lên. Đêm Tiểu Tiểu đã một lần nữa ngồi lên trên đùi hắn dùng sức ôm lại. Còn cúi đầu hôn hôn đỉnh tóc cô, tựa như nụ hôn ở nhà để chúc ngủ ngon.

“Quý công tử không phải thật thích sao? Tôi nghĩ, từ hôm nay trở đi, cậu sau khi đã tạ lỗi với những người bị cậu thương tổn qua, người ta cũng sẽ rất thích ý tới xin lỗi cậu lại!” Âu Dương Thanh Linh nhàn nhạt nhắc nhở. Quý Phi Dương bằng thân phận cao quý của đại gia, dựa vào cái bản mặt yêu nghiệt kia đã câu dẫn không ít con gái nuôi của người khác. Bởi vậy đã kết rất nhiều..... Ngô, coi như là kẻ thù không hơn, nhưng tuyệt đối nhìn là hắn ta không vừa mắt.

Tuy rằng con gái nuôi rồi đi, nhưng thân là nam nhân, bọn họ sẽ rất phong độ nghĩ là bởi vì bọn họ làm không tốt, mới có thể bị người đục khoét một cái lỗ. Đương nhiên, càng trọng yếu hơn là tình thân đã gắn bó. Làm cho bọn họ không thể làm ra cái chuyện quá khích nào đến để thương tổn đối phương. Cho nên, tuy rằng tiếc nuối, nhưng rất ít sẽ sinh ra mối thù truyền kiếp đến.

Mà nếu quả có cơ hội làm cho bọn họ có thể trả thù lại, đương nhiên bọn họ vẫn là rất thích ý. Đại đa số đều là nam nhân, ai cũng chẳng thể ăn cái mật mà không hé răng. Nhất là khi đối phương không chịu trách nhiệm như thế, đùa bốn con gái nuôi mà bọn họ thật vất vả nuôi dưỡng lớn lên.

“Âu Dương Thanh Linh đáng chết, tao muốn đánh gãy một cái chân khác của mày, đem đứa con gái nuôi của mày đưa đến vũ trụ.”

Âu Dương Thanh Linh trên người khí thế mạnh mẽ phóng ra, giống như Thái Sơn áp đỉnh, từ trên phóng xuống dưới, làm cho người chung quanh cũng không tự giác lui về một bước, tên Quý Phi Dương kia lui liền ba bước mới đứng lại, “Có đảm lượng cứ việc đến. Tôi Âu Dương Thanh Linh còn chưa bao giờ sợ qua ai! Nhưng nếu như anh dám đánh chủ ý đến Tiểu Tiểu, tôi sẽ cho anh hối hận vì đã sinh ra trên đời này.” Ánh mắt hắn giống như ác sói, gắt gao nhìn chăm chăm Quý Phi Dương, làm cho hắn chảy một thân mồ hôi lạnh, cuối cùng chạy trốn chết, mới đưa khí thế thu hồi lại.

Mà hắn vừa thu lại khí thế, chợt nghe Cổ Lực cả kinh kêu lên: “Đáng chết, mau xem Tiểu Tiểu!”

Tiểu Tiểu hôn mê, ở lúc khí thế của Âu Dương Thanh Linh phát ra trong nháy mắt, tựa như một ngọn núi áp ở trong lòng cô, làm cho cô không thở nổi. Nhưng khí thế của Âu Dương Thanh Linh vốn là để ảnh hưởng đến lực lượng tinh thần, cô tốt xấu cũng đã cùng từ thân có giao tế nhiều năm. Tuy rằng làm cho cô có áp lực, nhưng không đến mức quá mất mặt.

Mà Âu Dương Thanh Linh thu lại khí thế cũng rất nhanh, cho nên lực lượng tương phản làm cô trực tiếp tê liệt ngã xuống ở trong lòng hắn, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch, giống như nửa hôn nửa tỉnh.

“Trời ạ! Thanh Linh, tôi cho tới bây giờ chưa thấy qua anh không không chế được thành như vậy. Chúng ta vẫn là đem Tiểu Tiểu đưa đi bệnh viện kiểm tra một chút đi! Sắc mặt của cô bé thật khó xem!”

Bạn đang đọc truyện *Tinh Tế Độc Sủng: Vô Tình Nuôi Nhi Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Một chiếc nhẫn cũ

Tiểu Tiểu ra đến sảnh yến hội, tuy rằng sắc mặt vẫn khó coi như trước, nhưng ít ra đã tỉnh lại.

Tiểu hài tử vốn không có quyền lên tiếng, cho nên cô bé vẫn ngoan ngoãn bị đưa đến bệnh viện. Kết quả kiểm tra tất cả đều bình thường, trừ bỏ tình thần lực có chút cạn kiệt, chỉ cần ngủ một giấc thì tốt rồi.

Nhưng Âu Dương Thanh Linh lại bị bác sĩ hung hăng giáo huấn một trận, trách hấn không thể chăm sóc nàng cẩn thận, bác sĩ còn nói ra một câu tương đối nghiêm trọng:

- Nếu anh không thể chăm sóc cô bé thật tốt thì hãy đem cô bé cho người có thể chăm sóc cho cô bé tốt hơn.

Vì thế, Âu Dương Thanh Linh tuy rằng thụ giáo, nhưng lại thay đổi sắc mặt.

Tiểu Tiểu vô thanh vô thức như trước, lẳng lặng đánh giá mọi thứ trong bệnh viện. Sống hai kiếp, đây là lần đầu tiên cô bé đến bệnh viện. Kiếp trước, khi còn nhỏ bị bệnh đều dễ tự khỏi, lớn hơn một chút lại ít sinh bệnh, dù bị thương không ít nhưng đều tự băng bó, không cần thiết phải đến bệnh viện, mà cũng không có cách nào đi, dù sao rất nhiều vết thương đều do làm nhiệm vụ gây lên, nếu đến bệnh viện sẽ rước lấy phiền toái.

Đáng tiếc hiểu kỳ của cô bé có hạn, sau khi lẳng lặng nhìn xung quanh, đối với những nơi xa lạ này cũng chưa có gì có thể gọi lên hứng thú hứng thú của cô bé.

Xem xong, cô bé quay lại thấy sắc mặt Âu Dương Thanh Linh không tốt liền đi đến bên người hắn, nỗ lực đi cả nhắc đến vỗ vỗ lưng hắn:

- Ngoan, không tức giận.

Ngay sau đó, mặt bác sĩ nháy mắt liền nhu hòa đi rất nhiều, chỉ là khi nhìn Âu Dương Thanh Linh, ánh mắt ác liệt hơn một chút.

Trong mắt Âu Dương Thanh Linh càng thêm dịu dàng, anh đem Tiểu Tiểu ôm đến trên đùi. Khi đối mặt với bác sĩ một lần nữa đã khôi phục bình tĩnh:

- Như vậy, ngài nói cô bé cần nghỉ ngơi thật tốt? Có cần đặc biệt chú ý cái gì hay không? Thuốc men thì sao?

- Không cần, nghỉ ngơi thật tốt là được, mỗi ngày ngủ nhiều hơn một chút. Còn nữa, chú ý đừng để cô bé ở trong uy áp tình thần lực cao, ngô, ít nhất phải gần một tháng mới tốt, để cô bé thả lỏng mới được! Nga, trời đất, cô bé mới ba tuổi, anh làm sao có thể cho cô bé chịu áp lực lớn như vậy? Ta nên xin hiệp hội bảo hộ phụ nữ, thủ tiêu tư cách của.....

Đoạn sau câu nói trực tiếp bị bỏ qua, Tiểu Tiểu bị Âu Dương Thanh Linh ôm rất nhanh đã rời đi. Tuy rằng anh ngồi xe lăn, nhưng so với người khỏe mạnh dùng chân chạy còn nhanh hơn.

Thẳng đến lúc ra khỏi bệnh viện, một lần nữa trở lại trên xe bay, khi chỉ còn lại có hai người bọn họ, anh mới đối mặt với cô bé, vô cùng nghiêm túc nói:

- Ta cam đoan, về sau sẽ không để cho ngươi lâm vào tình cảnh nguy hiểm như vậy nữa.

Tiểu Tiểu trừng mắt nhìn, cũng lấy bộ dáng nghiêm cần nói:

- Không nguy hiểm! “Còn xa mới đến nỗi nguy hiểm.”

Âu Dương Thanh Linh chỉ cho là cô bé không hiểu, nhịn không được vô cùng thân thiết vuốt tóc cô bé. Trong lòng cũng đã cam đoan với bản thân, tuyệt đối phải bảo vệ cô bé, không để nàng lại bị thương.

Hai người về nhà, đã là nửa đêm, nhưng có chút ngoài ý muốn khi thấy tất cả mọi người trong nhà đều có mặt đông đủ. Trừ bỏ lần đầu tiên đến nơi đây gặp tình cảnh này, cho tới bây giờ cô bé cũng chưa gặp gỡ qua.

- Ông bà, sao hai người đã trở về rồi?

Âu Dương Thanh Linh cũng có chút bất ngờ, nhưng cũng không thể hiện rõ ràng, khuôn mặt của anh luôn luôn nghiêm túc, có cảm xúc thay đổi cũng rất khó nhìn ra.

- Còn không phải nghe nói Tiểu Tiểu đã thương Quý gia nhị công tử, cho nên mới kinh động đến hai lão nhân gia. Thật sự là, như thế nào sẽ không....

- Câm miệng!

Bà nội đột nhiên mở miệng, đánh gãy lời nói của mẫu thân:

- Tiểu Tiểu, lại đây, đến bên bà nội nào.

Bà nội quay mặt, vô cùng hiền lành nói với Tiểu Tiểu.

Tiểu Tiểu không hiểu vì sao, nhưng cô bé biết, trên người bà nội hiện ra sự lo lắng, so với lúc mới gặp cô bé lại càng sâu, khi đó cô bé không hiểu, hiện tại đã cảm nhận được rõ ràng, nhưng vẫn không ám áp bằng Âu Dương Thanh Linh, cho nên cô bé do dự. Nhưng Âu Dương Thanh Linh đã đem cô bé từ trên đùi ôm xuống, nhẹ nhàng đẩy đẩy cô bé.

Tiểu Tiểu đành phải đi qua, đôi chân nhỏ hướng đến bên cạnh bà nội.

Đến gần, cô bé liền phát hiện, hóa ra trên người ông nội cùng cha, cũng mang theo nhân nhạ ôn ý, so với bà nội nhạ hơn nên khó có thể nhìn thấy.

- Nói cho bà nội, vì sao lại muốn đánh người kia?

Tiểu Tiểu quay đầu nhìn về phía Âu Dương Thanh Linh, thấy Âu Dương Thanh Linh gật gật đầu, nàng mới lại quay, vô cùng nghiêm cẩn nói:

- Thanh Linh tức giận.

Lo lắng trên người bà nội càng đậm hơn một chút, bà mạnh mẽ đem Tiểu Tiểu ôm lấy, dùng sức hôn một cái.

Tiểu Tiểu nhú mày, lui hai bước:

- Thanh Linh nói, không được cho người khác thân.

Bà nội ha ha cười rộ lên, rồi đưa tay cời xuống một cái vòng từ trên cổ, trực tiếp đeo cho Tiểu Tiểu. Động tác này của bà vừa ra, trừ bỏ ông nội, tất cả những người khác đều đổi sắc mặt.

- Bà nội? Tiểu Tiểu còn nhỏ.

Người đầu tiên lên tiếng cũng là Âu Dương Thanh Linh:

- Tiểu Tiểu còn nhỏ nhưng không hồ là người của Âu Dương gia ta.

Bà quét một vòng bốn phía, đem sắc mặt tất cả mọi người đều xem ở trong mắt, trẻ con còn ngây thơ không biết, người lớn thì cũng là hăm mộ ghen tị cùng oán hận. Thật sự là khiến bà phiền chán, thất vọng.

Tiểu Tiểu đang cúi đầu xem cái vòng cổ kia, kỳ thực quan trọng không phải vòng cổ, mà là chiếc nhẫn trên vòng cổ. Đây là một chiếc nhẫn bạc, thoát nhìn xám xịt như bị phủ một lớp tro bụi. Trên mặt nhẫn có khắc những đường cong kì lạ, giống như vẽ phù chú của đạo sĩ bắt quỷ làm cho người ta sợ hãi.

Chiếc nhẫn này cô bé cũng biết đến, đây là tín vật Âu Dương gia luôn luôn truyền cho con cháu. Nhưng thực ra không có gì đặc biệt, vừa không thể kế thừa tài sản, cũng không thể trở thành gia chủ. Đây chính là một loại nhận định, một dấu hiệu như được tộc trưởng thừa nhận. Đương nhiên, cũng không phải không có ý nghĩa gì, nghe nói sau khi lấy được chiếc nhẫn này, đôi vợ chồng đó sẽ có được hạnh phúc mỹ mãn.

Đây cũng chỉ là hi vọng tốt đẹp, Tiểu Tiểu không quá tin tưởng vào nó. Bởi vì nghe nói mẹ ruột của Âu Dương Thanh Linh cũng được nhận chiếc nhẫn này, nhưng kết quả người bên cạnh Cha Âu Dương lúc này là ai?

Mặc kệ thế nào, nhẫn này bây giờ là của cô bé, điều này làm cho cô bé có chút vui vẻ. Tuy rằng rất nhiều chuyện đời trước cô bé đều quên, nhưng cô bé vẫn còn nhớ, đây là đồ trang sức đầu tiên của mình nhận được trong kiếp thứ hai. Cho nên, thời gian cô bé xem nó lâu hơn một chút, sau đó nhin không được đưa tay vào trong chiếc nhẫn.

Sau đó Tiểu Tiểu đụng vào bộ phận giao nhau giữa vòng cổ cùng nhẫn, có thể do vòng cổ có chút gồ ghề, cũng có thể do da cô bé quá mềm, không biết xảy ra chuyện gì, trực tiếp liền làm cho ngón tay cô bé đau rất.

Đối cô bé mà nói, một chút đau ấy không tính cái gì, vì thế cũng không để ý. Đúng lúc này không ai chú ý tới những đường cong kì lạ trên mặt nhẫn đột nhiên chuyển động, từ trên miệng vết thương trên ngón tay của cô bé chui vào.

Miệng vết thương đã lành, trên nhẫn vẫn còn phù chú như trước, chỉ là trọng lượng của nhẫn dường như nhẹ đi một chút. Thân thể của Tiểu Tiểu không có dấu hiệu bất thường nên cô bé cũng không phát hiện ra điểm này. Tất cả mọi người cũng không phát hiện ra chuyện gì vừa xảy ra, lặng yên không một tiếng động, tất nhiên cũng không có người phát hiện. Ngón tay Tiểu Tiểu ở trong nhẫn rút ra, phát hiện nhẫn này thật sự quá lớn nên cô bé không khỏi có một chút buồn bực.

Quay lại phát hiện bà nội dường như không muốn nói thêm, liền lại đi trở về bên người Âu Dương Thanh Linh. Có chút bất mãn:

- Quá lớn.

Khỏe miệng Âu Dương Thanh Linh lộ ra nụ cười yếu ớt:

- Tiểu Tiểu thích không?

- Thích.

Cô bé hướng đến hán thành khẩn nói.

- Là ta sợ sẩy, ngày mai mang Tiểu Tiểu đi đến cửa hàng, đến lúc đó, chúng ta chọn nhẫn Tiểu Tiểu có thể mang được không?

Ánh mắt Tiểu Tiểu lập tức sáng ngời, nhưng sau đó lại lắc đầu:

- Ngày mai đi tìm Kim Lệ.

Âu Dương Thanh Linh há miệng, nhưng hán không phải người nói không giữ lời:

- Đi tìm Kim Lệ trước, sau đó sẽ đi đến cửa hàng.

Như vậy còn có thể đem người mang đi sớm một chút.

Tiểu Tiểu cảm thấy như vậy rất tốt, vừa có thể ăn đến ăn ngon, lại có thể mua được trang sức. Vì thế, cô bé nhẹ nhàng gật đầu:

- Hào.

- Mẹ, Tiểu Tiểu rõ ràng đắc tội Quý gia, vì sao...?

Trương Uyển Y, cũng chính là mẹ ruột của Âu Dương Thanh Vũ, rõ ràng bất mãn nhưng lại không dám hoài nghi lời nói của bà nội nên nói bóng nói gió, ý tứ trong lời nói cũng rất rõ ràng.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Tế Độc Sủng: Vô Tình Nuôi Nhi Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8: Cảnh trong mơ quỷ dị.

- Hừ!

Sắc mặt bà nội thay đổi, cảm giác ám áp lúc trước đã biết mất không chút dấu vết:

- Quý gia thì như thế nào? Âu Dương gia Chúng ta từ khi nào lại e ngại Quý gia? Dem suy nghĩ nhỏ nhất này của con thu hồi lại cho ta, con cháu Âu Dương gia chúng ta, không phải là người Quý gia có thể nhục nhã. Tiểu Tiểu làm như vậy là vô cùng tốt, thân là người Âu Dương gia là phải nên như thế. Về sau nếu các con ở bên ngoài dám bôi nhọ danh vọng Âu Dương gia, ta liền đánh gãy đùi các con.

Lời này nói ra vô cùng nghiêm trọng, mà bà nội cũng thật sự không vui, thậm chí đối với Âu Dương Thanh Linh cũng trách mắng:

- Con nữa, thân là trưởng tử của Âu Dương gia, đối mặt với loại người như Quý Phi Dương nhục nhã, mà còn để Tiểu Tiểu thay con lộ diện. Con quá thực rất mất mặt, từ ngày kia bắt đầu, ở nhà đóng cửa suy nghĩ một tháng.

Âu Dương Thanh Linh đối với hình phạt này không hề có ý dị:

- Vâng.

Về phần vì sao phải bắt đầu từ ngày kia, tất nhiên là vì bà nội nghe được chuyện anh vừa đáp ứng Tiểu Tiểu ngày mai đưa cô bé ra ngoài lúc trước. Mà một tháng sau, vừa vặn chính là ngày khai giảng. Như vậy một tháng này, đầu cũng không thể đi rồi!

Kỳ thực anh cũng không sao cả, chỉ có Âu Dương Thanh Vũ có chút vui sướng khi người gặp họa. Nhưng khi Âu Dương Thanh Vũ nghĩ đến vòng cổ kia, sự đắc ý cũng không còn, ngược lại còn có chút bức tức.

Ở trong nhà này, tuy rằng ông nội mới là chủ, nhưng từ trước đến nay đều do bà nội quản lý gia đình. Trương Uyển Y dù là Âu Dương phu nhân, nhưng

cho tới bây giờ cũng chỉ có thể ở bên ngoài ra về ta đây. Bà ta lại là người Âu Dương Cháp cưới sau, không phải được nuôi dưỡng từ nhỏ.

Thế giới này tuy có kế hoạch dưỡng thế, nhưng vẫn có ly hôn, dù sao hai con người không phải luôn có thể hòa hợp, cũng không thể buộc họ vào với nhau cả đời để họ ghét nhau cả đời được. Đó là tra tấn, là chiến tranh lạnh, đối với gia đình lại càng không tốt.

Vì thế, luôn có rất nhiều cô gái độc thân để người ta tuyển chọn. Trương Uyển Y chính là một người như vậy, chồng bà ta vốn là một quân nhân bị thương phải giải ngũ ở nhà kinh doanh, nhưng cuộc sống thiếu thốn bản cùng khiến bà ta thất vọng. Vì thế bà ta đã ly hôn, sau này không biết như thế nào lại gả cho Âu Dương Cháp.

Tuy rằng bà ta trở thành Âu Dương phu nhân, nhưng ở nhà lại không được bà nội ưa thích. Đi ra ngoài thì đối với những người thân phận không bằng mình mà vênh vào tự đắc, đối với người có thân phận bằng mình thì luôn lo lắng bản thân kém hơn. Mà vì bà ta luôn đi trong cái vòng lẩn quẩn của thân phận nên rất khó tránh khỏi ý nghĩ luôn muốn lấy lòng người khác.

Đáng tiếc, người khác gặp mặt đối với bà ta còn nể tình, sau lưng liền nói bà ta hẹp hòi, không duyên cớ đã đánh mất tôn nghiêm của bản thân.

Những điều này tất nhiên bà nội đều biết đến, nhưng bà nội vốn không thích bà ta nên chỉ cần bà ta không làm chuyện khác người, liền cũng không quản.

Nhưng việc Tiểu Tiểu làm hôm nay thật sự khiến bà cảm thấy vui mừng, rất có mặt mũi. Vì thế liền đối với việc Trương Uyển Y nói năng lỗ mãng nghiêm khắc chút.

Vốn bà còn có chút lo lắng Tiểu Tiểu sẽ bị dọa sợ. Kết quả khi tầm mắt vừa chuyển qua đã thấy Tiểu Tiểu không có nửa điểm sợ hãi, nếu là những cô bé khác chỉ sợ đã bị dọa phát khóc rồi. Nhẹ nhàng thở ra, nhưng lại không khỏi có chút thất vọng. Vì thế bà đối với Tiểu Tiểu càng vừa lòng!

- Tiểu Tiểu cũng sắp vào trường học rồi?

Lời này là hỏi Âu Dương Thanh Linh.

- Đúng vậy bà nội, tháng chín khai giảng là có thể nhập học.

- Vừa viện nghiên cứu mới ra một loại quang não mới, qua vài ngày ta mang một cái về cho Tiểu Tiểu.

Nhưng bà chợt dừng một chút khẽ nhíu mày, lại phủ định quyết định lúc trước của mình:

- Quên đi, qua vài ngày nữa ta tự mình mang Tiểu Tiểu đi đến viện nghiên cứu. Thuận tiện đem thân phận của Tiểu Tiểu ghi nhớ vào trong đó cũng tốt.

Rồi bà quay đầu sang hướng ông nội:

- Sơn Viễn, chừng nào thì ông rảnh, vừa vặn cùng đi.

Âu Dương Sơn Viễn, cũng chính là ông nội, có chút dở khóc dở cười, nhưng xem vợ của ông đã muốn làm đến cùng, nhưng mà, ông cũng thích tiểu nha đầu đứng ra vì cháu trai mình. Tuy rằng điều này làm cho ông cảm thấy cháu mình có chút mặt mũi, nhưng cũng không ảnh hưởng đến đứa bé hết sức chân thành này. Cho nên, ông rất vui cùng vợ thiên vị cô bé một chút.

- Hai ngày mười ba, mười bốn, tôi có ngày nghỉ.

- Được, vậy ngày mười ba đi.

- Tốt.

Hai người quyết định cũng không nhìn những người khác lại biến đổi sắc mặt. Trực tiếp tuyên bố hội nghị gia đình lần này tạm thời kết thúc, phân phó Âu Dương Thanh Linh nhanh chóng mang Tiểu Tiểu trở về nghỉ ngơi. Chính bọn họ cũng lên lầu ba nghỉ ngơi.

Khó có thể trở về, bọn họ tuy rằng là người trên, nhưng thật ra là còn rất trẻ tuổi. Hơn nữa một người ở quân bộ, một người ở sở nghiên cứu, cho nên bọn họ cũng muốn hưởng thụ cuộc sống về đêm.

.....

Âu Dương Thanh Linh mang Tiểu Tiểu đi tắm, giúp cô bé thay áo ngủ rồi mới ôm Tiểu Tiểu đặt ở trên giường.

Mà chính anh cũng nhờ tư nhân người máy trợ giúp tắm rửa sạch sẽ. Khi quay lại xem Tiểu Tiểu, thấy cô bé mới qua vài phút đã ngủ, không khỏi lại có chút đau lòng. Đây đều là mình làm hại! Ở trên khuôn mặt nhỏ nhắn của cô bé đặt một nụ hôn chúc ngủ ngon, lại thay cô bé điều chỉnh nhiệt độ phòng. Âu Dương Thanh Linh mới tới thư phòng.

Tuy rằng xem như là nơi cất giữ vũ khí cất, nhưng nơi đó cũng thật sự là thư phòng, khi Âu Dương Thanh Linh muốn xử lý công việc, vẫn tới nơi này.

Mở ra quang não của bản thân, Âu Dương Thanh Linh kết nối thông tin với một người.

- A, mặt băng, sao lại rảnh đi tìm tôi?

Đối phương là một thiếu niên hồng tóc .

- Tra thông tin của Quý Phi Dương.

Âu Dương Thanh Linh không trả lời người kia mà đi thẳng vào chủ đề chính.

Thiếu niên tóc hồng hạ lông mày:

- Thế nào, rốt cục muốn xử lý tên này?

- Tần Tam bây giờ còn chưa đi đến trạm không gian, hẳn là không cam lòng đi.

Thiếu niên tóc hồng tròn mắt:

- Cho nên...? Cậu muốn đem Quý công tử giao cho Tần Tam?

- Vì dân trừ hại không tốt sao?

Thiếu niên tóc hồng giật mình cười rồi lập tức dùng sức gật đầu:

- Đương nhiên tốt. Bất quá, hiện tại Tần Tam biến mất..... Tôi cũng không tìm thấy anh ta. Người nhà anh ta đều thuộc loại bao che khuyết điểm.

- Yên tâm, rất nhanh cậu sẽ nắm giữ hành tung của anh ta.

- Được rồi được rồi, tôi đã biết. Thật không biết tên kia như thế nào chọc cậu Bất quá, có thể chọc cậu tức giận, thật đúng là rất có năng lực.

Âu Dương Thanh Linh không để ý anh ta, trực tiếp đem thông tin cắt đứt!

.....

Khi Âu Dương Thanh Linh trở lại trên giường, Tiểu Tiểu đang ở nằm mơ.

Đối với một người thiếu hụt cảm xúc, lại tự bế, không có ai quan tâm, cũng không hay suy nghĩ miên man, đối với một người đơn giản đến mức đơn thuần như vậy, nằm mơ chính là việc tương đối xa xỉ.

Cho nên, Tiểu Tiểu hoàn toàn không phát hiện bản thân đang ở nằm mơ. Cô bé cho rằng bản thân mình đang thức, cho rằng hết thảy đều là chân thật, vô cùng xuất thần.....

Trong mộng, cô bé biến thành một đóa hoa, một đóa hoa sinh trưởng ở vách núi đen. Nó nhìn rất nhiều người từ dưới chân núi trèo lên, có đến một nửa bỏ dở giữa chừng, có người trèo đến chỗ rất cao lại ngã xuống, có người thì giữa đường kết bạn đi cùng nhau, cũng có người nửa đường bị đồng bạn hãm hại mà ngã xuống, thậm chí trực tiếp bị giết chết .

Nó ở nơi đó nhìn thật lâu thật lâu, vẫn không có ai trèo được lên đỉnh núi. Gió thổi mưa dầm, sấm sét vang trời, toàn bộ đỉnh núi, cũng chỉ có một đóa hoa nhỏ, đơn độc..... Không biết qua bao nhiêu năm tháng, rốt cục có người trèo lên đến nơi, anh ta thấy được nó, đối với nó thì thảo tự nói. Nói anh ta vì một người đến cầu linh dược, kết quả anh ta đi ra ngoài lâu quá, người nọ lại rơi vào vòng tay ôm ấp của người khác! Hiện tại, anh ta rốt cục cũng tìm được nó, anh ta lại không biết có nên trở về hay không.

Hoa nhỏ tự nhiên không thể trả lời, kết quả người nọ đem nhang hái xuống, lấy cả gốc rễ, kết quả cầm nó cùng nhảy xuống vách núi.

Anh ta tan xương nát thịt, nó cũng bị gió thổi đến dòng sông cách đó không xa. Ở trong sông trôi nổi, cành lá đã bị rũ nát, chỉ còn lại một đóa hoa, xuôi dòng mà xuống, rơi vào bụng cá...

Bạn đang đọc truyện *Tinh Tế Độc Sủng: Vô Tình Nuôi Nhi Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9: Bất quá cùng điểm tâm

Mộng không có kết thúc, hoa tiến vào bụng cá, lại biến thành một con cá nhỏ nhỏ..... Nhưng là, trời đã sáng, người nằm mơ tỉnh. Vì thế, mộng cũng không thể không ngừng.

Khi Tiểu Tiểu tỉnh lại, thập phần hoảng hốt. Thậm chí có chút phân không rõ bản thân là hoa hay là người, chỉ là đầu quay tới quay lui, lại tìm không thấy tay chân của bản thân. Cho đến khi bị Âu Dương Thanh Linh điểm nhẹ cái mũi, lo lắng hỏi cô: “Bị ác mộng sao?”

Người bị tình thần lực đã thương, luôn sẽ bị ác mộng liên tục. Tuy rằng bác sĩ nói Tiểu Tiểu chỉ là mệt mỏi, nghỉ ngơi một chút là tốt rồi. Nhưng cô quá nhỏ, khó tránh khỏi cũng sẽ nhận đến tổn thương nào đó.

Cảm giác ấm áp, như là trời sáng, thái dương chiếu rọi. Điều này làm cho Tiểu Tiểu chậm rãi hoàn hồn, “Con biến thành hoa.”

Âu Dương Thanh Linh xem bộ dáng Tiểu Tiểu, không khỏi lòng tràn đầy mềm mại: “Nhất định là bông hoa xinh đẹp nhất.”

Tiểu Tiểu nghĩ nghĩ, lắc đầu: “Không xinh đẹp. Nhưng rất lợi hại!” Sinh trưởng ở vách núi mà tất cả mọi người không thể đi lên trên, mưa đập gió vùi sấm sét đánh đều đã thương không đến nó. Tuy rằng cuối cùng chết rất nghẹn khuất, nhưng lại rất lợi hại!

Âu Dương Thanh Linh loan khõe miệng, trên khuôn mặt nghiêm túc nhu hòa nói không nên lời: “Tiểu Tiểu lợi hại nhất!”

Tiểu Tiểu trừng mắt nhìn, “Ừ, lợi hại nhất!” Cô muốn lợi hại nhất, bản năng cũng phải lợi hại nhất. Lợi hại nhất, liền sẽ không có người giết không chết, lợi hại nhất, sẽ không cần đồng quy vu tận*, lợi hại nhất, cô có thể sống được thật lâu thật lâu. Cô thích còn sống, thời điểm chết, rất lạnh, cô không thích lạnh!

**Đồng quy vu tận: cùng nhau chết*

.....

Buổi sáng người một nhà ăn qua điểm tâm, lại sửa soạn ngày nọ.

Tiểu Tiểu cùng Âu Dương Thanh Linh đi tới nhà Cổ Lực.

“Tiểu Tiểu thật vui vẻ?”

Tiểu Tiểu kỳ thực không biết rõ lắm cái gì gọi là vui vẻ, nhưng cô chờ mong, Âu Dương Thanh Linh mỗi lần ở lúc cô chờ mong cái gì, đều sẽ hỏi một câu này. Cho nên, cô cảm thấy, “Đúng, cao hứng!”

Âu Dương Thanh Linh có chút bất mãn: “Vi sao?”

“Kim Lị làm đồ ăn ngon.”

Đây tuyệt đối là lời thật, hơn nữa Âu Dương Thanh Linh cũng biết. Nhưng vẫn như trước lo lắng: “Trong nhà đầu bếp làm không thể ăn sao?”

Tiểu Tiểu trừng mắt nhìn, quyết định vẫn là nói thật: “Có mùi của người máy, không tốt. Nhưng có thể ăn!”

Âu Dương Thanh Linh đột nhiên nghĩ, hẳn không phải là muốn đi học tập chế tác đồ ăn hay sao? Nhưng hẳn không biết là bản thân sẽ thích mấy việc như vậy, vì thế hẳn suy nghĩ một biện pháp: “Nếu không thích người máy làm, có thể cho bọn họ đi ra bên ngoài mua đồ ở nhà ăn. Đồ ở nhà ăn đều là đồ ăn con người làm.”

Tiểu Tiểu nhần tình sáng lên, “Ngày mai.” Ngày mai hẳn sẽ bắt đầu giam cầm cô, chính cô một người tự nhiên không thể ra cửa. Mà những người khác trong nhà..... Cô không muốn cùng bọn họ cùng nhau ra cửa.

Cô tuy rằng không biết đạo lý đối nhân xử thế, nhưng dựa vào bản năng, cô có thể cảm giác được, trừ bỏ bà nội ông nội, những người khác khi cùng cô một mình ở chung, trên người luôn tản ra lãnh ý khiến cô chán ghét. Trong đó Trương Uyên Y đậm nhất, Âu Dương Thanh Vũ thứ hai. Một người so bình thường lạnh hơn một ít.

“Tốt, ngày mai!” Âu Dương Thanh Linh lập tức gật đầu, hơn nữa chân thành hi vọng, tốt nhất Tiểu Tiểu có thể yêu thích nhà ăn đồ ăn. Như vậy chỉ cần có tiền, cô tùy thời đều có thể ăn đến mỹ thực. Mà không cần lo lắng cô tùy tiện bị ai dùng đồ ăn lừa đi rồi!

.....

Đến Cổ Lực gia, Kim Lị sớm liền chuẩn bị điểm tâm. Trên thực tế, Kim Lị cũng chỉ biết làm một ít điểm tâm tinh mỹ (tinh xảo + xinh đẹp). Kim Lị hoàn toàn đem nó trở thành môn học nghệ thuật, cho nên điểm tâm làm được hương vị rất tốt, nhưng tuyệt đối xinh đẹp.

Tiểu Tiểu thích, đơn giản là hương vị không phải người máy nấu.

Cổ Lực ở nhà trọ mới trong tiểu khu, rất nhiều nam nhân trẻ rời gia đình đều thích loại nhà trọ này. Địa phương khéo léo, giao thông tiện lợi, tiền thuê tiện nghi, phương tiện an toàn. Bởi vì có nhiều người trẻ tuổi vào ở, khiến cho trong tiểu khu như vậy, phương tiện an toàn phi thường tốt!

Mặc kệ chủng tộc nào, trẻ em đều là quan trọng nhất. Rèn luyện thì rèn luyện, bảo hộ thì bảo hộ. Lúc rèn luyện chúng nó, có khả năng trực tiếp đem chúng nó quăng đến trên chiến trường, lựa chọn chúng nó trực diện đối mặt với sinh tử tàn khốc. Nhưng lúc bảo hộ, cũng tất nhiên làm hết sức lực, bảo vệ cho chúng nó tốt nhất!

Nhà của Cổ Lực là nhà trọ ba phòng hai sảnh nhà trọ, một quản gia người máy, hai người máy tư nhân. Vốn nhà bọn họ chỉ có Cổ Lực cùng Kim Lị hai người, nhưng lúc bọn họ đến, nơi này lại còn có người thứ ba -- Tần Tam.

Tần Tam gọi là Tần Trí Dịch..... Người này vốn không khiến cho Tiểu Tiểu chú ý. Bởi vì kế tiếp Âu Dương Thanh Linh có một tháng thời gian cảm đoán, cho nên một ngày này bọn họ an bày thật chặt chẽ. Thời gian ở nhà Kim Lị hai người này cũng rất ngắn! Trên cơ bản chính là đến ăn ké, đương nhiên, còn muốn đóng gói một phần đem về. Ăn xong rồi sẽ rời đi..... Về phần tán gẫu! Cái loại việc hàm lượng kỹ thuật cao này, cho tới bây giờ không phải là am hiểu của Tiểu Tiểu.

Cũng không nghĩ đến, lúc đến đó. Tần Tam mang khuôn mặt âm trầm, một bộ dáng chuẩn bị giết người. Tiểu Tiểu đối với sát khí rất miễn cảm, bản năng liền bắt đầu phòng bị hấn, chú ý hấn.

Nhưng đại khái trên tay hấn chưa thấy qua máu, chỉ là ngoan lệ, hơn nữa bị Cổ Lực cùng Âu Dương Thanh Linh khuyên.

Tiểu Tiểu cùng Kim Lị ở bên cạnh ăn cô ăn điểm tâm, thuận tiện dựng thẳng lỗ tai nghe lời nói của bọn hấn. Tần Tam rất kích động, luôn tức giận mắng người nào đó. Vì thế Tiểu Tiểu dễ dàng thu thập đủ chân tướng.

Tần Tam muốn đi giết Quý Phi Dương, chính là người đêm đó bị cô đánh. Bọn họ có cừ oán, hơn nữa không nhỏ.

Quý Phi Dương câu dẫn một cô bé Tần gia. Không phải là con gái nuôi của Tần gia, mà là con gái Tần gia. Đối với đại gia tộc mà nói, bọn họ có con gái cũng sẽ không đem đưa đi, mà là ở lại gia tộc mình nuôi lớn, tương lai có thể đảm hòi!

Nhưng nói là nói như vậy, kỳ thực cũng là sớm liền đã định xuống rồi. Không cần đưa đến trung tâm thu dưỡng, như vậy khi chọn lựa bạn đời cơ hội sẽ nhiều hơn.

Quý Phi Dương câu dẫn con gái của Tần gia, chẳng những đem người chơi, còn làm mang thai. Thuận tiện còn theo miệng của cô gái này biết được không ít bí mật của Tần gia đi. Mà trong đó, để cho người khiếp sợ là chuyện Tần Tam công tử thích nam nhân!

Quý Phi Dương đem nhân gia cô gái kia làm mang thai, kết quả không muốn cưới. Còn nghĩ biện pháp, nhờ tay người khác, đem cô gái này sinh non, trên tinh thần hung hăng đã kích cô một hòi!

Vì thế, hai nhà thù hận liền kết sâu vào!

Chính là cái việc này, cũng là trò chơi của con nít, đại gia tuy rằng đều tuổi trẻ, nhưng mười tám tuổi nhất định phải vì ngôn hành của bản thân mà phụ trách, cô gái kia đều đã sắp ba mươi, có oan thì bản thân báo. Trường bối (người trên, người lớn hơn) tuy rằng căm tức, nhưng sẽ không nhúng tay!

Dù sao, chuyện mang thai lại sinh non như vậy, tuy rằng thật làm cho người ta tức giận, nhưng là không phải cái việc lớn gì. Nhất là nam nhân này phẩm tính thật sự không tính là rất tốt! Nói thật, Tần gia tộc trưởng cảm thấy, ngược lại là rất tốt.

Nhưng Quý Phi Dương một chút cũng không biết thu liễm, thậm chí khi biết Tần Tam thích nam nhân, nổi lên tâm tư đùa bỡn nam nhân đến. Không thể không nói, Quý Phi Dương có một khuôn mặt dài cực dày. Nam nữ thông ăn..... Tần Tam vốn cũng là tên thích chơi đùa, Quý Phi Dương đem bản thân đưa lên cửa, hấn liền tưởng là người đồng đạo, vì thế liền nghĩ, đại gia cùng nhau chơi đùa thôi!

Kết quả không biết phát sinh chuyện gì, sau khi hai người chơi vừa hiểu rõ, Quý Phi Dương lông tóc vô thương. Tần Tam lại đối Quý Phi Dương hận thấu xương. Càng làm cho cừ oán này kết lớn là, Tần Tam lúc đó đang làm một chuyện, ước chừng và chuyện đối với tiền đồ tương lai của hấn rất trọng yếu, lại bị Quý Phi Dương trực tiếp phế đi! Sau đó nữa, Quý Phi Dương đem chuyện Tần Tam thích nam nhân ra bên ngoài để châm chọc!

Tần Tam bên trong mặt mũi tất cả đều đánh mất không còn một mảnh. Mà tên ngu xuẩn này cư nhiên trực tiếp tìm tới Quý gia, định nhân đều không phân rõ, đem từng người của Quý gia đánh đến mức phải vào bệnh viện.

Tần gia gia chủ rất tức giận, muốn đem hấn đưa cho người của Quý gia xử trí. Tần Tam liền chạy..... Hấn muốn báo thù, kết quả phát hiện khi rời xa Tần gia, hấn cái gì cũng không có, càng không thể tìm Quý Phi Dương báo thù. Mà hấn lại không cam lòng trở về Tần gia..... Được rồi, trên thực tế, hấn cũng không dám hòi Tần gia. Mặc kệ là Tần gia hay là Quý gia, hiện tại đều đang tìm hấn.

“Bởi vì hấn đánh một người kia, là một cháu trai của Quý gia, năm nay mới chín tuổi.” Kim Lị than một tiếng, “Đại gia nhiều năm như vậy đều cam chịu kia tiềm tại quy tắc, con nít cùng con nít chơi, thanh niên cùng thanh niên chơi, người lớn cùng người lớn chơi. Người già cùng người già chơi. Hấn một tên người lớn như vậy lại đối với một đứa bé động thủ, còn xuống tay ngoan độc như vậy..... Chắc chắn chắc, nhà ai đều dung không được hấn. Rất không phong độ Bất quá, chị rất hiếu kỳ, Quý Phi Dương đến cùng đối với anh ta làm cái gì, làm cho hấn giận đến mất đi lý trí.” Kim Lị một bên cùng Tiểu Tiểu ăn, một bên cùng cô bát quái. Tuy rằng cô cảm thấy Tiểu Tiểu đại khái không hiểu, nhưng cô cũng không để ý, bát quái sao, cô có thể nói đã nghiền thi tốt rồi!

Bạn đang đọc truyện *Tinh Tế Độc Sùng: Vô Tình Nuôi Nhi Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 10: Đồ chơi đặc biệt

Lúc Tiểu Tiểu cùng Âu Dương Thanh Linh từ Cổ gia đi ra thì đã giữa trưa, Kim Lị cũng sẽ không làm đồ ăn bình thường, vẫn là người máy động thủ, vì thế Âu Dương Thanh Linh trực tiếp mang theo Tiểu Tiểu tới nhà hàng.

Trong nhà hàng điều duy nhất đáng giá khen ngợi chính là tất cả đều do con người làm! Trên đời này vài thứ không phải bí mật, tỷ như là thực đơn, trên cơ bản tất cả ăn thực đơn nhà hàng ở trên mạng đều có thể tra được, thích thì trực tiếp tải trang xuống đến trong hệ thống người máy. Nhưng mà, nhân công cùng người máy là không giống nhau! Sinh ý nhà hàng như trước náo nhiệt.

Âu Dương Thanh Linh từ sớm liền tìm được vị trí tốt, là một cái bàn tình lữ bên cạnh cửa sổ.

Chọn ba món cơm một món canh, Tiểu Tiểu luôn luôn nỗ lực ăn nhiều, cô muốn lớn lên, muốn lực lượng. Mặc dù cô cả ngày ở nhà nhìn như nhàm chán, nhưng cô đã làm rất nhiều việc. Thứ mà người què dạy cô, tất cả cô đều còn nhớ rõ. Cô mặc dù đã quên người què lớn lên trông thế nào, cũng quên bản thân giết qua bao nhiêu người. Nhưng thứ hấn dạy cô, vẫn thật sâu ghi tạc trong đầu. Chưa từng phai nhạt một chút nào!

Khẩu vị của Âu Dương Thanh Linh cũng thật không sai, mỗi lần nhìn đến Tiểu Tiểu gần như thành kính ăn cái gì, sẽ gặp cảm thấy đồ ăn trở nên càng thêm mỹ vị!

- Âu Dương Thanh Linh! - Đột ngột tiếng nghiêng răng nghiêng lợi truyền đến. Đánh gãy hai người đang ẩm áp dùng cơm!

Tiểu Tiểu không để ý, khi cô ăn cái gì, cô chỉ dựng thẳng lỗ tai. Nếu có việc sẽ đem ánh mắt lượn đi qua nhìn nhìn một chút, nhưng miệng tuyệt đối không ngoài mồm. Đại khái là vì kiếp trước trải qua chịu đói đã rất khắc cốt, cho nên đối với ăn cô luôn luôn thành kính.

- Quý Phi Dương.

Âu Dương Thanh Linh đến cùng là thế gia công tử, hơn nữa, đã nhân gia hướng về phía hấn đến, hấn tự nhiên sẽ không e ngại. Nhất là Tiểu Tiểu ở trong này, hấn sẽ không quên, Tiểu Tiểu đem đồ vì duy hộ hấn khi sở làm hết thấy!

- Ê, con nhóc thôi, tao cũng sẽ tính đến mày.

Tiểu Tiểu tiếp tục ăn, không nhìn.

- Thôi.....

Âu Dương Thanh Linh âm lãnh nghiêm mặt đánh gãy lời nói của Quý Phi Dương:

- Quý Phi Dương, cậu đang vũ nhục con gái nuôi của tôi, tôi có quyền hướng cậu đưa ra quyết đấu!

Quý Phi Dương trên mặt cứng đờ, lập tức châm chọc cười:

- Xuy, quyết đấu, bằng này?

- Không sai, theo ta. – Khí thế của Âu Dương Thanh Linh toàn bộ khai hỏa, đằng đằng sát khí. Đem Quý Phi Dương bức sắc mặt trắng bệch! Mà lúc này đây Âu Dương Thanh Linh cẩn thận hơn, uy áp tinh thần cẩn thận tránh đi Tiểu Tiểu, không tạo cho cô một chút không thoải.

Quý Phi Dương là một công tử tuấn tú, phong lưu thành tánh. Quý gia cũng là danh môn..... Nhưng cùng Âu Dương gia không giống, Quý gia là thương gia. Âu Dương gia là quân thế gia* (*thế gia quân nhân)..... Âu Dương gia đệ tử đều biết võ. Nếu quả thật quyết đấu, tính Âu Dương Thanh Linh chỉ lui một cái, cũng là hai tên Quý Phi Dương ngồi H-Bahn đuổi không kịp.

Mà quyết đấu, đây là việc cho phép. Chỉ cần bọn họ là cùng đồng lứa, như vậy thì náo lớn đi! Trên cơ bản chỉ cần không náo ra mạng người, không có người sẽ quân các người. Náo xong, tộc trưởng sẽ đi ra la rầy hai câu, nhắc nhở bọn họ không cần náo ra mạng người. Đương nhiên, luôn có một ít thù hata của người khác không yên lòng, náo ra mạng người. Thế nên, ngục giam sẽ có khách ở mới!

Con gái nuôi của bản thân bị vũ nhục, thật sự là một cái lý do phi thường tốt. Cho dù tính Âu Dương Thanh Linh đem Quý Phi Dương giết, cũng sẽ được hiệp hội bảo vệ phụ nữ giúp đỡ. Do đó giảm bớt hành vi phạm tội!

Nếu Tiểu Tiểu đều có thể biết đến đạo lý này, Quý Phi Dương tự nhiên càng thêm biết. Cho nên, trên cơ bản một người luôn luôn đều trà trộn ở trên người đàn bà như hấn lập tức liền héo. Lấy gia thế áp người, Quý gia không bằng Âu Dương gia. Lấy thực lực cá nhân..... Âu Dương Thanh Linh câu nói đầu tiên làm cho hấn lui liên tục vài bước! Quyết đấu? Hấn không dám!

Một mỹ nhân ở xa xa kêu một tiếng:

- Phi Dương, anh ở đâu?

Đây cho hấn lấy có, nhưng vẫn như trước hoành hoành hừ một tiếng:

- Hôm nay ta không theo các ngươi so đo..... Chờ! - Nói xong còn trừng mắt nhìn Tiểu Tiểu một cái! Đáng tiếc, Tiểu Tiểu từ đầu tới đuôi cũng không giương mắt nhìn hấn!

Như vậy thật thất lễ, ai bảo hấn lựa chọn lúc cô ăn cái gì mà đến? Thật không dám nói, đây là lễ nghi bàn ăn mà Âu Dương Thanh Linh vừa dạy cô!

.....

Hai người ăn xong thì tới cửa hàng, tuy rằng là mua trang sức, nhưng Âu Dương Thanh Linh lại mang theo Tiểu Tiểu cầm quần áo, giày dép cùng đồ chơi trò chơi linh tinh tất cả nếu có trong khả năng con nít thích thì tất cả đều đi dạo qua một lần.

Cũng vì nó, hần tối hôm qua đã chuyên môn lên mạng tra xét, lúc ở buổi sáng còn hỏi Cổ Lực. Hần cảm thấy Cổ Lực nuôi Kim Lị tốt lắm, hào phóng sạch sẽ, không hư vinh..... Tương lai sẽ là một người vợ tốt.

Mà tất cả, đều là những thứ Âu Dương Thanh Linh trước kia chưa bao giờ từng làm qua .

Hần tuy rằng nuôi qua một con gái nuôi, nhưng Âu Dương Thanh Linh vốn là một người mặt luôn nghiêm túc, lúc ấy tuổi trẻ, trong lòng đều là chí khí, cả ngày trong lòng mang chút ít dấn nhà. Mà Hạnh Na lại là một cô bé đặc biệt yếu ớt thích khóc, hần thật sự cũng có chút sợ. Cơ hồ là sau khi đem người linh về trong nhà, liền không có tiếp xúc. Cho nên, khi Hạnh Na rời đi, hần không nỡ điểm khổ sở. Thậm chí có chút nhẹ một hơi..... Chẳng qua, lúc đó vừa vận chân hần xảy ra chuyện, có vẻ có chút cô đơn. Vì thế ở trong mắt người khác, lại thành hần chịu đã kích lớn!

Bởi vậy, lúc này đây mang Tiểu Tiểu đến dạo cửa hàng mua đồ, Tiểu Tiểu lần đầu tiên, hần cũng lần đầu tiên. So với Tiểu Tiểu còn muốn tân kỳ* (tân: mới + kỳ: hiếu kỳ) hơn!

- Tiểu Tiểu, thích nó không? - Âu Dương Thanh Linh hiện tại cảm thấy Tiểu Tiểu nhà mình là cô bé tốt, nhu thuận nghe lời, còn có thể bảo vệ hần..... Cho nên, hần cảm thấy muốn đem tất cả quần áo của bé gái đều mua cho Tiểu Tiểu. Cái loại cảm giác từ đáy lòng muốn sủng một người này, phi thường tuyệt vời. Mà hần cũng không chút do dự đi làm.

Tiểu Tiểu xem thứ Âu Dương Thanh Linh cầm trong tay, sau một lúc lâu mới gật đầu.

Âu Dương Thanh Linh lập tức hướng người máy bán hàng ở phía đối diện nói:

- Ghi lại kích cỡ, đem tất cả những thứ này đều đưa đến nơi đây.

Người máy bán hàng trong mắt phát ra hồng quang, đem Tiểu Tiểu xem xét một lần, lại đem địa chỉ mà quang não của Âu Dương Thanh Linh phát ra ghi lại, mới phát ra tiếng nữ thanh thúy:

- Cảm ơn hân hạnh chiếu cố, trong vòng hai ngày sẽ đưa đến nhà.

Âu Dương Thanh Linh ở trên quang não xoa bóp một chút, ngay trước quang não xuất hiện một cái thẻ nhỏ, dùng thẻ ở trên cổ tay người máy quét một cái liền thanh toán xong, phương tiện đơn giản.

Cái thẻ kia chính là thẻ phân biệt thân phận, chờ khi cô ba tuổi, cũng có thẻ có! Nhưng muốn tự mình mua sắm, ở trước mười tuổi mỗi ngày đều có hạn, sau mười tuổi mới có thể hoàn toàn tự do sử dụng.

Về phần trước ba tuổi! Cô hết thảy chỉ có thể dựa vào người giám hộ của cô, không có người giám hộ đi cùng, cô cho dù là cửa lớn của nhà cũng không thể bước ra.

Mua giày thì nhanh hơn, Âu Dương Thanh Linh là một người có chủ ý thực dụng, trên quần áo có nhan sắc thiết kế linh tinh đủ loại suy tính, giày sao, lại chỉ có một, thì phải là thoải mái hơn!

Giày cao gót nhỏ tuy rằng thật đáng yêu, nhưng hoàn toàn không phù hợp cơ thể người, thậm chí ảnh hưởng đến sức khỏe. Bởi vì vậy nên không mua nó!

Còn lại thì là giày có dải băng đeo, dễ dàng đập vào chân, làm cho người ngã sắp xuống, có tồn tại nguy hiểm, không cần!

Cho nên thứ còn lại sẽ không nhiều lắm.

Dù sao cũng là con nít ba tuổi, cơ bản đều không sai biệt lắm là như vậy! Cũng may Tiểu Tiểu cũng không giống mấy cô bé khác, thích đáng yêu mộng ảo mấy thứ đó. Vì thế mấy loại giày còn lại, chỉ cần là giống nhau tất cả đều mang đi! Chất liệu trên cơ bản không cần thiết để lo lắng, đối với con nít, nhất là mấy cô bé, phương diện này nhất là phải tốt.

Nhưng kỳ thực cũng không thiếu, nếu là một người quản gia, tất nhiên sẽ không làm cho hần mua như vậy. Tiểu Tiểu quá nhỏ, cơ hồ mỗi ngày đều đang lớn lên, giày hôm nay đeo, ngày sau vị tất còn có thể mặc?

Nhưng Tiểu Tiểu cho tới bây giờ đều không lo lắng qua, trước kia những thứ cô muốn đều chỉ có một ít. Cho tới bây giờ vẫn không lo lắng qua sẽ dùng hay không..... Âu Dương Thanh Linh hiện tại lâm vào một vòng lẩn quẩn, hận không thể đem tất cả thứ tốt trên thế giới đều đem đến trước mặt Tiểu Tiểu để sủng nãi. Người bán hàng là người máy..... Vì thế, kết quả thành như vậy !

Cũng may đến lúc buổi biểu diễn đồ chơi dành riêng cho trẻ em, Âu Dương Thanh Linh không có tiếp tục tiêu xài như vậy. Mà là nhường cho Tiểu Tiểu bản thân tự chọn..... Bởi vì trong nhà có ba đứa nhỏ, cho nên đồ chơi rất nhiều. Nhưng hần có chú ý tới Tiểu Tiểu rất không thích nó! Mà hần cùng hai đứa em trai hồi nhỏ đã biết, đồ chơi hồi nhỏ rất trọng yếu! Dù để bồi dưỡng hứng thú của một người, thậm chí sự lựa chọn cả đời!

Cho nên bởi vì việc này rất trọng yếu, nên Tiểu Tiểu phải tự mình đi chọn.

Tiểu Tiểu chọn, một cái là súng mô phỏng, một cái là phòng tập thể thao mô phỏng!

Nói là mô phỏng thực ra hoàn toàn có thể dùng như sử dụng thực vật. Khác nhau chính là, nếu bạn đến câu lạc bộ bắn súng chuyên nghiệp, nơi đó sẽ cung cấp vũ khí có lực sát thương. Mà đây là đồ chơi, tuy rằng hình thể rất giống đồ thật, nhưng không có nguy hiểm.

Trong phòng tập thể thao mô phỏng cũng không nhỏ, bên trong tất cả máy móc đều là thật. Sở dĩ được xưng là đồ chơi, một là một số máy móc thiếu một ít. Hai là phòng tập thể thao này có một thiết kế phi thường nhân tính hóa, đó là biết thay đổi độ mạnh yếu thích hợp. Nếu là một cô bé ba tuổi đi vào, như vậy tác dụng lực lượng ở trên người cô bé đó chỉ có một hai kilogram. Nếu là con nít mười tuổi, như vậy có thể là một hai trăm kilogram, người ba mươi tuổi, thì có thể là một hai ngàn kilogram..... Nó sẽ căn cứ vào tổ chất của người vào, tuyệt đối sẽ không làm cho người ta xuất hiện nguy hiểm!

Cho nên chỉ có thể xem như đồ chơi. Nếu muốn rèn luyện cường độ lớn, nhất định phải đến phòng rèn luyện chuyên nghiệp mà đi! Nơi đó có dạy rèn luyện chuyên nghiệp, đủ để cam đoan người tham gia an toàn.

Tuy rằng tất cả vẫn đều an toàn, cũng đích xác là đồ chơi. Nhưng lựa chọn của Tiểu Tiểu vẫn làm cho Âu Dương Thanh Linh kinh ngạc, hẳn tự nhiên sẽ không không cho cô mua, chỉ là tò mò:

- Tiểu Tiểu vì sao thích nó?

Tiểu Tiểu cũng thật thành thật:

- Trở nên lợi hại, Thanh Linh sẽ không tức giận!

Bạn đang đọc truyện *Tinh Tế Độc Sủng: Vô Tình Nuôi Nhi Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11: Lại là cảnh trong mơ

Tiểu Tiểu cùng Âu Dương Thanh Linh đều có phòng riêng, nhưng cô bé luôn ở cùng Âu Dương Thanh Linh nên quần áo cũng để trong phòng quần áo của Âu Dương Thanh Linh. Nhưng sau lần dạo phố này, phòng để quần áo của Tiểu Tiểu cũng sẽ được chất đầy.

Phòng để quần áo đã để nhiều đồ cho nên phòng khách sẽ biến thành nơi vui chơi của cô bé. Trong phòng ngủ có bàn trang điểm, còn có một hộp bảo hiểm trông trơn, nhưng hôm nay đều có đồ vật được cất vào.

Trong thư phòng của cô bé, bày đủ các loại đồ chơi mềm mại đáng yêu. Đó là những thứ Âu Dương Thanh Linh thay cô bé lựa chọn sau khi thấy cô bé chọn hai vật phẩm vô cùng không thích hợp với tuổi của cô bé.

Tiểu Tiểu không ghét những thứ này, chỉ là không có loại cảm xúc đặc biệt yêu thích. Cô bé chọn hai bộ đồ chơi kia đơn giản là vì cảm thấy thích hợp và cần thiết.

Tiểu Tiểu vốn không phải là một đứa trẻ, tuy rằng ở phương diện biểu đạt bằng ngôn ngữ cô bé chỉ được xem như người mới học, khi cùng người khác trao đổi thì vẫn gặp khó khăn. Nhưng Tiểu Tiểu lại không có sự ngây thơ chất phác của một đứa trẻ. Nàng thuận theo bản năng của mình, truy cầu* những thứ bản thân cần. Những thứ khác, nàng không để ý và cũng không chán ghét. Nếu cho nàng, nàng sẽ nhận, cũng sẽ quý trọng, nhưng sẽ không quá ưa thích. Nàng chỉ còn thiếu cảm xúc như vậy.

*truy cầu: theo đuổi.

Mà đến tối hôm đó, lại một lần nữa Tiểu Tiểu nằm mơ.

Trong mơ, cô bé biến thành cá! Khi thấy con cá bắt đầu vùng đuôi bơi ở trong nước, Tiểu Tiểu liền hiểu rõ đây là một giấc mơ, giấc mơ giống như những lần trước.

Chính vì biết là mơ, cô bé lập tức đem mình đặt vào vị trí người đứng xem. Xem chú cá nhỏ tránh thoát sự truy đuổi của cá lớn, xem nó đuổi theo đồng loại của mình, xem nó chơi đùa cùng những cảnh bèo. Con cá chậm rãi lớn lên, bắt đầu theo vào bản năng mà bơi ngược dòng nước. Va chạm đến thác vây, rách vây ... cuối cùng con cá cũng bơi tới sông lớn.

Sông lớn nguy hiểm trùng trùng, cá lớn nuốt cá bé càng nhiều, còn có người giăng lưới đánh cá..... Nó lần lượt tránh thoát những con cá lớn và lưới đánh cá, tiến vào trong dòng sông lớn hơn nữa, nơi được gọi là biển.

Lúc này, nó còn chưa kịp đụng tới cá lớn hoặc là những nguy hiểm khác thì đã gặp phải uy hiếp trí mạng. Đó chính là nước biển, trong nước biển mặn nó

không thể hô hấp, thân thể cứng ngắc, từ trong ra ngoài bắt đầu run rẩy. Việc này không thể dựa vào sự cố gắng của nó mà có thể thay đổi. Đúng lúc này, nó bị chìm biển theo dõi, cuối cùng lại trở thành đồ ăn trong miệng chim biển.

.....

Khi Tiểu Tiểu tỉnh lại, cô bé đã nằm ở trên giường trầm tư thật lâu.

Lúc này đây, cô bé đã không hề nhắm mắt giữa đời thực và cảnh trong mơ, Nhưng Tiểu Tiểu vẫn không rõ, đang yên đang lành vì sao mình lại mơ về những chuyện này? Lần đầu tiên là hoa, lần thứ hai là cá.

Tuy rằng không giống nhau nhưng tất cả đều rất hoàn chỉnh. Điều này khiến nàng nghĩ rằng hai giấc mộng này nối tiếp nhau.

Tiểu Tiểu chỉ suy nghĩ vấn đề này trong chốc lát, khi cô bé rời giường khi liền vứt bỏ suy nghĩ này sang một bên.

.....

Những ngày tiếp theo chính là ngày bị cấm túc.

Mặc dù Âu Dương Thanh Linh bị cấm túc nhưng vẫn có rất nhiều việc phải làm như trước. Mỗi ngày Tiểu Tiểu đều tốn phần lớn thời gian để chọn chơi đồ chơi. Âu Dương Thanh Linh tự mình dạy cô bé bắn súng mô phỏng và sử dụng các đồ chơi khác, cài thêm công năng bảo vệ vào người máy của Tiểu Tiểu rồi mới để cô bé tự mình chơi.

Dù sao đây cũng là đồ chơi an toàn tuyệt đối, cho nên anh cũng không cần quá lo lắng, mà sẽ lệnh cho người máy tự nhân của mình cứ cách một khoảng thời gian nhất định phải qua xem cô bé.

Đồ chơi này sẽ không làm cho người dùng cảm thấy quá tải, nhưng Tiểu Tiểu dùng nhiều thời gian để luyện tập, tích tiểu thành đại, cuối cùng vẫn đạt được một chút hiệu quả.

Thình thoảng cô bé cũng ôm thú bông Âu Dương Thanh Linh mua này cho mình, chính là khi anh dạy cô bé viết chữ.

Âu Dương Thanh Linh dạy nàng học kiến thức nhập môn, đợi cô bé bắt đầu học theo anh lại quay về làm công việc của mình.

Kỳ thực người máy có thể dạy Tiểu Tiểu học nhập môn, nhưng bà nội sợ Âu Dương Thanh Linh lại cô bé thành người không có chút tình cảm, cho nên ngay từ đầu đã ra lệnh cho anh, đối với tất cả mọi việc liên quan đến Tiểu Tiểu anh phải tự mình làm.

Trước kia Tiểu Tiểu không được đi học, nhưng cô bé vẫn đọc được chữ. Sự phụ của cô là một sát thủ tài giỏi, hơn nữa còn là một sát thủ toàn năng. Ông dạy cô bé rất nhiều, có thu thập tình báo, phân tích tình báo, lập phương án ám sát...Khi đối phó cuối cùng một người, không nhất thiết phải dùng đến vũ khí, tất cả hình thức vũ lực đều có thể sử dụng, phải vừa đầu trí vừa đầu dũng. Ba năm, nàng thực hiện nhiệm vụ mười hai lần, mỗi lần đều có phương án ám sát khác nhau.

Sự phụ từng nói, ưu điểm lớn nhất của Tiểu Tiểu chính là không có nhân tính, khuyết thiếu cảm xúc. Điều này làm cho Tiểu Tiểu tâm bình tay ổn* khi ra tay giết người. Nhưng ông cũng từng nói, ưu điểm lớn nhất của Tiểu Tiểu cũng là khuyết điểm lớn nhất. Vì không bao giờ hiểu được tâm lý người khác cho nên Tiểu Tiểu chỉ có thể làm sát thủ.

*tâm bình tay ổn: lòng kiên định, bình lặng thì khi ra ta sẽ ổn định, dứt khoát.

Việc này đã rất lâu rồi, nhưng dù thế nào thì Tiểu Tiểu vẫn hiểu được chữ, Âu Dương Thanh Linh dạy so với tự mình học có chút khác biệt nhưng kết quả cũng không khác nhau là mấy. Hơn nữa, bởi vì mỗi chữ một cách đọc, không lộn xộn, hỗn loạn, cho nên, cô bé học khá nhanh, từ đơn giản đến phức tạp. Một năm trôi qua, tất cả sách cấp một cô bé đều đã đọc qua. Chính vì vậy, Âu Dương Thanh Linh luôn khen cô bé thông minh.

Tiểu Tiểu thông minh như vậy khiến Âu Dương Thanh Linh rất có cảm giác thành tựu, hơn nữa Tiểu Tiểu lại không phải là một cô bé hiếu động. Cho nên, Âu Dương Thanh Linh rất hài lòng về chuyện này.

.....

Sáng sớm ngày mười ba, bà nội cùng ông nội đã đến.

Tiểu Tiểu ngồi trên chiếc xe bay xa hoa của họ tiến thẳng đến Cục quản lý dân cư.

Cục quản lý dân cư, ở thời đại máy móc tân tiến này, trong cục có rất ít nhân công làm việc.

Đó là một tòa nhà lớn, nơi ghi chép một trăm linh sáu cục và quản lý tám triệu người trên toàn cầu. Nếu bạn bị mất thẻ căn cước* thì dù người ở đâu trên địa cầu cục quản lý cũng dễ dàng giúp bạn làm lại.

*thẻ căn cước: có tác dụng như chứng minh thư.

Ông nội là tướng quân, cấp bậc cái gì thì Tiểu Tiểu cũng không rõ, cô bé chỉ biết rằng, ở trong khu Hoa Hạ, người Âu Dương gia đi ra ngoài, người nịnh bợ thì nhiều, người khiêu khích thì ít. Mà tất cả việc này, đều là vì có ông nội.

- Âu Dương tướng quân, Phu Nhân, xin chào hai vị.

Nhân viên công tác không kiêu ngạo không siểm nịnh*, vô cùng công chính.

*không kiêu ngạo không siểm nịnh: không tỏ ra kiêu ngạo cũng không tỏ ra hèn kém, thái độ đúng mực.

- Đây là con gái nuôi của cháu trai trưởng Âu Dương gia ta, chúng ta muốn làm cho cô bé thẻ căn cước màu tím.

Tiểu Tiểu khó hiểu, không phải thẻ căn cước đều là màu tím sao? Thực ra cô bé chỉ nhìn qua thẻ căn cước của Âu Dương Thanh Linh, thẻ của anh có màu tím. Cho nên cô bé vẫn tưởng rằng thẻ của ai cũng giống nhau, thì ra không phải như vậy sao?

Nhưng cô bé cũng chỉ quan tâm đến vậy, thậm chí cô bé không hề nghĩ tới thẻ căn cước có những màu nào và dựa vào cái gì để phân loại màu sắc như vậy.

- Vâng. Tướng quân, Phu Nhân, mời hai người chờ.

Nhân viên công tác cười, rồi lấy ra một mẫu bảng từ trong máy tính.

- Mời hai người điền thông tin vào bảng.

Một máy tính nối hai màn hình, nhân viên công sự dụng ở phía đối diện, màn hình bên này cũng có thể sử dụng như vậy. Máy tính không có bàn phím, tất cả đều dùng bút cảm ứng để viết.

Trong đó có một phần tư liệu đã xuất hiện từ trước: Tần Tiểu Tiểu, cha mẹ người nhà là ai, sinh ra ở bệnh viện nào, ai nhận nuôi, trình tự gen, vân tay, đồng tử... Tất cả đều đã được ghi chép.

Thông tin bọn họ phải điền vào chính là tên người báo thẻ này, hơn nữa ông nội còn phải tự mình ấn dấu vân tay và quét đồng tử.

Tiếp theo, Tiểu Tiểu phải quét đồng tử để xác minh bản thân. Không đến năm phút sau, thẻ căn cước xuất hiện.

- Màu tím?

Bà nội dịu dàng cười vuốt vuốt tóc của cô bé:

- Ừm, tất cả thẻ căn cước đều có vẻ ngoài giống nhau nhưng màu sắc chúng ta nói ở đây là màu của quyền hạn.

- Quyền hạn?

- Đúng vậy, quyền hạn. Bao gồm tư liệu con có thể tra cứu, con thuộc chuyên ngành nào hay phúc lợi xã hội... .

Bà nội đã ôm Tiểu Tiểu đi ra ngoài, tất cả mọi việc đều đã hoàn thành, từ đầu đến cuối mất không quá mười phút, thật sự vô cùng đơn giản.

Bạn đang đọc truyện *Tình Tế Độc Sủng: Vô Tình Nuôi Nhi Thẻ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12: Quang Nảo bí mật

Trên đường đi đến Trung tâm Nghiên Cứu Khoa Học, bà nội để Tiểu Tiểu chơi cùng người máy còn bà quay sang nói chuyện với chồng mình về những chuyện khá quan trọng. Cũng bởi vì bà cho rằng Tiểu Tiểu có nghe cũng không hiểu hai người nói gì nên mới không kiêng kị như vậy.

Bà nói:

- Lần này Học Viện khai giảng, trao đổi sinh* của Tây Khu sẽ lại đến. Nghe nói tiểu tử của Tây Môn gia cũng có thể sang đây..... đến lúc đó chỉ sợ Thanh Linh sẽ gặp phiền toái.

*trao đổi sinh: học viên trao đổi.

Ông nội nói:

- Hai người Thanh Vũ cùng Thanh Phong cũng nên gánh vác một chút trách nhiệm rồi.

Bà nội u sầu:

- Tôi nhất định phải nghĩ biện pháp chữa khỏi chân cho Thanh Linh.

Hiển nhiên, bà cũng không vừa lòng với hai cháu trai Thanh Vũ và Thanh Phong này.

Ông nội:

- Không cần tự tạo áp lực lớn quá, cho dù bây giờ phải ngồi trên xe lăn thì Thanh Linh vẫn không phải kẻ yếu.

Điểm này, Tiểu Tiểu thừa nhận. Tuy rằng chân của Âu Dương Thanh Linh không thể đứng lên, nhưng anh vẫn không bỏ việc luyện tập dù chỉ một ngày. Hơn nữa, hình thức tu luyện của thể giới này chia làm hai loại, một loại là Tinh thần lực, còn một loại là Thể thuật. Trước kia Thể thuật của Âu Dương Thanh Linh như thế nào Tiểu Tiểu không biết, nhưng hiện tại, Tinh thần lực của anh đã đạt cấp chín. Trong cùng lứa tuổi với Âu Dương Thanh Linh, thành tích của anh chính là độc nhất vô nhị, chưa từng có ai đạt được như vậy. Người khác không biết chẳng qua là trong hồ sơ của anh chỉ ghi lại Tinh thần lực cấp bảy mà thôi. Tinh thần lực vừa đạt cấp tám sẽ phải tham gia huấn luyện Hạm trường, bởi vì chỉ có những người có Tinh thần lực đạt cấp tám trở nên mới đủ tư cách làm Hạm trưởng.

*Hạm trưởng: người điều khiển, điều hành chiến hạm.

Nhưng cho dù chỉ đạt cấp bảy đã được coi là rất giỏi rồi, có người phấn đấu cả đời cũng không đạt được cấp độ này.

Bà nội cũng vì thế mà lấy làm kiêu ngạo, nhưng vẫn rất lo lắng:

- Nếu tiểu tử Tây Mông gia mà dám làm gì tôi nhất định sẽ không bỏ qua cho gia tộc của họ.

Ông nội cũng đồng ý với quyết định của bà:

- Yên tâm, sắp tới sẽ có cuộc diễn tập, hơn nữa ngài Tư Lạc của Thái Oa Tinh muốn đến đây nghỉ dưỡng, bọn họ sẽ không dám làm gì quá đáng.

Bà nội thở nhẹ một hơi, nhưng lại đột nhiên cầm lấy cánh tay ông nội:

- Thái Oa Tinh có kỹ thuật tái sinh, nếu.....thì Thanh Linh có thể khôi phục như lúc ban đầu.

- Tôi biết, cho nên bây giờ chúng ta phải nắm bắt được cơ hội. Nếu có thể lấy được kỹ thuật này thì tốt nếu không thể thì ít nhất cũng giúp Thanh Linh điều trị. Nhưng..... theo như những kinh nghiệm trong quá khứ, chỉ sợ không có cơ hội như vậy.

Tiểu Tiểu luôn yên lặng nghe, yên lặng nhìn, rồi theo bản năng đem Thái Oa Tinh, Tư Lạc, kỹ thuật tái sinh.. ghi nhớ lại.

Hôm nay nàng sẽ có Quang não của mình, đến lúc đó muốn chuyện gì đều có thể tự mình tìm hiểu.

.....

Tới Trung tâm Nghiên cứu, bà nội mang theo Tiểu Tiểu đi vào phòng nghiên cứu. Bà là người đứng đầu của Trung tâm nghiên cứu cho nên có văn phòng làm việc trên lầu ba và một trăm tổ viên. Bản thân bà cũng có gần hai trăm văn phòng tư nhân bên ngoài.

Hiển nhiên, bà đã có chuẩn bị từ trước khi đưa cô bé đến đây.

Kỳ thực chọn Quang Não cũng không có gì đặc biệt, sở dĩ bà tự mình đưa Tiểu Tiểu đến đây là vì ở đây có một nghiên cứu mới, một loại Quang Não mới nhất chưa đưa ra thị trường.

Quang não này cùng những Quang Não khác có một chút khác biệt. Khi Quang não này khóa lại cần phải có Tinh thần lực để kích phát công năng* của nó, tinh thần lực càng mạnh, công năng Quang Não có thể đạt được cũng càng nhiều.

*công năng: công dụng, tính năng.

Như vậy, thứ nhất có thể cổ vũ mọi người nỗ lực rèn luyện. Thứ hai, có thể bảo vệ người dùng. Bởi vì nghe nói trên mạng lưới Tinh Hà có một số nơi mà người có Tinh thần lực yếu không thể đi đến.

Mà trong đó công năng đáng chú ý nhất là có thể dùng sóng não để mang trạng thái thực tiến vào tinh vồng*. Không giống như trước kia, phải dùng Quang Não Sinh vật mới vào được. Đối với địa cầu, đây là công nghệ tiên bộ vượt thời đại, nhưng với toàn bộ Tinh Tế* thì công nghệ này cũng không phải thứ mới mẻ gì.

*tinh vồng: một loại mạng lưới thông tin giống internet hiện nay.

*Tinh Tế: giữa các Hành Tinh.

- Nào, Tiểu Tiểu, đưa tay cho bà.

Bà nội lấy ra một đồ vật giống như đồng hồ điện tử rồi nói với Tiểu Tiểu.

Tiểu Tiểu nghe lời giờ tay. Bà nội lại nói với cô bé:

- Tiếp theo sẽ có một số cảnh tượng xuất hiện, con không cần lo lắng, cũng không nên kinh hoảng, bà luôn đứng bên cạnh con.

- Vâng.

Đồng hồ điện tử chạm vào tay, Tiểu Tiểu phát hiện sau mặt đồng hồ dường như có vật gì đâm nhẹ vào tay mình. Sau đó, quả nhiên trước mắt Tiểu Tiểu xuất hiện một số hình ảnh từ núi non hùng vĩ, biển lớn bao la, núi lửa giận dữ, mặt đất rung chuyển, rồi sao băng bay múa... Sau đó, khi tất cả kết thúc, trước mắt cô bé chỉ còn lại một mảnh không gian trắng xóa. Cuối cùng, hình ảnh lọt vào mắt cô bé chính là hai gương mặt kinh ngạc của ông bà nội.

Tiểu Tiểu không hiểu, ngira đầu nhìn hai người:

- Không đúng sao?

- Không, không có, không sai. Tiểu Tiểu rất giỏi, chính là..... a, trời ơi! Bà không ngờ tới, Tiểu Tiểu, con đã..... Trời ạ! Tiểu Tiểu, con quá tuyệt vời!

Tiểu Tiểu bị bà ôm chầm lấy, nhắc bóng cô bé lên xoay hai vòng, mà bà nói gì Tiểu Tiểu cũng không hiểu, lời nói thật hỗn loạn.

Khi bà dừng lại, Tiểu Tiểu vỗ vỗ lưng bà:

- Bà nội thấy không thoải mái sao?

Bà nội cười ha hả, vô cùng vui mừng nói:

- Tiểu Tiểu bảo bối, bà không có chỗ nào không thoải mái. Chỉ là bà rất vui vẻ, có chút mừng như điên.

Tiểu Tiểu nghiêng đầu:

- Có chuyện vui sao?

- Đúng vậy, chuyện vui, là đại hi. Nhưng.....

Bà quay sang liếc mắt nhìn ông nội, cuối cùng lại đem Tiểu Tiểu xoay hai vòng:

- Nào, bà giúp con để thẻ căn cước vào Quang não, ần, còn phải làm Quang Não của con thay đổi một chút... Bà xem nào, ừm, màu hồng đi, phải khiêm tốn một chút, khiêm tốn một chút... Như vậy sẽ đáng yêu hơn nhiều.

Tiểu Tiểu nhìn Quang não trên tay, phía trước có màu đen, ở trên khung có bảy điểm sáng nho nhỏ. Có khoảng hơn hai mươi điểm nhỏ như vậy xếp thành một vòng tròn trên Quang não nhưng trên Quang não của Tiểu Tiểu chỉ có bảy điểm phát sáng. Nhưng lúc này Quang Não lại biến thành màu hồng, giống y hệt Quang não của Cửu Tổ và Cảnh Quỳnh.

Tiểu Tiểu mở to mắt nhìn, sau đó ngẩng đầu lên nhìn ông nội. Thấy ánh mắt ông sáng ngời nhìn mình, Tiểu Tiểu không khỏi mấp máy môi:

- Bà nội, về nhà, con nhớ Thanh Linh.

Bà nội giúp nàng đeo Quang Não xong lại lập tức ôm lấy cô bé:

- Được, chúng ta về nhà, về nhà, Thanh Linh nhất định sẽ rất vui mừng.

Sau đó bà quay người, trên mặt mang theo sự bất mãn:

- Ha ha, tôi thật muốn làm một bữa đại tiệc để chúc mừng một chút, có thể thông báo cho toàn cầu là tốt nhất.

- Không được, địch nhân của chúng ta nhiều lắm.

- Được rồi, tôi biết, là muốn chúng có thể yên bình trưởng thành. Nhưng hôm nay ông hãy nói chuyện với Thanh Linh một chút. Mà Tiểu Tiểu chỉ nghe lời Thanh Linh, ần... như vậy thật tốt. Nhưng mà đã chuẩn bị cho Tiểu Tiểu Thanh Linh đến ở lại Học Viện, bây giờ..... Có nên để chúng ở nhà hay không?

- Như vậy cũng không tốt, tất cả mọi người đều ở Học Viện. Chỉ có hai người ở nhà thì sẽ dễ gây chú ý.

Ông nội không đồng ý nói.

Cuối cùng bà nội đành phải chấp nhận:

- Xem ra cũng chỉ có thể như vậy, coi như không có chuyện gì xảy ra.

Dùng một lát, đột nhiên bà bật thốt ra:

- Có lẽ, chân của Thanh Linh có thể nhờ Tiểu Tiểu

Nói xong lời cuối bà lại nhăn mày:

- Xem ra, nhất định phải nói chuyện với Thanh Linh một chút.

Hai người cùng nhau nhìn về phía Tiểu Tiểu, cuối cùng cũng im lặng không nói thêm gì nữa..

Ba người ra khỏi Trung tâm Nghiên cứu, giữa đường, Âu Dương tướng quân bị một thông báo khẩn của Quân Bộ gọi đi. Chỉ còn bà nội đưa Tiểu Tiểu về nhà.

Ban đêm, khi Tiểu Tiểu đang ngủ say, Âu Dương Thanh Linh lên lầu ba vào thư phòng của bà nội. Hai người nói chuyện rất lâu, đến khi trời gần sáng Âu Dương Thanh Linh mới trở về phòng.

Khi đó, Tiểu Tiểu vẫn chìm trong một giấc mộng mới.

Lúc này, Tiểu Tiểu mơ thấy mình hóa thành chim bay.

Một chú chim bay về phía cuối chân trời, chú chim này có một đôi cánh mạnh mẽ, mỗi lần đập cánh đều khiến nó bay thật nhanh. Trừ những bờ ngõ lúc đầu, Tiểu Tiểu cảm thấy vô cùng sáng khoái.

Đúng vậy, đó là thoáng khoái, sáng khoái, muốn ngửa mặt lên trời thét dài, cả lồng ngực mở rộng hòa cùng bầu trời cao. Cảm giác như vậy, khi thân làm người, Tiểu Tiểu vĩnh viễn sẽ không thể cảm nhận được.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Tế Độc Sủng: Vô Tình Nuôi Nhi Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13: Phiền toái muốn đến

Tiểu Tiểu hoài nghi bản thân bị bệnh! Hoài nghi này thậm chí nồng liệt đến mức cô muốn đuổi theo để tìm tòi! Cho nên, khi một ngày mới đến, cô luôn luôn ở trong Quang Nãi tra tư liệu. Tra tìm về tinh thần thương tổn.

Từ thời gian xuất hiện có thể suy tính, cô cảm thấy thật khả năng chính là ngày đó uy áp tinh thần của Thanh Linh, làm cô bị thương.

Cô nhớ được lời nói của bác sĩ, bác sĩ ngẫu nhiên cũng sẽ sai sót.

Tinh thần thương tổn ở trên mạng chia làm bốn cấp, cấp một thương tổn thì đau đầu, mất ngủ, ác mộng. Thông qua dược vật cùng tâm lý trị liệu hoàn toàn có thể chữa khỏi. Cấp hai thương tổn, đau đầu, ác mộng, dược vật cùng tâm lý trị liệu không có hiệu quả. Làm tinh thần lực xuất hiện triệt không tiến, thậm chí có hiện tượng rút lui. Cấp ba thương tổn: Tinh thần lực xuất hiện hỗn loạn. Biểu hiện ý thức hỗn loạn, thần chí không rõ, thậm chí hôn mê. Cấp bốn: Não chết, tinh thần lực tiêu tán.

Tiểu Tiểu tương đối một chút, phát hiện bản thân làm không tính là ác mộng, không đau đầu, không mất ngủ, tinh thần cô cũng tốt lắm..... Cho nên, cô chẩn đoán cho bản thân, cấp một không phải. Cho nên không cần dược vật, tâm lý trị liệu cũng không cần.

Vì thế, cô ở trên mạng tìm kiếm biện pháp thích hợp, phần lớn đều là ca bệnh. Dùng mỗ mỗ mỗ thay thế người bệnh tên, bệnh trạng cùng cô không giống..... Tiểu Tiểu cảm thấy nó thật ra là quảng cáo bán thuốc. Cô chú ý nhiều hơn là tâm lý trị liệu, sau đó phát hiện thật ra cũng không cần đi tìm bác sĩ tâm lý. Chỉ cần làm một ít thả lỏng đơn giản là tốt rồi!

Cái gọi là thả lỏng, chỉ là hô hấp chút không khí mới mẻ, nghe chút âm nhạc thoải mái, làm một ít thư giãn, xem một ít cảnh sắc duyên dáng.....

Trên mạng có rất nhiều đề cử, cô liền không khách khí lấy hết để dùng.

.....

“Tiểu Tiểu, không cần chơi Quang Lão lâu quá.” Âu Dương Thanh Linh ở trong nơi công tác, học tập tìm không được Tiểu Tiểu, thấy cô còn đang chơi Quang Nãi thì có chút lo lắng. Khi một đứa trẻ lấy được Quang Nãi, đều sẽ chơi thật lâu. Thế giới trên mạng rất phấn khích, Quang Nãi sẽ là đồ chơi tốt nhất. Nhưng có một loại Quang Nãi đối với trẻ em có thời gian hạn chế, cách nửa giờ sẽ cho bọn chúng rời tuyến. Quang Nãi của Tiểu Tiểu không có hạn chế này. Cho nên, hẳn là người giám hộ nhất định phải lúc nào cũng chú ý.

Tiểu Tiểu ngẩng đầu: “Con đang tìm nhạc.” Nghe nhạc không cần thiết quang não, trực tiếp tải xuống, trang đến nàng tư nhân người máy lam lam máy móc trong não. Nàng chỉ cần hướng lam lam hạ mệnh lệnh, sẽ theo khi tùy chỗ đều có thể nghe.

“Tiểu Tiểu muốn nghe nhạc gì? Ba ba tìm cho con.”

“Tìm tốt rồi.” Nàng trực tiếp lấy nhạc mà nhân gia đề cử lấy, tự nhiên sáng khoái. “Mà con sẽ không lấy nó đem đến trên người Lam Lam”

Âu Dương Thanh Linh điểm xuống mũi cô, “Ba ba giúp con, chẳng qua con phải cho ba ba quyền hạn.”

Tiểu Tiểu đem quyền hạn mở ra, bàn giao quyền hạn, thao tác còn phải do chính cô. Chỉ là tự tay làm, vẫn là thật dễ dàng.

Quang Não có thể xem xét não máy ở chung quanh, chúng nó mỗi một cái đều có đánh số đặc biệt. Từ quán gia đến đầu bếp ở phòng bếp, đến Quang Não của Âu Dương Thanh Linh. Mỗi một cái đều có đánh số độc đáo, khác nhau chính là quyền hạn bất đồng. Cô có thể thông qua số đã đánh đem tất cả tư liệu Quang Não sở hữu trực tiếp chuyển đến bộ não của người máy Lam Lam. Mà nếu quả thật muốn chuyển cho Âu Dương Thanh Linh, thậm chí là người máy tư nhân của hắn, đều phải được đến đồng ý của hắn.

Quyền hạn Quang Não của Tiểu Tiểu ở nhà rất cao, người máy gia dụng* (*gia dụng: trong nhà sử dụng) cơ hồ tất cả đều có thể tùy ý sửa chữa. Chẳng qua trước khi cô sửa chữa, sẽ thông tri cho Âu Dương Thanh Linh trước. Sau khi Âu Dương Thanh Linh đồng ý, mới có thể bắt đầu thi hành.

“Chờ con mười tuổi, sẽ không cần phiền toái như vậy.” Âu Dương Thanh Linh nói như thế cho cô.

Điều đó cô biết, một người, sau khi từ ba tuổi có được tạp phân biệt cá nhân, liền chính thức trở thành công dân. Nhưng rất nhiều quyền lợi đều nhận được hạn chế, cơ hồ tất cả mọi việc đều cần trải qua đồng ý của người giám hộ. Mười tuổi là lúc bỏ lệnh cấm kỳ** (**cấm kỳ: thời hạn cấm), một khi đầy mười tuổi, rất nhiều chuyện đều có thể tự bản thân làm, đương nhiên, như trước cần có người giám hộ. Nhưng đã có thể làm rất nhiều chuyện, thậm chí bao gồm đối người giám hộ mới. Đương nhiên cần phải đưa ra lý do hợp lý cùng chứng cứ!

Tiểu Tiểu đem sở hữu hết thảy, mặc kệ là thương thức cũng tốt, là luật pháp cũng thế..... Chỉ cần cô nhìn được, hoặc nghe được đều sẽ chặt chẽ nhớ kỹ!

Cũng là bởi vì nó, cô phát hiện trí nhớ của cô rất tốt. Trên cơ bản người khác nói một lần, hay cô xem qua một lần thứ gì đó, cô đều có thể nhớ kỹ! Chẳng qua, cô cũng không giật mình. Do khi nhớ được một kết quả cô phát hiện này, gõ xuống đầu của bản thân, phát hiện không có hồi âm, đầu không bị hư, nên quăng nó đến một bên .

Âm nhạc vang lên, đích xác làm cho người ta thả lỏng.

Tiểu Tiểu cảm thấy, tối hôm nay cô nhất định có thể ngủ ngon, sẽ không nằm mơ!

“Tiểu Tiểu, muốn đi theo Cửu Tổ cùng Cảnh Quỳnh mấy đứa chơi hay không?” Âu Dương Thanh Linh đem Tiểu Tiểu ôm đến trên ban công, thứ nhất có thể phơi nắng, thứ hai có thể nhìn xem phía dưới. Hắn cũng không bức Tiểu Tiểu nhất định phải cùng hai cô bé đó chơi, nhưng hắn cảm thấy, Tiểu Tiểu thật sự không thích cùng người trao đổi.

Theo lý thuyết, tính hai cô bé được nuông chiều chút, thích khóc chút. Nhưng đây là hắn một người lớn xem ra, Tiểu Tiểu là một đứa trẻ, hắn là vẫn là sẽ thích .

Tiểu Tiểu nhìn hai cô bé kia, một người cầm trong tay một con gấu nhỏ mao nhung nhung ra bên ngoài, đi nhặt, lại quăng, lại nhặt..... Mà Cửu Tổ cầm một cái bút vẽ, không biết đang vẽ cái gì.

Tiểu Tiểu lắc đầu, “Không cần.”

Âu Dương Thanh Linh có chút trù sàu, lại không biểu lộ. Chỉ là gật đầu: “Được rồi, như vậy, muốn cùng nhau theo ba ba hay không.” Dừng một chút lại nói: “Có cái chat webcam hội nghị, sẽ có rất nhiều người.”

“Con chơi trò chơi.” Trò chơi này đương nhiên là chỉ hai cái trong phòng cô, bắn súng cùng rèn luyện.

“Tiểu Tiểu không muốn cùng nhau theo ba ba sao?” Hắn chỉ là không muốn cô một người một chỗ, vốn liền không thích ở chung, lại luôn luôn một người..... À, “Không bằng, Tiểu Tiểu trước cùng nhau theo giúp ba ba, chờ một lát ba ba lại bởi Tiểu Tiểu cùng nhau, được hay không được?”

Tiểu Tiểu cảm thấy không tất yếu, nhưng Âu Dương Thanh Linh nói như vậy, như thế liền: “Được rồi!” Ở bên người hắn cũng tốt lắm, thật thoải mái.

.....

Thật ra bọn họ có thể trực tiếp lên tinh vồng, dùng mũ giáp hoặc là tiếp nhập khoang đều có thể, ở trên tinh vồng, bọn họ có thể cảm thấy giống thế giới thật, trực tiếp tìm một phòng không sai, có điều kiện thoải mái, nước trà điểm tâm, thậm chí, người phục vụ xinh đẹp.....

Phải biết rằng, đôi khi, có một số người làm công đều dùng loại hình thức này.

Cho nên, bọn họ hiện tại lựa chọn hình thức, thật sự có chút cố hết sức không tốt.

Nhưng Tiểu Tiểu vừa thấy người bên người bọn họ, biết ẽang vì sao sẽ như vậy !

Tham gia hội nghị chat webcam này tổng cộng có bảy người, trừ bỏ Âu Dương Thanh Linh mang theo nàng ra, mặt khác còn có ba người cũng mang theo con gái nuôi. Tuy rằng các cô bé so Tiểu Tiểu lớn hơn, nhưng quyết không ngoài mười tuổi. Các cô bé còn không có thể dùng mũ giáp hoặc tiếp nhập khoang trên tinh võng.

“Trời ạ, Simon tên kia lại đang trong danh sách trao đổi. Cái tên ngạo mạn lại chán ghét.....” Một oa nhi tóc hồng kêu lên.

“Nha, thật sự là quá tốt, mình thật đúng là đang sợ hấn nhất định sẽ không đến. Lần này, mình nhất định phải nhường hấn trả giá đại giới.” Một người tóc vàng nâu dữ tợn cười. Chỉ là hấn cười như vậy, con gái nuôi bên cạnh hấn liền oa một tiếng khóc. Hấn lập tức một mặt xấu hổ lại mang theo chút chật vật quay đầu bỏ con gái nuôi. Nhìn xem những người khác cười đủ kiểu!

Âu Dương Thanh Linh đã ở lúc này mở miệng “Liên minh Simon Tây phương, Âu Minh Bắc Đạc, lúc này đây tất cả đều sẽ tới. Chúng ta cần phải trước làm tốt chuẩn bị đối ứng, nghe nói nhà Simon người kia thể thuật đã cấp sáu, tinh thần lực của Bắc Đạc đạt tới cấp bảy..... Chúng ta khu Hoa Hạ tuy rằng nhân tài đông đúc, nhưng nhiều người tranh đến đâu đi..... Lúc này đây, tôi hi vọng mọi người có thể bỏ đi ân oán, nhất trí đối ngoại***(***)một lòng đối ngoại).”

“Đương nhiên, lúc này đây, chúng ta nhất định phải làm cho tên này đẹp mặt.” Người nói lời này cũng là tên tóc hồng, chẳng qua tuổi hấn có chút lớn, hơn nữa, có một đôi mắt nâu nhạt.

Tiểu Tiểu luôn đối với ánh mắt như vậy không thích!

“Thanh Linh nói không sai, nếu lúc này đây ai lại giở trò. Đến lúc đó đừng trách ta tâm ngoan.....” Nói lời này là một thiếu niên tóc xanh lam, đồng dạng mắt lam, trong tay hấn luôn luôn chơi một chùy thủ. Một cái chùy thủ phi thường hoa lệ..... Tiểu Tiểu gặp qua, ở trên vũ khí của Âu Dương Thanh Linh, chùy thủ laser!

Bạn đang đọc truyện *Tinh Tế Độc Sủng: Vô Tình Nuôi Nhi Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Phải thay đổi sao?

Một tháng trôi qua rất nhanh, học viện khai giảng.

Ngày 1 tháng 9, sáu giờ sáng, Tiểu Tiểu đi theo Âu Dương Thanh Linh, cùng với Âu Dương Thanh Vũ và Cảnh Quỳnh, Âu Dương Thanh Vũ và Cửu Tổ, cùng nhau từ trong nhà xuất phát tới học viện. Sáu người, ba chiếc xe bay.

Toàn bộ khu Hoa Hạ cũng chỉ có một học viện này, sơ cấp, trung cấp, cao cấp, ba viện bộ kiến cùng nhau. Nó thậm chí không hoàn toàn tách ra, cũng không có dùng tường viện cách trở. Bởi vì khi học sinh trung cấp thậm chí là cao cấp tan học ra, chỉ cần đi vào sơ cấp hoặc trung cấp để đón người, đón con gái nuôi của bọn họ. Thậm chí có khi là..... Nữ nhân!

Mà việc học chuyên môn trong học viện an bài, phải cha con hai người đồng thời tham gia mới có thể hoàn thành việc học. Không phải bắt buộc, bởi vì không phải người nào cũng có con gái nuôi.

"Tiểu Tiểu, trước tiên con cùng bác đi đưa tin, lên lên khóa, ba ba sẽ tới xem con." Cửu Tổ hiện giờ là năm hai sơ cấp. Cô bé cùng Cảnh Quỳnh cùng một lớp, nhưng Tiểu Tiểu chậm hơn các cô một năm, sau khi đưa tin, chỉ có thể học năm nhất.

Mà làm người một nhà, lại là học tỷ, chiều cổ học sinh mới là rất bình thường.

Chỉ là, người có thân xa lạ gần, Cửu Tổ cùng Cảnh Quỳnh quan hệ rất tốt, cùng Tiểu Tiểu, cũng chỉ là một chút trách nhiệm.

"Tốt." Tiểu Tiểu gật đầu, sao đó ba nhóm, sáu người đều tự tách ra.

Tiểu Tiểu cùng Âu Dương Thanh Linh đi tới nơi đưa tin, người ra ra vào vào rất nhiều, chung cũng không chật chội. Trên thực tế, toàn bộ quá trình chỉ là ở trên một người máy quét hình một chút. Sau đó sẽ có lớp, cùng thời khóa biểu, rồi sẽ tự động gửi tới trên Quang Não cá nhân. Đối với công năng này, Tiểu Tiểu đã thuộc nằm lòng.

Thứ cô xem không được chính là, bản ghi chép Quang Não của học viện, trên tạp phân biệt cũng sẽ tự động sinh ra bản ghi chép. Bản ghi chép này sẽ mang theo suốt đời, tùy thời cập nhật, tỷ như thăng cấp, đạt được vinh dự, đương nhiên còn có xử phạt..... Mà tất cả khi trong tương lai đang lựa chọn chuyên ngành, sẽ có nhân viên chuyên nghiệp thông qua bản ghi chép này cho đề nghị tới mỗi người. Công tác mà tương lai đạt được, đều là trực tiếp nhìn lý lịch.

Sau khi Tiểu Tiểu cùng Âu Dương Thanh Linh quét tạp, cũng không trực tiếp mang cô đi đến phòng học của cô. Âu Dương Thanh Linh mang theo cô tiếp tục hướng vào bên trong..... Tiểu Tiểu chưa từng tới, nhưng cô xem qua bản đồ thiết kế lập thể. Biết nơi này là khu làm việc giáo viên.

Nơi muốn tới, là một văn phòng có gắn bảng Phòng hiệu trưởng.

Âu Dương Thanh Linh gõ cửa, sau đó mang cô đi vào.

Trong phòng làm việc hai người, một người là hiệu trưởng, người kia thì là Tổng phụ trách. Tiểu Tiểu ở website trường đã xem qua, họ Tần.

"Hiệu trưởng, giáo viên Tần." Âu Âu Dương cùng hai người chào hỏi. "Đây là con gái nuôi của tôi, Tần Tiểu Tiểu."

Hai người từ lúc Tiểu Tiểu bắt đầu vào cửa, cũng đã nhìn cô. Lúc này ánh mắt càng lộ nóng bỏng, ản ản mang theo tính xâm lược. Điều này làm cho Tiểu Tiểu không thoải mái, cho dù hiệu trưởng kia thập phần hòa khí, cô như trước tay vững ở bên người Âu Dương Thanh Linh, kiên quyết không dời đi nửa điểm. Nhưng lúc trước, Âu Dương Thanh Linh đã dạy cô, phải có lễ phép.

Cho nên, cô ngoan ngoãn cúi đầu chào hỏi, "Hiệu trưởng tiên sinh sớm khỏe, giáo viên Tần sớm khỏe."

Hiệu trưởng là một lão nhân hơn hai trăm tuổi, tầm mắt nhìn chăm chăm vào Tiểu Tiểu, thấy cô vững vàng điềm nhiên, ngoan ngoãn khéo léo, tuy nói biểu tình trên mặt ít chút, cũng ít đi hoạt bát của trẻ con. Nhưng vẫn như trước là một đứa nhỏ làm người ta thích, nhất là.....

Chỉ là, đứa nhỏ quá mức quái gở cũng không quá tốt.

Vì thế, ông quay đầu đối với giáo viên Tần nói: "Bảo giáo sư phụ đạo tâm lý chú ý một chút, phải cho đứa bé học được trao đổi cùng người khác."

"Hiệu trưởng an tâm, tôi sẽ an bài." Tần giáo viên là một nam tử hơn một trăm tuổi, nhưng thoát nhìn còn rất trẻ, nhiều nhất là bộ dáng ba mươi tuổi. Hắn cười thân thủ hướng Tiểu Tiểu: "Tiểu Tiểu, tôi mang em đến phòng học, được không?"

Tiểu Tiểu nhìn bàn tay đưa tới không biết làm sao, đột nhiên nghĩ đến bàn tay lúc trước Âu Dương Thanh Linh đã đưa qua. Cô quay đầu nhìn về phía Âu Dương Thanh Linh, duỗi tay ra đem tay hắn bắt lấy. Hướng về phía giáo viên Tần lắc đầu: "Không cần."

Giáo viên Tần cười như trước thu tay lại, cùng hiệu trưởng nhìn nhau. Quả nhiên, cô bé này không phải là cô gia phích* bình thường! Nhưng mà, vừa nghĩ tới cô..... Bọn họ vẫn kích động như trước.

Hiệu trưởng lấy từ trong ngăn kéo ra một cái vòng nhỏ, kim loại màu bạc, khám một viên tiểu bình quả đỏ tươi, thập phần đáng yêu. Hắn đem Tiểu Tiểu từ trên xuống dưới nhìn một lần, cuối cùng đối với Âu Dương Thanh Linh vẫn im lặng nói: "Này, cậu giúp tôi đeo cho cô bé."

Âu Dương Thanh Linh tiếp nhận vòng trang sức, cũng nhìn Tiểu Tiểu một chút. Trên tay trái Tiểu Tiểu đeo Quang Nào hồng nhạt, trên tay phải đeo một vòng tay màu bạc, đó là do hắn mua. Trên của là vòng trang sức bà nội đã mua cho.....

Hắn đem Tiểu Tiểu ôm đến, đem vòng trang sức trực tiếp mang lên ở trên mắt cá chân tinh tế của cô.

Tiểu Tiểu tò mò lắc lắc chân, có chút bất mãn: "Vướng bận."

"Ng Sloan, đeo." Âu Dương Thanh Linh vỗ vỗ bả vai cô, trấn an.

Tiểu Tiểu lập tức ngoan ngoãn, "Vâng."

Hiệu trưởng cùng giáo viên Tần hai người lại nhìn nhau.

"Đi thôi, tôi mang hai người đi tới phòng học của Tần Tiểu Tiểu đồng học. Đúng rồi, năm nay số người nhập học có ba nghìn năm trăm bốn mươi tám người, tổng cộng ba mươi sáu lớp, trong đó ba mươi lăm cái là lớp một trăm người, còn một lớp là bốn mươi tám người."

Nhưng mà, mỗi người chỉ có một lần cơ hội để đổi lớp! Nhớ kỹ, chỉ có một lần."

Âu Dương Thanh Linh nhìn thoáng qua Tiểu Tiểu, sau đó lắc đầu: "Tiểu Tiểu ở lớp cũ là tốt rồi."

Giáo viên Tần lập tức nghiêm túc gật đầu: "Như vậy rất tốt. Cậu có biết, cậu thân là thủ tịch trung cấp, một người đã hấp dẫn chú ý của người khác. Cho dù Tiểu Tiểu cái gì cũng không làm, cũng tất sẽ bị người chú ý. Dưới tình huống như vậy, Tiểu Tiểu tốt nhất cái gì cũng không làm."

Tiểu Tiểu không hiểu rõ lắm lời nói của bọn họ, nhưng cô nhận định một điều: "Chỉ nghe Thanh Linh."

Giáo viên Tần hướng về phía Âu Dương Thanh Linh cười trêu chọc: "A, hai người quan hệ thật tốt!"

Âu Dương Thanh Linh nhìn Tiểu Tiểu vẫn đi bên cạnh, nhưng tay nhỏ bé vẫn lôi kéo tay hắn, nhẹ nhàng gật đầu, "Phải, tôi rất vui vẻ!"

"Đã nhìn ra." Giáo viên Tần chỉ chỉ lông mi Âu Dương Thanh Linh: "Lông mi của cậu hơi thấp xuống phía dưới. Chẳng qua, tôi đề nghị cậu có thể cười một cái. Đối với một cô bé mà nói, tươi cười rất quan trọng. Hơn nữa, Tiểu Tiểu sẽ như vậy..... Ách, có thể36 là bởi vì theo cậu học hay không? Cậu có biết, cậu vẫn mặt không chút thay đổi!"

Âu Dương Thanh Linh ngạc nhiên quay đầu, nhìn về gương mặt nhỏ nhắn của Tiểu Tiểu. Sau một lúc lâu, mới không xác định nói: "Không, không thể nào?"

Giáo viên Tần gật đầu: "Không xác định, nhưng mà năng lực bắt chước của trẻ em phi thường mạnh. Nhất là cô bé, tựa hồ không thích ở chung, như vậy tôi có thể đoán, trong thời gian ở quá khứ, cậu là người tiếp xúc với cô bé nhiều nhất. Cô bé bắt chước cậu cũng là bình thường!" Giáo viên Tần còn nói một câu: "Hơn nữa, hai người các cậu rất giống!"

Âu Dương Thanh Linh nhất thời rơi vào im lặng, hẳn cùng Tiểu Tiểu giống nhau sao?

Tính tẻ đối lập, tựa hồ thật sự có một chút. Hẳn tự biết là một người không thích cười, được rồi, cũng không phải không thích cười, chỉ là hẳn đã quen nghiêm túc, cha của hẳn là một người nghiêm túc, ông nội hẳn càng là một người nghiêm túc. Mười mấy năm trước lúc hai người em của hẳn sinh ra, vẫn kiên định cho rằng, nam nhân nên giống cha cùng ông nội của hẳn. Kiên cường, dũng cảm, chính trực, nghiêm túc!

Mà ở Âu Dương gia, trong một thời gian rất dài, không khí cũng không thoải mái như vậy. Cho nên, hẳn trở thành dạng người như vậy, thật sự không có gì đáng kinh ngạc.

Huống chi, hẳn đã ba mươi sáu tuổi, cũng không thể lại làm cho mình từ một người nghiêm túc đứng đắn, đột nhiên trở nên có vẻ hip-hop.

Mà khi hẳn nghĩ đến một năm như vậy, có đủ loại biểu tình của Tiểu Tiểu, hẳn không khỏi nghĩ lại, hay là, hẳn hẳn là nên thay đổi một chút?

Bạn đang đọc truyện *Tinh Tế Độc Sủng: Vô Tình Nuôi Nhi Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Đứng yên chờ đợi.

Tiểu Tiểu học ở lớp thứ 14, một lớp có một trăm học sinh, nhưng khi tập trung đủ chỉ có 96 học sinh, 4 người còn lại đã được chuyển sang lớp khác.

Phòng học rất lớn, bàn xếp trong lớp còn thừa ra 4 cái, kích thước từng chiếc bàn đều rất lớn, nhìn từ ngoài vào bên cạnh bàn có 1 tấm kính thủy tinh trong suốt, nhìn từ bên trong ra, tấm thủy tinh chính là màn chiếu hình bằng kim loại có ghi tên mỗi người bên trên. Những học sinh đến lớp dựa vào tên trên tấm hình chiếu mà tìm vị trí ngồi của mình.

Chỉ cần nhẹ nhàng điểm tay lên tấm màn chiếu đầu vân tay sẽ được in xuống và lưu lại.

Sau khi giáo viên đến lớp chỉ tùy ý đi lại trong lớp và giới thiệu bản thân. Thầy giáo họ Từ, tên là Từ Dương, 58 tuổi, đây là một giáo viên trẻ, nếu không có gì ngoài ý muốn thầy sẽ là người chủ nhiệm lớp học của Tiểu Tiểu từ năm nhất đến năm 10 sơ cấp*, đến khi lên trung học mới đổi giáo viên chủ nhiệm khác.

*sơ cấp: cấp học đầu tiên (cấp 1)

Sau đó, thầy Từ cho học sinh tự giới thiệu về mình.

Trong 96 học sinh có 50 học sinh nữ còn lại là học sinh nam.

Đây là một cách sắp xếp khiến người ta khó hiểu, bởi vì rõ ràng học viện tạo nhiều điều kiện để con gái nuôi và cha nuôi bồi dưỡng tình cảm, vì ai cũng biết rằng, thanh mai trúc mã lâu ngày sinh tình là chuyện bình thường. Nhưng một mặt muốn con gái nuôi gả cho cha nuôi, một mặt lại sắp xếp họ vào lớp có những bé trai cùng độ tuổi khác. Việc này thật sự là mâu thuẫn.

Đáng tiếc, Tiểu Tiểu cũng không phát hiện ra điểm này, cô bé chỉ hơi khó hiểu một chút sau đó liền gạt phắt vấn đề này sang một bên.

Ba tuổi, vẫn là tuổi rất ngây thơ.

Dưới sự hướng dẫn của giáo viên, đa phần mọi người đều chỉ nói hai câu giới thiệu về bản thân mình. Nam thì giới thiệu tên gọi và sở thích. Nữ thì giới thiệu tên, con gái nuôi của ai hoặc không là con gái nuôi.

Tiểu Tiểu cũng tự giới thiệu theo tiêu chuẩn như vậy, trong khi giới thiệu có hai cô bé nói được một nửa thì bật khóc, một cậu bé kéo tóc một cô bé khác làm cô bé thét lên suýt chút nữa là quay sang đánh nhau...

Giáo viên rất kiên nhẫn, sau khi thấy tình hình trở nên hỗn loạn thầy liền gọi bốn giáo viên nữ khác vào lớp, mỗi người tiến tới một cô bé hoặc cậu bé đang khóc bắt đầu dỗ dành, chỉ chốc lát sau đã đem 4 người dỗ nín.

Sau khi tất cả mọi người giới thiệu xong cuối cùng ngày học đầu tiên cũng kết thúc. Không sai, chương trình học của ngày đầu tiên chỉ có một tiết mà thôi.

Tiểu Tiểu nhớ Cửu Tổ nói muốn tìm mình cũng nhớ Âu Dương Thanh Linh nói sẽ tới đón nên sau khi kết thúc buổi học Tiểu Tiểu lẳng lẳng ở yên tại chỗ chờ đợi.

Cô bé chờ đã lâu nhưng Cửu Tổ không tới, Âu Dương Thanh Linh cũng không thấy đâu... Mà lúc này, trong phòng học ngoài giáo viên thì tất cả các học sinh khác đã được đón đi rồi. Học sinh nhập học ngày đầu tiên sẽ được về sớm, chuyện này ai cũng biết nên không có ai quên tới đón.

Tiểu Tiểu nhìn giáo viên chủ nhiệm làm như vô tình đi qua trước mặt mình lần thứ 13 rồi nhìn ra bên ngoài suy đoán xem Âu Dương Thanh Linh đã xảy ra chuyện gì. Thanh Linh không phải một người bội ước* nếu thật có việc phải trì hoãn lại thì nhất định sẽ thông báo cho cô bé. Nhưng từ này đến giờ đều không có thông tin của anh, như vậy là tới không kịp hay là không thể tới được?

*bội ước: không giữ lời hứa.

Nghĩ như vậy Tiểu Tiểu liền cảm thấy có chút sốt ruột, nhưng cô bé không biết đi đâu để tìm Thanh Linh nên chỉ có thể ngồi yên tại chỗ tiếp tục chờ đợi.

- Bạn học Tần Tiểu Tiểu, cha nuôi của em có thể có việc phải đến muộn, thầy biết nơi ở của em, em có muốn thầy đưa về hay không?

Rốt cục thầy Từ cũng không nhịn được đi tới trước mặt Tiểu Tiểu cẩn thận nói.

Tiểu Tiểu:

- Thầy có thể nói với em chỗ đó ở đâu không? Em tự đi.

Thầy Từ nở nụ cười:

- A, đương nhiên có thể. Nhưng em không thể đi được, em mới ba tuổi phải có người giám hộ đi theo mới được. Ở trong học viện, giáo viên sẽ làm người giám hộ tạm thời cho em.

Tiểu Tiểu không thích như vậy nhưng lúc này dường như không còn lựa chọn nào khác:

- Em muốn tìm Thanh Linh.

- Thanh Linh? Nga! Em nói cha nuôi của em sao? Đương nhiên, thầy tưởng..... Ngô, anh ta là chủ tịch hội học sinh của cấp 80 trung học, hẳn là rất bận rộn... Ngô, ý của thầy là nhất định Âu Dương Thanh Linh không cố ý tới trễ mà hẳn là do gặp phải chuyện gì đó nên mới trì hoãn...

Thật ra trước đó Tiểu Tiểu đã thấy thầy giáo phát ra mấy thông tin, mặc dù không biết thông tin này truyền đến ai nhưng nơi đây chỉ còn mình Tiểu Tiểu, vậy chứng tỏ tin thầy giáo truyền đi có liên quan đến mình.

Nói như vậy thì thật sự có chuyện gì xảy ra rồi sao?

- Em muốn đi tìm Thanh Linh.

Thầy Từ trừng mắt nhìn:

- A, được rồi, chúng ta có thể thử đi xem, nhưng em có biết học viện rất lớn không? Nếu không thể xác định vị trí chính xác thì không dễ gì tìm được tung tích một người.

Tuy rằng Tiểu Tiểu không hiểu đạo lý đối nhân xử thế nhưng cô bé không ngốc, từ ý tứ trong lời nói cùng ánh mắt của thầy giáo cô bé nhận ra thầy giáo đang nói dối.

Trong lòng Tiểu Tiểu xuất hiện sự bất an, nhưng cô bé biết rõ dù mình có lo lắng thì với khả năng bây giờ của mình cũng không giúp được Âu Dương Thanh Linh bất cứ việc gì. Đúng vậy, cô bé muốn giúp hắn, từ khi Tiểu Tiểu đưa tay cho Âu Dương Thanh Linh, cô bé đã chấp nhận anh. Cũng giống như năm đó sống với sư phụ, chỉ cần sư phụ không bỏ cô thì cô cũng không bao giờ rời đi. Không có cái gọi là yêu càng không có cái gọi là tình, đây chính là sự lựa chọn của bản năng, sau khi lựa chọn thì liền chấp nhận như vậy. Thế giới của cô bé vốn rất đơn giản, cô bé không cần có nhiều lựa chọn, cho tới bây giờ Tiểu Tiểu chỉ cho bản thân mình một con đường, đã đi trên con đường đó thì nhất định phải đi đến cuối đường.

Tiểu Tiểu lựa chọn Âu Dương Thanh Linh, cũng nhận định anh, vì thế, trên con đường này dù cho bóng tối có bao trùm không nhìn thấy đường đi thì cô bé cũng không quay lại tìm người khác. Dù cho ai khác vô cùng xuất sắc, tài giỏi cũng không liên quan đến cô bé.

- Em chờ Thanh Linh đến đón.

Nếu có người không muốn cho mình tìm được Thanh Linh, cũng không muốn nói cho mình biết nguyên do thì mình sẽ ở đây chờ Thanh Linh. Thanh Linh đã hứa sẽ đến đón mình thì sẽ không nuốt lời.

Thầy Từ khẽ thở dài rồi lập tức cười lên:

- A, cũng được. Nhưng..... À, hay là chúng ta tìm vài việc khác để làm. Đúng rồi em cũng biết dùng máy tính chứ? Tuy mỗi người đều có Quang Não

nhưng khi lên lớp chúng ta vẫn cần máy tính. Em xem này, đây là chương trình học 10 năm của sơ cấp...

Tiểu Tiểu nghe cô giáo nói nhưng trong lòng vẫn không yên, trong lúc vô tình Tiểu Tiểu nhìn thấy từ khiến cô bé chú ý:

- Khảo hạch*.

*khảo hạch: Kiểm tra.

- A! Đây a, không sai, khảo hạch. Chỉ cần thông qua khảo hạch là có thể học chương trình học cao hơn. Đúng rồi, trước kia Âu Dương Thanh Linh đã liên tục vượt qua sáu cấp, anh ta chỉ tốn ba năm là hoàn thành chương trình học của sơ cấp.

Tiểu Tiểu nhẩm tính, bây giờ Âu Dương Thanh Linh 36 tuổi, nếu nói Thanh Linh chỉ tốn ba năm đã có thể lên trung cấp, như vậy không phải là Thanh Linh đã ở trung cấp ba mươi năm? Nhưng bây giờ mới ở cấp 80.

Tiểu Tiểu chợt nghĩ đến Âu Dương Thanh Linh che giấu tinh thần lực, sau đó giật mình, hẳn là Thanh Linh vẫn còn ẩn dấu. Dù sao thì người bình thường tốt nghiệp trung cấp đều ở độ tuổi 40, bây giờ tuổi của Âu Dương Thanh Linh vẫn ở trong phạm vi bình thường.

Tiểu Tiểu mở ra nội dung khảo hạch, nghe nói nội dung khảo hạch hoàn toàn tự động, nội dung mà mỗi người mở ra các lần đều không giống nhau, nhưng có thể chọn cấp học, tiêu chuẩn kiểm tra không khác nhau là mấy. Cho nên, hoàn toàn không cần lo lắng có người đem đáp án truyền ra ngoài, hơn nữa đề thi chỉ có trong máy tính, mà máy tính của mỗi người thì chỉ có người đó mới có thể sử dụng. Khóa đồng từ*!

*khóa đồng từ: khóa được mở bằng con người.

Đối với các loại khóa Tiểu Tiểu cũng không quá lưu tâm, cô bé nhìn qua đề mục một lần phát hiện ra năm nhất mình có thể thông qua dễ dàng.

Mặc dù vậy Tiểu Tiểu cũng không làm khảo hạch, bởi vì muốn vượt cấp hay không còn phải bàn với Thanh Linh.

Nhưng mà, đã qua một giờ nữa, vì sao Thanh Linh còn chưa đến?

Bạn đang đọc truyện *Tinh Tế Độc Sủng: Vô Tình Nuôi Nhi Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Bị khiêu chiến.

Vốn là Âu Dương Thanh Linh rất đúng giờ đến phòng học chuẩn bị đón Tiểu Tiểu, nhưng bởi vì anh ngồi xe lăn nên có thói quen chờ mọi người ra ngoài hết rồi mới ra cửa, nhưng không nghĩ đến anh vừa ra ngoài liền bị người khác chặn lại.

Đó là một người có mái tóc màu vàng ánh kim, một đôi mắt thăm thẳm như màu biển, thân hình anh ta cao lớn, bắp thịt rắn chắc, vừa nhìn đã có thể nhận ra anh ta là một người rèn luyện thể thuật, hơn nữa là một thể thuật giả thiên về lực lượng.

- Tây Môn Duy Á.

Âu Dương Thanh Linh kêu ra tên chuẩn xác của đối phương, đồng thời cũng nhăn mày lại. Anh không nghĩ tới, người tìm đến cửa lại là tên này. Đây là một tên không có đầu óc, cũng không lý luận với bất cứ ai mà chỉ dùng nắm đấm để nói chuyện.

Âu Dương Thanh Linh không sợ anh ta, nhưng anh chán ghét người như vậy. Bởi vì chỉ cần người đánh bại anh ta, anh ta sẽ bám dính lấy người cho đến khi thắng người mới thôi. Đánh không thắng vẫn bám riết lấy, mỗi ngày đều tìm người phân cao thấp! Vậy nhận thua thì sao? Âu Dương Thanh Linh anh là đàn ông, tất nhiên không có khả năng đi nhận thua, lại càng không có chuyện giả vờ nhận thua. Đây là vấn đề tôn nghiêm!

Nhưng xét tương đối mà nói, một tên vũ phu như vậy vẫn làm cho người ta thoải mái hơn là loại người âm hiểm, lúc nào cũng chỉ biết dùng âm mưu quỷ kế đối phó người khác.

- Âu Dương Thanh Linh, tôi muốn khiêu chiến với anh.

Giọng Tây Môn Duy Á cũng như hình thể của anh ta đều khiến cho người ta cảm thấy khiếp sợ, vừa mở miệng là giống như tiếng sấm sét nổ đùng đùng, âm thanh dội thẳng vào màng nhĩ khiến lỗ tai của người nghe cũng phải run lên.

Bởi vì tuổi trẻ khí thịnh mà Âu Dương Thanh Linh đã phải trả một cái giá đắt bằng chân của mình, bây giờ anh căn bản là không muốn ứng phó những chuyện như thế này:

- Tôi từ chối.

- Không được.

Tây Môn Duy Á không phân rõ phải trái, anh ta đã quyết định thì liền trực tiếp hành động.

Lúc này người đi bên Âu Dương Thanh Linh không nhiều lắm, chỉ còn sót lại hạ vài người, hơn nữa họ cũng biết thân phận của Tây Môn Duy Á nên căn bản không dám động thủ. Vì thế, Tây Môn Duy Á không kiêng kị bất cứ điều gì mà trực tiếp ra tay.

Âu Dương Thanh Linh tức giận, cũng không sử có tinh thần đánh nhau với anh ta.

Tây Môn Duy Á vọt tới trước mặt anh, ra quyền. Âu Dương Thanh Linh nghiêng đầu né qua, đồng thời một quyền khác của Tây Môn Duy Á theo hướng khác đánh về phía anh.

Âu Dương Thanh Linh vung mạnh cánh tay, lấy khuỷu tay đánh cổ tay anh ta làm nắm đấm của Tây Môn Duy Á đi lệch hướng.

Một chiêu không trúng Tây Môn Duy Á liền hơi lui lại, trên mặt tràn đầy hưng phấn:

- Này, tôi biết mà, cho dù thiếu một chân thì cường giả vẫn là cường giả*.

*cường giả: kẻ mạnh.

Sau đó lại mang theo chiến ý mãnh liệt hơn vọt tới.

Đến nước này, Âu Dương Thanh Linh biết, hôm nay không đem người này đánh ngã thì mọi chuyện không thể chấm dứt. Tuy trong lòng có chút sốt ruột nhưng anh vẫn bình tĩnh ứng chiến như trước. Ít nhất là trong thời khắc này anh đã dự đoán rằng, nhiều nhất là mười phút anh có thể giải quyết xong tên này, Tiểu Tiểu chờ thêm mười phút hẳn là không có vấn đề gì.

Vẫn là quyền lực mạnh mẽ như trước, nhưng bây giờ anh không tiếp tục né tránh. Khi nắm đấm đến gần mặt mình, anh mạnh mẽ nâng tay, hai tay dựng thành đao, một tay bổ về cổ tay của Tây Môn Duy Á, đồng thời tay còn lại cũng bổ về khuỷu tay của anh ta. Tay vừa đánh xong mượn lực thu về vừa vận dụng vào một cánh tay khác đang đánh tới của Tây Môn Duy Á.

Mà cánh tay vừa hóa thành đao bổ ra ngay lập tức biến thành trào, cầm cổ tay của Tây Môn Duy Á mạnh mẽ lòi về phía trước, khuỷu tay phía sau nương theo tác dụng của phản lực, đánh ra một quyền.....

A, hiệu quả có chút ngoài ý muốn!

Bởi vì, Tây Môn Duy Á thật sự có chút cao, hơn nữa Âu Dương Thanh Linh còn ngồi trên xe lăn. Mục tiêu một quyền này của Âu Dương Thanh Linh hẳn là ngực Tây Môn Duy Á, một quyền này đánh xuống có thể đánh gãy hai xương sườn của anh ta. Mặc dù như thế nhưng trận chiến vẫn chưa thể kết thúc, anh sẽ tiếp tục tấn công.

Nhưng mà, bởi vì vấn đề chiều cao một quyền này đã đi lệch hướng mục tiêu của Âu Dương Thanh Linh, sai lệch nghiêm trọng. Một quyền này đi vào thân dưới, phần xương chậu, hơn nữa vị trí kia quả thật vô cùng... thống khổ. Nhưng Tây Môn Duy Á vẫn khá may mắn, nếu xuống dưới thêm một chút nữa chỉ sợ... Cho dù như vậy, một quyền này đánh xuống vẫn khiến một thể thuật giả cấp sáu như Tây Môn Duy Á phải co rúm người nằm xuống.

Âu Dương Thanh Linh vừa thấy anh ta ngã xuống liền gọi người bên cạnh:

- Khó Bá, phiên anh đưa Tây Môn Duy Á đồng học đến phòng y tế.

Khó Bá lập tức đi đến đỡ Tây Môn Duy Á, Âu Dương Thanh Linh cũng chuẩn bị rời đi đón Tiểu Tiểu.

Nhưng anh lại không thể đi tiếp vì lại bị ngăn cản lần nữa.

- Quả nhiên không hổ là Âu Dương Thanh Linh, sinh viên lợi hại nhất trong thế hệ mới của Liên Minh Hoa Hạ.

Dĩ nhiên Âu Dương Thanh Linh không có bao nhiêu kiên nhẫn, nhưng đối mặt với người trước mắt này anh không giữ vững được tinh thần như trước. Vì tên này không giống Tây Môn Duy Á vừa rồi, không phải chỉ đánh bài là xong.

- Có việc?

Hai người từ trước đến nay không phải là bạn bè nên gặp mặt cũng chỉ hỏi cho phải phép.

- Sao nào? Đã là bạn bè lâu năm, tôi đặc biệt đến thăm anh chẳng lẽ anh không hoan nghênh như vậy sao?

Hoa Nhĩ Bác Đặc có một mái tóc dài đến thắt lưng và một đôi đồng tử cùng màu bạc, bộ dạng rất tuấn mỹ. Trên thực tế, rất nhiều người cảm thấy bộ dạng của anh ta chính là yêu nghiệt. Trên mặt anh ta vĩnh viễn đều mang theo nụ cười nhạt, ngay cả lúc vui vẻ, đau khổ, hay thậm chí là thời điểm chiến đấu, giết người, trên mặt anh ta chưa bao giờ tắt nụ cười.

- Tôi có việc, không thể phụng bồi được.

Âu Dương Thanh Linh gật đầu với anh ta liền muốn rời đi.

Nhưng Bác Đặc đã ngăn anh lại tất nhiên sẽ không để anh bỏ đi dễ dàng :

- Đi đón con gái nuôi của anh sao? A, chính là cô bé đáng yêu nọ, so với cô bé trước kia... tên là gì nhỉ?... A, đúng rồi, là Hạnh Na, so với Hạnh Na kia tốt hơn rất nhiều.

Nghe thấy anh ta nhắc đến Tiểu Tiểu thần sắc Âu Dương Thanh Linh không tự giác liền dịu đi. Nhưng anh không biết biểu hiện như vậy chính là cái gai trong mắt đối phương.

- Một cô bé đáng yêu như vậy khi hủy đi nhất định là rất tuyệt vời.

Đáy mắt Âu Dương Thanh Linh ánh lên lệ mang, trùng mắt nhìn Bác Đặc:

- Người dám?

- A, quả nhiên là anh để ý. Anh thật sự thích cô bé đó đi? Nhưng mà, anh nên nhớ trước đây tôi đã nhắc nhở anh, anh chỉ có thể thuộc về tôi. Tôi sẽ khiến anh không còn kiêu ngạo, khiến anh phải thần phục dưới chân tôi. Tôi sẽ không cho phép bất cứ kẻ nào xuất hiện bên người anh, lại càng không cho phép anh có được người anh yêu thích. Anh nên biết, tôi nói được là làm được.

Hoa Nhĩ Bác Đặc nói những lời này trong khi vẫn duy trì nụ cười như trước.

Âu Dương Thanh Linh lạnh lùng nhìn hấn:

- Nơi này là Liên Minh Hoa Hạ.

Hoa Nhĩ Bác Đặc cười tùy ý:

- Tôi biết, đây là nơi anh sinh ra, tôi làm sao có thể quên được đây? Yên tâm, tôi sẽ không hạ sát thủ với một cô bé, chẳng qua là tôi muốn hủy hoại cô bé mà thôi... Anh có biết, có rất nhiều biện pháp để hủy hoại một, mà quá trình đó so với việc trực tiếp giết chết còn khiến người ta cảm thấy sáng khoái hơn nhiều.

- Muốn chết.

Rốt cục Âu Dương Thanh Linh cũng không thể nhẫn nại thêm nữa, anh không chế xe lăn tiến lên.

- Ô, mất kiên nhẫn rồi a! Cô bé kia đúng là rất đặc biệt đối với anh, có thể khiến anh để ý như vậy.

Hoa Nhĩ Bác Đặc tránh sang một bên, anh ta không am hiểu thể thuật, thứ anh ta am hiểu nhất chính là tinh thần lực. Cho tới bây giờ anh ta đều ngang nhiên né tránh, tất nhiên không có chuyện lấy cứng đối cứng đánh với Âu Dương Thanh Linh, đó là chuyện mà chỉ có đồ ngốc mới làm.

Hoa Nhĩ Bác Đặc đem tinh thần lực hóa thành một cây thương đâm tới hướng Âu Dương Thanh Linh.

Người bình thường nếu dùng tinh thần lực để đối chiến, một bên dùng trường thương thì bên còn lại thường dùng thuẫn để cản lại.

Nhưng Hoa Nhĩ Bác Đặc đã chạm đến nghịch lân* Âu Dương Thanh Linh, không sai, ngay thời khắc Tiểu Tiểu đứng ra chắn trước người anh, cô bé đã trở thành nghịch lân không thể đụng vào của anh.

*nghịch lân: vảy ngược, điều cấm kỵ không thể đụng đến của một người.

Âu Dương Thanh Linh vô cùng tức giận chỉ nghĩ muốn dạy dỗ tên lỗ mãng trước mặt này, vì thế, Hoa Nhĩ Bác Đặc dùng thương, anh cũng dùng thương. Đối đầu trực diện!

Trường thương của Âu Dương Thanh Linh so với Hoa Nhĩ Bác Đặc càng ngưng thực* hơn, vì thế, Hoa Nhĩ Bác Đặc lập tức tăng tinh thần lực phát ra, thậm chí nhìn thấy Âu Dương Thanh Linh giận, anh ta còn căm tức hơn, anh ta chuẩn bị đánh ra một chiêu toàn lực.

*ngưng thực: giống thực thể.

Hoa Nhĩ Bác Đặc tới đã nói qua, tôi muốn đánh tan sự kiêu ngạo của Âu Dương Thanh Linh, khiến anh phải thần phục. Năm đó Hoa Nhĩ Bác Đặc tôi có thể chặt đứt một chân của anh, bây giờ cũng có thể chặt đứt thêm một chân nữa. Đáy mắt dâng lên tia tàn nhẫn, trường thương kia lập tức trở nên ngưng thực hơn, sắc bén hơn.

Âu Dương Thanh Linh nhăn mày, người này nghĩ rằng mình đang làm cái gì? Chiêu này đánh ra tất sẽ lưỡng bại câu thương, nhưng lúc này anh cũng không chấp nhận lùi bước, ngay lập tức lấy toàn lực để đối phó.

Chương 17: Muốn ấm áp.

Hai căn trường mâu cơ hồ hóa thành thực chất cùng tiến về đối phương.

Kết quả, chính là hai căn trường mâu cùng nhau đâm vào!

Bên tai dường như nghe được đinh một tiếng, xung đột mãnh liệt, bộc phát ra tinh thần lực cường đại dao động, mang theo lực lượng hủy diệt hướng bốn phía tràn lan phóng thích..... Lập tức, nhiều người trong học viện đều cảm ứng được, đạo sư cùng thành viên bộ trị an ở phụ cận nhanh chóng tiếp cận.

Chỉ là, khi bọn họ đến gần rồi, lại không dám nhúc nhích.

Hai người một người đứng một người ngồi, tóc, không gió mà bay. Ở đỉnh đầu bọn họ, hai căn trường mâu như yên lặng bất động, nhưng người chung quanh đều cảm giác được, mũi nhọn của trường mâu, không ngừng phát ra tinh thần lực cường đại, chứng minh bọn họ đang chiến đấu kịch lực!

"Trời ạ, tinh thần lực cấp tám!" Có người ở bên cạnh kinh hô ra tiếng.

Cấp tám, đã có tư cách trở thành hạm trưởng độc lập. Bọn họ sẽ có được điều kiện tốt nhất của các liên minh, bởi dường bọn họ trở thành hạm trưởng độc lập..... Tương lai của bọn họ, không phải khóa tình cầu này, không phải phiến bầu trời này, mà là toàn bộ vũ trụ, đây là một thời đại tinh tế!

"Nhanh, bảo nhân viên y tế tới đây, mang theo dịch tu bổ tinh thần, phải là thứ cấp nhất." Hiệu trưởng không biết khi nào thì đã tới, vừa thấy tình hình này, lập tức mở miệng.

Nhân viên y tế nhanh chóng tới chỗ, mà hai căn trường mâu kia lại vẫn chưa phân thắng bại.

"Phanh!" Hai căn trường mâu đồng thời lui về phía sau, lại đồng thời mạnh mẽ hướng đối phương đánh tới.

Như trước không sai chút nào, đầu đối đầu!

Lại tách ra, lại va chạm. Một lần so với một lần mạnh hơn, một lần so với một lần mãnh liệt hơn. Người có tinh thần lực hơi thấp, đã phải thối lui hơn hai mươi thước. Nếu gần thêm, thương tổn của tinh thần lực kia cũng không phải là thứ bọn họ có thể nhận.

"Phanh!"

"Phốc!"

Lại một lần va chạm, một kích toàn lực, cũng là một kích cuối cùng.

Tinh thần lực của người là có hạn, cấp tám, còn chưa tới tình trạng vô cùng vô tận. Cho nên, sau một kích cuối cùng, hai thanh trường mâu một trong dự đoán đồng loạt biến mất.

Nhưng khác nhau là, Âu Dương Thanh Linh phun ra một búng máu, mà người còn lại trực tiếp ngất đi.

Lưỡng bại câu thương*! (*Hai bên cùng chịu thương tổn)

Âu Dương Thanh Linh không biết trận chiến này qua bao lâu, hần rất sốt ruột, lo lắng cho Tiểu Tiểu. Thân thủ đang chuẩn bị dùng Quang não liên lạc Tiểu Tiểu, còn chưa đụng vào, đã bị Hiệu trưởng đem một ống dịch tu bổ tinh thần đồ vào miệng.

Hần chỉ kịp nói một chữ: "Tiểu." Người liền hoàn toàn ngất đi. Dịch tu bổ tinh thần, có hiệu quả yên giấc mạnh mẽ! Càng là tinh thần cao cấp thì hiệu quả của dịch tu bổ càng nhanh!

.....

Vì thế, khi Tiểu Tiểu được Hiệu trưởng cho tiếp xúc bên người Âu Dương Thanh Linh, Âu Dương Thanh Linh đang mê man ở trên giường bệnh trong phòng cứu thương. Phòng bệnh một người trông bỏ Âu Dương Thanh Linh ra, không có bất luận kẻ nào.

"Không cần lo lắng, chỉ là tinh thần lực cạn kiệt, nghỉ ngơi một chút, sẽ nhanh khỏi thôi. "

Tiểu Tiểu không để ý Hiệu trưởng, chỉ là lẳng lặng nhìn Âu Dương Thanh Linh trong chốc lát. Sau đó cời giày của mình, lại sau đó..... Ách, tới bên cạnh hần nằm xuống, nhắm mắt lại.

Hiệu trưởng nhìn, sờ sờ cái mũi, ngậm miệng. Xem ra hần đã cố gắng cho cô bé này gặp..... Yên lặng xoay người, lòng thay bòn họ giữ cửa tốt.

Cánh cửa vừa đóng, Tiểu Tiểu liền mở mắt. Lẳng lặng nhìn Âu Dương Thanh Linh, mày không tiếng động nhú một cái. Trước kia, trên người hần rất ấm áp, cho dù là lúc ngủ, vẫn ấm như trước. Nhưng bây giờ, hần không ấm, chẳng những không ấm, còn có chút lạnh. Cô không thích lạnh, cô muốn cho hần ấm lên lại.

Cho nên, cô nghĩ nghĩ, nhích lại gần bên người hần. Sau một lúc lâu, cô ngồi dậy, nhìn Âu Dương Thanh Linh nằm thẳng thắn, lại cúi người, đem tất cả nút thắt đều cởi bỏ, vạt áo phân ra hai bên, áo của mình cũng cởi. Một lần nữa nằm úp sấp trở lại, có vẻ thoải mái hơn.

Chỉ là, làm cho cô bất mãn là, trên người hần vẫn như cũ không ấm áp.

Chẳng qua, cô không biết còn có cách nào khác. Liền cố chấp nhích gần một chút..... Vì thế, cô thân thủ ôm cổ hần, đem cổ của mình cũng sát tới. Cổ của hần rất nóng ấm, cô thích, vì thế dựa vào càng gần. Kết quả đầu nhỏ nhỏ cùng đầu của hần chen chúc với nhau.

Ấm áp chút, thoải mái chút. Cô sinh lực lạnh lẽo đã lâu trầm tĩnh lại, rất nhanh liền lâm vào giấc ngủ!

Màu sau khi cô ngủ, một vòng tinh thần tinh thuần dao động ấm áp, lấy hần làm trung tâm chậm rãi dao động. Giống như dòng nước của mặt hồ trầm tĩnh, mềm nhẹ tốt giống như không tồn tại.

Nhưng mà, nó đích xác tồn tại, đem cô cùng hần cùng nhau bao phủ ở bên trong. Rất ấm áp! Làm cho cô càng ngủ say hơn.....

.....

Tiểu Tiểu bị đói tỉnh.

Cô phát hiện, Âu Dương Thanh Linh đã sớm tỉnh, tiếp đó lại phát hiện, cô tựa hồ đã không ở nơi trước.

Cô vừa động, Âu Dương Thanh Linh lập tức biết, ai bảo hần bây giờ đang ôm cô!

"Tỉnh?"

"Vâng." Tiểu Tiểu vừa đáp lời vừa đánh giá chung quanh. Hần là phòng ngủ, nhưng cô chưa thấy qua.

"Đói bụng sao?" Âu Dương Thanh Linh cười nhìn Tiểu Tiểu bởi vì mới tỉnh mà đôi mắt nhỏ linh động có chút sưng mù, trong lòng mềm mại vô cùng.

"Đói."

"Ba ba gọi đồ ăn ra, lập tức có thể có." Âu Dương Thanh Linh luyến tiếc buông mềm mại này xuống, dứt khoát đem cô xuống giường. "Nơi này là ký túc xá của chúng ta. Ba ba trước mang con đi rửa mặt, chờ cơm nước xong, lại mang con đi tham quan, được không?"

"Được ạ." Tiểu Tiểu vô ý thức ngáp một cái, sau đó mới phát hiện, cô vẫn còn ôm cổ hần. Mũi ngón ở sau cổ hần giao nhau cùng một chỗ gắt gao, có chút tê dại.

Cô chậm rãi đem tay thu về, nhìn nhìn cái tay bởi vì xung huyết mà đỏ lên run run, lại chậm rãi quay về cổ của hần, lại một lần nữa ôm.

Âu Dương Thanh Linh nhìn một loạt động tác nhỏ của cô, chỉ cảm thấy đáng yêu đến cực điểm. Cúi đầu dùng cái trán để đến cái trán của cô, "Tiểu Tiểu thật đáng yêu!"

Ngô, hần của thầy ý kiến của phụ đạo viên tâm lý đúng. Phải cùng Tiểu Tiểu trao đổi nhiều hơn, còn phải cười với cô.

Tiểu Tiểu không nói gì tựa đầu ra sau, chăm chú nhìn ánh mắt của Âu Dương Thanh Linh, sau một lúc lâu, đưa tay sờ sờ trán của hần. Chọc cho Âu Dương Thanh Linh một trận ghen hờn, nhưng tiếp theo cũng rất cuộc nhẹn không được bật cười.

"Ha ha..... Tiểu Tiểu, con làm sao có thể đáng yêu như vậy?" Dùng sức ôm ôm cô, ở trên khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng hôn một cái. Một bên ôm cô hướng phòng tắm rửa đi đến, một bên giải thích: "Ba ba không có sinh bệnh, là Tiểu Tiểu thật sự đáng yêu. Đây là khách lễ, Tiểu Tiểu về sau phải quen!"

Tiểu Tiểu nghĩ nghĩ, cảm thấy được chính mình có chút ngạc nhiên. Tinh thần lực sử dụng quá độ, đích xác không phải là cùng lắm thì, chỉ cần nghỉ ngơi thích đáng, sẽ không lưu lại di chứng gì sau đó, đây cùng tôn thương tinh thần là hai việc khác nhau. Huống chi, cô biết Âu Dương Thanh Linh đã sớm là cấp chín, người kia chẳng qua là hậu kỳ cấp tám. Hần không có khả năng thương tổn được!

Tiểu Tiểu vào phòng tắm, bên trong sớm chuẩn bị tốt dụng cụ rửa mặt tốt. Âu Dương Thanh Linh đứng ở cạnh cửa xem cô, ánh mắt có ý tứ mềm mại không thể nhìn rõ.

Nghĩ đến lúc ấy vừa tỉnh, liền nhìn đến một đoàn mềm mại nhỏ nhỏ, bộ dáng nhỏ gắt gao ôm hần, nhất là hơi thở ấm áp thổi ra phun tới ở lỗ tai của hần, trong lòng tràn đầy mềm mại trôi qua làm cho hần không thể hoàn hồn thật lâu.

Sau đó, khi Hiệu trưởng đến xem hần, hần hỏi thêm một câu. Mới biết được Tiểu Tiểu luôn luôn ở trong phòng học chờ hần, đợi hần hơn hai giờ! Thậm chí bỏ lỡ cơm trưa!

Tiểu Tiểu đối với ăn từ trước đến nay luôn chấp nhất, nhưng lúc này đây, cô vậy mà bỏ qua! Điều này làm cho hấn đau lòng, càng hối hận.

Chuông cửa vang, Âu Dương Thanh Linh thu hồi tầm mắt, đi mở cửa.

Tiểu Tiểu cho đến khi hấn rời đi, mới yên lặng quay đầu nhìn về phía cạnh cửa, cô không rõ, vì sao Âu Dương Thanh Linh phải dùng ánh mắt như vậy xem cô. Nhưng cô biết, âm áp trên người hấn đã trở lại, so với trước kia càng âm áp hơn.

Cho nên, cô cảm thấy được, không thành vấn đề, lại tiếp tục rửa mặt. Lúc này đây, tốc độ nhanh rất nhiều, bởi vì cô nghe thấy được mùi com!

Bạn đang đọc truyện *Tinh Tế Độc Sủng: Vô Tình Nuôi Nhi Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18: Lớp 999

Edit + Beta: Mạc Tuyết Luân

"Ha ha, Thanh Linh, hôm nay anh rất đẹp trai, tên hấn đàn đó đến bây giờ còn chưa tỉnh lại. Tôi nghe Y Sinh nói, cho dù tỉnh lại, tối thiểu cũng phải tu dưỡng năm ba tháng, có lẽ tinh thần lực sẽ không còn đột phá." Búp bê tóc hồng về mặt vui sướng khi người gặp họa.

Tiểu Tiểu mới biết được, hấn vậy mà ở ngay cách vách bọn họ. Nhìn đến Âu Dương Thanh Linh mở cửa, liến lét tới, thuận tiện đem com của mình cũng ăn bớt đi.

Vì vậy, Tiểu Tiểu có chút không muốn thấy hấn. Chẳng qua, cô tính ra một chút lượng com ăn, cảm thấy một chút đồ ăn này của Âu Dương Thanh Linh hai người bọn họ ăn không được, liền quyết định xem chừng trước. Nhưng tốc độ ăn com của cô, vẫn hơi nhanh một chút, chỉ là một chút.

"Tiểu Tiểu, uống chút canh." Âu Dương Thanh Linh xem như không nghe thấy lời nói của mặt búp bê, cho Tiểu Tiểu một bát canh, sau đó mới chuyển hướng tên mặt búp bê: "Xác định là thương tổn cấp hai?"

Mặt búp bê buồn lòng: "Không xác định, nhưng Tô Biến TAI cho người của hấn thông tri đến người nhà hấn, hơn nữa cho mời Khuê Lâm các hạ của Âu Minh tới đây. Sau đó như trước là vui sướng khi người gặp họa: "Tốt nhất là lúc này đây phế đi, đỡ phải về sau không biết tai họa bao nhiêu người."

"Tương lai hấn chính là cao thủ tinh thần lực, có lẽ sẽ đột phát ngài trở thành miện hạ, đối với địa vị tăng lên của chúng ta ở tinh tế, không thể nghi ngờ là thật lớn....."

Mặt búp bê cứng lại, lập tức trở nên khinh thường: "Bằng người như vậy, nếu thật sự có ngày đó, ai biết ai biết sẽ mang đến cái gì. Có lẽ chính là tai nạn cũng nói không chừng."

Âu Dương Thanh Linh chỉ liếc mắt nhìn mặt búp bê liếc mắt một cái, cũng không nói tiếp nữa. Vừa chuyển, Tiểu Tiểu dừng lại chiếc đĩa, biết cô ăn no. "Còn muốn ăn canh hay không?"

"No rồi."

"Ngô, như vậy, nghỉ một lát trước đi. Sau đó ba ba quay lại mang con ra ngoài đi dạo?"

"Ngày mai hãy đi, hôm nay nghỉ ngơi." Tiểu Tiểu nghĩ nghĩ, chậm rãi nói.

Mặt búp bê nhìn Âu Dương Thanh Linh một bộ dáng hai mươi bốn hiếu dưỡng phụ, bày ra dáng vẻ bị sét đánh. Sau một lúc lâu run rẩy, hung hăng ngón một miếng com, dùng sức ăn rồi lại ăn.....

.....

Sau khi mặt búp bê đi rồi, Âu Dương Thanh Linh mang theo Tiểu Tiểu đưa về ký túc xá của bọn họ, nơi về sau phòng chừng phải ở vài thập niên để quen thuộc một lần. Hai phòng hai sảnh, một phòng bếp hai phòng bảo vệ.....

Nói ngắn gọn, đây thật ra là một nơi ở cho một nam một nữ. Mặc dù là con gái nuôi, tương lai có thể sẽ trở thành người một nhà. Nhưng luôn luôn có một thời gian ngắn như thế này, bọn họ sẽ không có phương tiện ở cùng một chỗ. Đối cách nói khác, bọn họ vốn là thân thể độc lập, tuy rằng tất cả mọi người kỳ vọng bọn họ trở thành vợ chồng, nhưng mỗi người vẫn là có quyền lợi lựa chọn cái khác.

Huống chi, mỗi người đều cần không gian tư nhân.

Mà hai người bọn họ đều quen không xem phòng của Tiểu Tiểu.

"Chúng ta đi nhìn xem có phải thiếu cái gì hay không....."

Tiểu Tiểu đối với mấy cái này không có yêu cầu, hần mua cái gì cho cô thì cô sẽ nhận. Nhưng thiếu cái gì? Thiếu cái gì thì cô cũng có thể sinh sống tốt mà. Cho nên vấn đề này hoàn toàn không đáng cho cô tốn tâm tư. Trước tiên là vấn đề phải phòng học, liền hỏi: "Con có thể nhảy lớp không?"

Âu Dương Thanh Linh ngó ra một lát, ôm Tiểu Tiểu đi vào phòng khách. Đem cô đặt ở nơi cách xa hần một chút, ngo, một tay tạo ra khoảng cách. Lúc này, bọn họ phải thật sự nghiêm túc, nói chuyện ngang hàng với nhau.

"Tiểu Tiểu vì sao muốn nhảy lớp?"

"Xem được khảo hạch." Bởi vì nhìn thấy, biết có lực chọn, cho nên mới hỏi. Cũng không có không có ý lo vấn đề đi thi này.

"Chỉ là bởi vì xem thấy khảo hạch, biết có thể nhảy lớp, mà con cảm thấy con có thể nhảy lớp, cho nên mới có ý nghĩ như vậy sao?"

Đích xác chính là chuyện như vậy.

Âu Dương Thanh Linh xem đáng vẻ của cô, đại khái đã đoán được. Vì thế rất tin tưởng hỏi cô: "Muốn nghe ý kiến của ba ba không? Ý kiến của một người từng trải."

"Được ạ."

"Ý kiến của ba ba là, không nhảy! Phải biết rằng, liên minh sở dĩ cho tất cả mọi người chúng ta ở trong một học viện đọc sách, trừ bỏ có thể phòng ngừa việc thiên vị sai trái ra, chủ yếu hơn, là chúng ta cần nhiều bạn bè. Tuổi tác khác nhau, sinh ra khác nhau, tính cách khác nhau..... Mà chuyện gia nguyên cứu bày tỏ, lớn lên ở trong một đám người có cùng lứa tuổi, sẽ vui vẻ hơn, tâm lý cũng tốt hơn."

"Phải biết rằng, tuy rằng cũng không phải tất cả mọi người đều sẽ trở thành bằng hữu, nhưng bạn cùng lứa tuổi quả thật càng dễ dàng tìm được cộng minh. Hơn nữa..... Ngo, tương lai, đại đa số mọi người sẽ trở thành chiến sĩ, đồng học của hôm nay, về sau có thể là chiến hữu. Chúng ta cần cùng bọn họ hiểu biết nhiều hơn, bởi vì không thích..... Mà nhảy lớp, sẽ cô đơn." Tựa như hần. Cô đơn, rất khó dung nhập vào bên trong những bạn cùng lứa tuổi, bạn tốt cũng chỉ có vài người đặc biệt thôi.

"Không nhảy lớp sao?" Tiểu Tiểu chỉnh hợp* (*sửa sang + hợp lại) hai đoạn nói chuyện của hần, rất dễ dàng cho ra kết luận. Vốn cái gì cô cũng không nghĩ muốn, chỉ là có lựa chọn, nên theo thói quen cũ hỏi một chút ý kiến của hần.

Nếu hần nói không nhảy lớp sẽ tốt, vậy không nhảy đi!

Âu Dương Thanh Linh lại do dự, bởi vì chính mình là nhảy lớp cho nên mới có hần hôm nay, biết rõ nếu mạnh mẽ ở lại giữa một đám đứa bé, là một việc không hợp cỡ nào, chuyện tình lãng phí cỡ nào. Hơn nữa việc này cũng có thể nói, bởi vì bạn bè tốt chân chính cùng những người giao tình hời hợt, tất nhiên là lựa chọn chỉ có một hai người bạn tốt.

Tiểu Tiểu thì khác, thân thể cô chính là một đứa bé mồ côi. Hần hi vọng cô vui vẻ!

Cho nên, hần nghĩ nghĩ: "Tiểu Tiểu tự mình quyết định. Bất kể Tiểu Tiểu quyết định cái gì, ba ba đều ủng hộ."

Ánh mắt Tiểu Tiểu chợt lóe một chút, lập tức gạt đầu: "Vâng ạ."

Sau đó, cô bắt đầu nghiêm túc tự hỏi. Nhảy lớp cùng ở lại thì có một khuyết điểm và ưu điểm khác nhau về tuổi tác..... Cuối cùng, cô thậm chí cố ý mở ra Quang nào tra xét một chút, tra xét chương trình học mười năm. Trải qua một loạt so sánh, cô quyết định: "Nhảy lớp."

Âu Dương Thanh Linh cũng không ngoài ý muốn, chỉ là tò mò: "Có thể nói cho ba ba biết nguyên nhân sao?"

"Có thể đuổi theo ba ba nhanh hơn."

Trong lòng Âu Dương Thanh Linh mềm nhũn, đem cô ôm đến trên đùi, xoa xoa tóc của cô, lại ôm ôm, "Tiểu Tiểu, không cần phải gấp."

Tiểu Tiểu nhú nhú mày: "Lớp, Thanh Linh lớp tám, ba mươi sáu tuổi."

Âu Dương Thanh Linh xấu hổ khụ một tiếng, "Tiểu Tiểu chê ba ba già sao?"

Tiểu Tiểu quý dị liếc nhìn hần: "Nam nhân trường thọ hơn so với nữ nhân." Nếu theo tuổi của thế giới này mà tính, cô sẽ chết trước hần.

Âu Dương Thanh Linh cũng dây dưa đến vậy, chỉ là..... Được rồi, bởi vì để ý. Cho nên quên thương thức** (thông thường + kiến thức)! Âu Dương Thanh Linh khẽ nhú mày, từ khi nào thì bắt đầu để ý như vậy nhỉ? Suýt chút nữa thất thố! Tuy rằng không ghét loại cảm giác này, thậm chí là vui vẻ, nhưng mà, lý trí nói cho hần biết, như vậy cũng không quá tốt!

Bởi vì nếu hần tiếp tục để ý như vậy, tương lai nếu cô muốn lựa chọn người khác, hần chỉ sợ không thể buông tay!

"Nếu quyết định, vậy làm đi!"

Năng lực hành động của Tiểu Tiểu tuyệt đối là nhất lưu, sáng sớm hôm sau tới phòng học, cô đã bắt đầu đề khảo hạch của năm nhất. Mà giữa trưa khi Âu Dương Thanh Linh tới đón cô, hần đồng thời cũng nhận được tin tức từ tổng đài Quang não của trường học phát tới.

Tiểu Tiểu cũng đồng thời nhận được, còn có một thông tri đổi lớp khác! Cô được điều tới vào lớp 999! Không có năm tuổi, cũng không có giới thiệu, chỉ có ba con số giống nhau!

"999?" Tiểu Tiểu ngồi trong xe bay loại nhỏ của Âu Dương Thanh Linh, cùng nhau quay về ký túc xá, cô thuận tiện tra xét lớp 999. Kết quả, trên Quang não không có đáp án.

Âu Dương Thanh Linh biết: "Đây là một lớp đặc biệt, ngô, bên trong đều là những học sinh tương đối đặc biệt. Tỳ như..... Học sinh nhảy lớp."

"Học sinh nhảy lớp rất nhiều?"

"Ừ, rất nhiều." Dừng một chút, "Nhưng mà, nơi đó cũng phải không chỉ có học sinh năm nhất, mà học sinh lớp mười sơ cấp của học viện tất cả đều có thể xuất hiện. Cho nên, nơi đó cũng không có giáo sư chuyên môn dạy từng bước một. Mà là..... Tự học. Có giáo sư ở đó, nhưng tất cả, chỉ có thể do mình tự học. Cho nên, về sau Tiểu Tiểu có thể sẽ rất vất vả!"

"Không sao đâu." Tiểu Tiểu đem Quang não tắt đi, ngồi yên trong chốc lát, mới hiếu kỳ nhìn về phía Âu Dương Thanh Linh, sau một lúc lâu mới hỏi: "Thanh Linh cũng là lớp 999 sao?"

Âu Dương Thanh Linh ngoắt..... khoé miệng một cái, vẻ mặt hoài niệm: "Đúng, ba ba cũng là lớp 999."

Tiểu Tiểu lại yên lặng nhìn hần trong chốc lát, sau đó gật đầu thật mạnh: "Con thích 999."

Bạn đang đọc truyện *Tinh Tế Độc Sủng: Vô Tình Nuôi Nhi Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Lớp 999 không có thật

Edit + Beta: Mạc Tuyết Luân

Tiểu Tiểu không tới lớp 999, bởi vì thật ra lớp 999 không tồn tại. Đây chẳng qua là một loại cách nói, trên thực tế, lớp 999 tồn tại chỉ có nhân tài vào lớp này biết, ngay cả đệ tử cùng người hướng dẫn trong đó cũng không phải khắc khắc gặp nhau, bọn họ thậm chí giữ bí mật lẫn nhau, bởi vì họ đến từ toàn bộ tinh cầu, mà không phải chỉ một học viện. Mỗi người bọn họ đều có một bộ máy liên kết, hết thầy đều thông qua bộ máy liên kết, ở trên Tinh võng trao đổi!

Nhiệm vụ của người hướng dẫn chỉ là nói cho bạn biết, bạn cần đạt đến cái trình độ gì mới có thể tốt nghiệp.

Bởi vì là lớp sơ cấp, bọn họ có thể lo lắng phương hướng lựa chọn trong tương lai, nhưng không phải nhất định!

Tiểu Tiểu thích hình thức như vậy, cô không thích quá nhiều người.

Máy liên kết linh ở chỗ Hiệu trưởng, người biết rõ chỉ có ba người bọn họ. Mặt khác, Hiệu trưởng chân thành đề nghị: "Tuy rằng không phải nhất định, nhưng thầy hi vọng em cũng đi dạo ở lớp. Cho dù là năm nhất hay là năm hai..... Giao hảo nhiều bạn bè luôn tốt. Em có thể xem bọn họ..... Ngô, các bạn nhỏ cùng một chỗ, luôn vui vẻ.!"

Tiểu Tiểu không chú ý lời nói của Hiệu trưởng, nhưng Âu Dương Thanh Linh cũng nói, "Có thể ngẫu nhiên tới phòng học chơi đùa một chút." Mà lớp của cô, sẽ giữ lại vị trí cho cô.

Tiểu Tiểu khó hiểu: "Nhất định phải đi sao?"

Âu Dương Thanh Linh đương nhiên không bức cô: "Không, con vui vẻ là tốt rồi."

Tiểu Tiểu còn không hiểu được một chuyện khác: "Ba ba vì sao còn ở lại bộ trung cấp?" Giáo viên kia đã nói, bộ sơ cấp hần ba năm đã học xong. Bộ trung cấp cũng tất nhiên cũng không cần lâu như vậy, nhưng hần vẫn ở lại. Hơn nữa, mỗi ngày hần đều đi tới phòng học đưa tin, cùng cái gọi là bạn cùng lứa tuổi ở chung một nơi.

"Bởi vì ba ba cần lắng đọng lại." Âu Dương Thanh Linh nói lời này rất là ý vị thâm trường.

Tiểu Tiểu không hiểu, "Lắng động lại cái gì?"

"Ngô, nói như thế này, trước mặt của ba ba có một con đường lớn lên phi thường to cần ba ba chạy xong, tuy rằng ngay từ đầu ba ba chạy rất nhanh, nhưng đường quá dài..... Như vậy, ba ba nên làm cái gì bây giờ?"

Tiểu Tiểu có chút hiểu: "Chậm lại tốc độ, điều chỉnh hô hấp! Dùng hết khả năng đều đặn đi tới."

"Đúng vậy, chính là như vậy, cho nên con xem, ba ba hiện tại đang điều chỉnh hô hấp." Dừng lại một chút rồi nói: "Tiểu Tiểu đã ở trên con đường này, con đường này rất rất dài, hơn nữa không thể quay đầu lại. Phong cảnh dọc đường đều rất đặc biệt, không có gì lặp lại, bỏ lỡ thứ gì đều rất đáng tiếc. Con có thể từ từ đến! Không cần gấp gáp đuổi theo ba ba, mà ba ba sẽ thả chậm một chút....."

Tiểu Tiểu suy nghĩ rồi lại muốn, khó được một hồi cố chấp: "Không sao, đuổi theo ba ba rồi cùng nhau chậm lại."

Âu Dương Thanh Linh vừa cao hứng vừa thay cô khó chịu, hẳn cảm thấy hẳn là một người cha nuôi thất bại. Vậy mà làm cho con gái nuôi của mình vất vả như thế..... Nhưng mà, hẳn lại thật cao hứng đặc ý, trên đời này còn có thể có con gái nuôi nào tốt như con gái nuôi của hẳn! Không có, tuyệt đối không có.

.....

Máy liên kết của Tiểu Tiểu trang bị ở trên Quang não, một ngày 24 giờ tùy thân định buộc, thời gian nào, địa điểm nào, cũng có thể trực tiếp vào lớp 999.

Lần đầu tiên Tiểu Tiểu vào lớp 999 là ở buổi tối, sau khi ăn qua cơm chiều. Cô và Âu Dương Thanh Linh cùng nhau..... Trên máy liên kết có một từ thiếp phiên* (*miếng dán từ) sinh vật, lớn bằng cỡ móng tay. Hiệu trưởng đặc biệt chọn một cái hình dạng quả táo cho cô, trực tiếp dán trên ót, trên máy liên kết nhấn một cái nút, liền trực tiếp vào Tinh vồng.

Khác với người bên ngoài là, trong thế giới Tinh vồng của cô, có một không gian người khác không thể mở ra.

"Hoan nghênh số 0098562 tiến vào mạng tinh cầu, ngài có được đăng quyền màu cam, có thể sử dụng tất cả quyền hạn dưới cấp màu cam! Bây giờ, mong ngài lựa chọn hình dáng. Người sử dụng màu cam có thể lựa chọn ba hình dáng, trong đó một cái phải là hình dáng thật của cá nhân."

Tất cả trước đó Âu Dương Thanh Linh đều nói qua cho cô, cho nên, cô nghe đề nghị của Âu Dương Thanh Linh, chọn một cái hình tượng cố định. Hệ thống mạng tinh cầu có hàng trăm loại lựa cố định, mặc dù có mấy trăm loại, nhưng số người rất nhiều, cho nên khi đi ra ngoài. Kết quả sẽ đụng tới một ít người có bộ dáng giống nhau như đúc.

Tiểu Tiểu chọn là một hình tượng như thế này, tóc hồng, mắt màu lục, vóc dáng cao gần 20 cm

Cô trực tiếp tiến vào lớp 999.

Lớp 999 giống như một cái phòng khách, hai sofa một bàn trà. Ba người, trong đó có một giáo viên, hai học sinh. Tiểu Tiểu thấy tất cả đều là mặt quần chúng, già trẻ đều có, nhưng khi giáo viên ở trong này, trên đầu sẽ có một vòng sáng, giống như là một Thiên sứ. Nghe nói là người kia ác thú vị! Linh cảm phát ra, thành giáo sư là Thiên sứ thủ hộ của tâm linh nhân linh.

Nhìn thấy Tiểu Tiểu đến, giáo sư không biết thao tác làm sao, bên trong đột nhiên thêm một cái sofa. Hẳn hướng Tiểu Tiểu giơ tay ra.

Tiểu Tiểu đi qua ngồi xuống, bắt đầu tự giới thiệu, "Em là học viên mới 0098562."

"Hoan nghênh đồng học mới." Giáo viên tuy rằng thoát nhìn là một hình tượng râu dài cổ già**(**người xưa, người già), trên người cũng là khoát trường bào thời cổ, nhưng tiếng nói rất trẻ, càng thêm..... Ngô, nói như thế nào, hoạt khoái*** (**linh hoạt + vui vẻ).

"Em muốn chương trình học của em." Tiểu Tiểu nói chuyện phiếm cùng người khác không giỏi, thẳng vào chủ đề. Nếu xem hình tượng chân thật của hẳn, tất nhiên nảy sinh từ mình một đám người giống nhau(chỗ này ta không rõ lắm, thông cảm), nhưng hiện tại hình tượng khuôn mặt phổ thông, cũng không sẽ làm người cảm thấy kỳ quái. Nhiều nhất chỉ cảm thấy đây là một thiên tài thị tài ngạo vật**** (**y vào tiền tài mà khinh người) thôi!

Mà chỗ này của họ không thiếu nhất chính là người như vậy, cho nên, thành viên cũng không có hưng trí đùa học viên mới. Nhanh chóng đem một cái bao tư liệu cho Tiểu Tiểu. Không biết có ý hay vô ý, hẳn cho Tiểu Tiểu một quả táo màu đỏ.

Bao tư liệu có thể mở ra, theo yêu cầu biến thành hình dáng gì. Tiểu Tiểu làm cho nó biến thành sách, chỉ có sáu trang. Tiểu Tiểu nhanh chóng lục lợi một lần.

Cái gọi là chương trình học không phải là chương trình học của một học kỳ này hay là của một năm, mà là chương trình học của toàn bộ giai đoạn sơ cấp, nói cách khác, chỉ cần cô học xong tất cả chương trình hịc, như vậy, là có thể trực tiếp tiến vào bộ trung cấp.

Tiểu Tiểu đem tất cả chương trình học xem một lần, phát hiện số lượng so với học sinh bình thường trong học viện nhiều hơn vài lần. Hơn nữa, trừ bỏ môn bắt buộc ra, còn có chương trình học chọn môn học. Hơn nữa sau mỗi mục cánh cửa còn chỉ ra một chút, nêu lên học sinh, người lựa chọn phương hướng khác nhau, có thể lựa chọn chương trình học thiên về hướng khác.

Quét xong một lần, Tiểu Tiểu lại hỏi: "Xin hỏi, còn có nhắc nhở gì khác không?"

"Mỗi tháng từ ngày mười ba đến mười lăm, có hội trao đổi bên trong, buổi sáng ngày mười ba đến tám giờ ngày mười lăm. Mỗi ba tháng sẽ có một cái khảo hạch trình độ, liên tục hai lần khảo hạch không đạt đúng mong muốn, sẽ bị kháng nhân tố, như thế sẽ được đá ra khỏi 999."

Tiểu Tiểu nhất nhất ghi nhớ, chuẩn bị rời đi.

Một màn này làm ba người bên cạnh một trận yên lặng: "Đồng học mới, chẳng lẽ không muốn cùng cùng học sinh khác nhận thức một chút sao? Hơn nữa, tuy rằng số 0098562 này chính là độc nhất vô nhị*** (***)có một không hai), nhưng dùng để xưng hô dường như không tốt lắm."

Tiểu Tiểu nghĩ nghĩ, rốt cục nhớ đến Âu Dương Thanh Linh đích xác đã có phân phó. Ở trên mạng tốt nhất dùng tên giả, khuôn mặt giả, Âu Dương Thanh Linh còn thay cô nghĩ tốt ba cái tên giả, Bảo Bối, Khả Ái, Điềm Tâm.

Tiểu Tiểu tuy rằng không thêm để ý, nhưng biết quyết định này của Âu Dương Thanh Linh là phải làm. Tuy rằng hai chữ kia đặt ở trên người nam nhân rất quý dị, nhưng cô vẫn đồng ý gật đầu tiếp nhận nó. Chẳng quá, cô chỉ là quyết định chọn dùng sáu cái chữ này, những trình tự xếp hoàn toàn không giống.

"Em tên là Bối Khả."

Bạn đang đọc truyện *Tinh Tế Độc Sủng: Vô Tình Nuôi Nhi Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Muốn hấn đứng

"Bối Xác? Tên thật đáng yêu. Vị này chính là đồng học Amanda, vị này chính là Thanh Long. Tôi là thầy hướng dẫn....."

Tiểu Tiểu không có sửa đúng cách gọi của đối phương, cùng bọn họ chào hỏi thì cáo từ. Giáo viên lại nhắc nhở một câu, "Chờ em thông qua khảo hạch lần đầu tiên, nơi này sẽ có Đồ thư quán mở ra cho em. Một vài tư liệu bên ngoài tìm không thấy, có thể tìm ở nơi này."

Tiểu Tiểu ghi nhớ, cảm ơn rồi rời đi.

Ra đến bên ngoài, cô lại thay đổi hình tượng, trở về hình dáng của mình..... Mà cô mới vừa thay đổi về hình dáng của mình, Âu Dương THANH Linh nhanh nhẹn xuất hiện bên người cô.

Ở trong Tinh võng, Âu Dương Thanh Linh là một người có thể đứng khỏe mạnh. Điều này làm cho Tiểu Tiểu nhìn chân hấn rất lâu, sau đó lại ngẩng đầu nhìn hấn, hấn rất cao, phi thường cao.

Âu Dương Thanh Linh ngồi xuống, xoa xoa đầu của cô, "Làm sao vậy?"

Tiểu Tiểu lắc đầu, cô nghĩ tới Tư Lạc các hạ của Thái Oa Tinh, nói chuẩn xác, là kỹ thuật tái sinh khí quan của Thái Oa Tinh. Cô hi vọng có thể đứng luôn đứng, ở hiện thật cũng sẽ đứng được.

Nhìn đến hấn cao lớn như thế, cô đã mất đi pháp nhận* (*phương pháp + chấp nhận) hấn chỉ có thể ngồi.

Âu Dương Thanh Linh đem cô ôm lấy, làm cho cô cùng hấn cap bằng nhau. "Như vậy, chúng ta đi mở mang kiến thức thế giới Tinh võng này trước được không?"

Nhiều thứ ở Tinh võng bất chúc hiện thật, ngã tư đường và nơi ở, cửa hàng và trường học.

"Cho nên, rất nhiều bảng tên trên cửa hàng ở hiện thật, đều thêm địa chỉ ở Tinh võng. Mà tất cả thứ ở trong cửa hàng cơ bản đều giống thứ ở cửa hàng trong hiện thật. Nếu không muốn rời cửa, lại muốn có được thực vật, có thể lên Tinh võng mua sắm." Còn có một ít thứ trong hiện thật không có, mà Tinh võng có..... Tỷ như phiến ốc đảo mệnh mông vô bờ kia.....

Nhưng mà, Âu Dương Thanh Linh lại cảm thán: "Nhưng mà, đó cũng không phải là Tinh võng chân chính."

Tiểu Tiểu không hỏi, cô cảm thấy đó đã muốn phi thường thần kỳ. Nếu đó không phải là Tinh võng chân chính, như vậy, Tinh võng chân chính là như thế nào?

Nghĩ thế nào, liền hỏi như vậy.

Cô không phát hiện, cùng Âu Dương Thanh Linh cùng một chỗ, lòng hiếu kỳ của cô nhiều hơn một chút. Cũng không quá nặng, bởi vì tò mò nên hỏi ra, hỏi rồi thì có đáp án. Vì thế, cô đã quen. Không giống trước kia, khi tò mò hỏi, nếu không người trả lời, thì là la rầy. Vì thế khi có một ý nghĩ muốn hỏi,

thì liền để sang một bên. Qua thời gian lâu, liền tự đóng, không muốn mở miệng.

Hiện tại, chậm rãi có thói quen mới. Cho nên, khi cùng Âu Dương Thanh Linh ở một chỗ, lời nói của cô luôn nhiều hơn. Tuy rằng so sánh cùng một đứa trẻ, lại như trước ít đến đáng thương.

"Chân chính Tinh võng là như thế nào?"

"Tinh võng, nói liền không phải là khối tinh cầu này, mà là tất cả tinh cầu..... giữa các hành tinh."

Tiểu Tiểu ngạc nhiên, "Giữa các hành tinh?"

"Đúng, giữa các hành tinh. Chỉ là, trình độ phát triển của tinh cầu chúng ta quá thấp, thấp đến mức không có tư cách gia nhập Tinh võng." Âu Dương Thanh Linh âm thầm mất mát. Nhưng chỉ một cái chớp mắt, thì ý chí chiến đấu lại sục sôi lên, "Cho nên, chúng ta phải cố gắng mới được!"

Tiểu Tiểu chẳng hề rõ tại sao tâm tình của hắn biến hóa lớn như vậy, cô chỉ biết là, giờ khắc này của Âu Dương Thanh Linh, làm cho cô đui mù. Lúc này, hắn vốn đã âm áp thành nóng bỏng, như là một viên hỏa cầu, giống Mặt trời. Cô kính ngạc nhìn hắn, thật lâu thật lâu.

.....

Từ ngày đó trở đi, Tiểu Tiểu bắt đầu cuộc sống học tập của cô. Mà sau khi cô biết ở Tinh võng có Khu biến tốc(**không rõ lắm, nhưng biến tốc là biến hóa + tốc độ), tất cả học tập liền tới ở Khu biến tốc mà đi.

Mọi người đều biết, tinh thần lực càng cao, trí nhớ, năng lực học tập, năng lực lý giải cũng càng cao. Cũng nội dung giống vậy, người thường có thể cần một giờ, mà người có tinh thần lực cao thì bốn mươi phút là đủ rồi. Tinh thần cao hơn, có thể nửa giờ là được. Cao tới đâu có lẽ tới lúc đủ mười phần thì có thể hoàn toàn hiểu rõ.....

Trong Khu biến tốc, mỗi người có thể căn cứ tinh thần lực của mình mà lựa chọn tốc độ truyền đạt khác nhau.

Tiểu Tiểu như trước theo yêu cầu của Âu Dương Thanh Linh, tìm ra hình tượng có tần suất xuất hiện nhiều nhất.

Lúc này đây, cô tên Bảo Tâm.

Cô thử thử, cuối cùng ở khu ba. Tuy rằng cô cảm thấy có thể nhanh hơn một chút, nhưng Âu Dương Thanh Linh nói "Trước tiên thích ứng một thời gian ngắn, rồi chậm rãi gia tăng."

Tiểu Tiểu một ngày học tập ba giờ, buổi sáng nửa giờ, buổi tối nửa giờ. Buổi chiều không an bài học tập, mà là an bài làm huấn luyện thể thuật!

Sở dĩ học viện từ ba tuổi mới bắt đầu nhập học, là bởi vì bắt đầu từ ba tuổi, có thể an bài một ít huấn luyện thể thuật thích hợp! Loại việc này người gia đình bình thường không có quyền nắm trong tay, còn một ít quý tộc trong nhà có thể thỉnh nhân sĩ chuyên nghiệp. Còn nếu cho đứa trẻ ở nhà, như vậy thì bắt đầu từ lúc sau, sẽ tồn tại chênh lệch.

Mục đích của học viện là làm cho tất cả trẻ em đều có được sự chiếu cố và huấn luyện hợp lý nhất. Nó cố gắng không cho một đứa trẻ nào ở thời thơ ấu bị bỏ qua.....

Đương nhiên, sẽ có tranh giành, kén cỏi trong ưu khuyết luôn tồn tại. Đó là không thể tránh được, nhưng không thể để cho người trong thời kỳ trẻ em có thiên phú bởi vì gia cảnh hoặc là nguyên nhân khác, mà mất đi cơ hội. Đây là tổn thất của đứa bé. cũng là tổn thất của liên minh, và cũng là tổn thất của tinh cầu!

Liên minh các tinh cầu trong đó luôn có tranh đấu, nhưng bọn họ cũng có áp lực. Tinh võng của bọn họ đến bây giờ vẫn chưa kết nối với giữa các hành tinh, bọn họ ở trên các hành tinh, còn ở vào tầng chót nhất..... Nhiệm vụ trọng yếu nhất của bọn họ không phải áp đảo từng người một, mà là cùng nhau bước về phía trước, nhằm phía các tinh cầu.

Mà trẻ em vĩnh viễn là hi vọng!

Từng khu của học viện đều có phòng huấn luyện, Khu dừng chân, còn có Khu huấn luyện chuyên môn. Từng Khu huấn luyện đều có nhân viên chuyên nghiệp an bài lượng huấn luyện hợp lý cho mỗi cá nhân. Tiểu Tiểu và Âu Dương Thanh Linh tự mình cùng đi, đến ngay tại phòng huấn luyện phụ cận nơi họ ở.

Tổ chất thân thể của cô chính là trên trung đẳng, cùng đại đa số trẻ em khác giống nhau. Bởi vì tuổi còn nhỏ, lượng huấn luyện mỗi ngày chỉ có một giờ, hơn nữa là chia ra làm hai đoạn thời gian, nửa giờ một lần, cũng không kịch liệt.

Huấn luyện thích hợp rất trọng yếu, nhưng không thể nuông chiều thành hư!

.....

Ngày hôm nay, học tập buổi sáng của Tiểu Tiểu chấm dứt. Cô vừa mới uống xong chén nước trái cây, chuông cửa đã được nhấn.

Lam Lam lập tức từ trong phòng nhảy đến trên vai Tiểu Tiểu, Tiểu Tiểu vuốt nó đi đến cạnh cửa. Lấy ra ống nghe, "Là ai?"

"Xin chào, tôi là bạn của Âu Dương Thanh Linh, chúng tôi đã hẹn ở trong nhà hấn gặp nhau. Hôm nay tôi rất rảnh, tôi sớm một chút. Chẳng qua, tôi có mang điểm tâm ngon làm lễ vật..... Em là con gái nuôi của hấn Tiểu Tiểu sao? Có thể cho tôi tiến vào không?"

Tiểu Tiểu nhú mi, người ngày nói nửa ngày, nhưng không có tự giới thiệu.

Hơn nữa, tuy rằng cách một cánh cửa, nhưng cô đều có thể cảm nhận được âm hàn ở bên ngoài trên người nọ, cô không thích. "Anh chờ ở bên ngoài đi."

Cô không muốn chiêu đãi bất luận kẻ nào, Thanh Linh cũng nói qua, khi hấn không ở đây, không cho người lạ vào.

Người ở ngoài cương một chút, lập tức lại nói: "Tiểu Tiểu em gái nhỏ, em không thể như vậy, tôi là bạn tốt của Âu Dương Thanh Linh nha, phi thường tốt....."

Tiểu Tiểu đã bỏ xuống ống nghe, rời khỏi cạnh cửa. Sau đó cô bắt đầu lo lắng, kế tiếp có thời gian gần hai giờ, cô sẽ làm gì?

Nói thật, cô cảm thấy như vậy thật lãng phí thời gian. Nhưng Âu Dương Thanh Linh nói, cho dù là ngăn người hay là ngủ, cũng không cho lên Tinh võng học tập. Cô không hiểu tại sao, nhưng tin tưởng hấn muốn tốt cho cô, cho nên cô chấp hành, cô ngoan ngoãn ngăn người, nhưng trong một chỗ phát ra, cô lại nhàm chán.

Sau đó, cô vẫn lên Tinh võng.

Thanh Linh chỉ nói không thể học chương trình học này, cũng không nói cô không thể làm việc khác. Về phần người ngoài cửa, dĩ nhiên bị quăng ra sau đầu.

Mà cô không biết, bởi vì tự bé của cô, mà tránh khỏi nguy cơ đầu tiên khi đi vào thế giới này!

Bạn đang đọc truyện *Tinh Tế Độc Sủng: Vô Tình Nuôi Nhi Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Chính là uy hiếp

Khi Tiểu Tiểu gặp Hoa Nhĩ Bác Đặc và Tây Môn Duy Á, là sáng ngày 9 tháng 11. Tất nhiên là ngày địa cầu tiến vào các hành tinh, Hoa Hạ kết thành liên minh. Sau đó, mỗi một năm tại ngày này đều có một hoạt động chúc mừng.

Hôm nay, cả ngày đều có lễ mừng, hơn nữa cử hành ngay bên trong học viện, Tiểu Tiểu lần đầu tiên tham gia lễ mừng như vậy, Âu Dương Thanh Linh làm cha nuôi, đương nhiên sẽ xem chừng mang cô chơi. Hơn nữa, vì điều tiết không khí, hấn xin Cổ Lực và Kim Lị, cùng với mặt búp bê tóc hành cùng nhau đồng hành.

Mặt búp bê tóc hồng không có con gái nuôi, bởi vì khi hấn ở tuổi mười sáu, liền xác định hướng giới tính, hấn thích chính là nam nhân.

Thích nam nhân không phải tội, còn có thể kết hôn hợp pháp. Chỉ là không thể bắt buộc người khác..... Hấn vẫn không có con gái nuôi. Mà hấn có một người trong lòng, hơn nữa còn đang cố gắng theo đuổi.

Mặt búp bê tóc hồng rất thích trêu chọc Tiểu Tiểu, nguyên nhân là Tiểu Tiểu bởi vì hấn luôn cọ com mà không muốn thấy hấn. Điều này làm cho một kẻ luôn đối với mị lực của mình phi thường tự tin là hấn chịu đã kích. Lý do người trưởng thành không thích còn tốt, nhưng trẻ con..... Hấn quyết định phải cho Tiểu Tiểu thay đổi cách nhìn về hấn. Cho nên luôn trêu chọc cô.....

Mà lúc trước khi mặt búp bê đang cọ com từng rất tức giận nói, tên Hoa Nhĩ kia vận khí rất tốt, Khuê Lâm các hạ đã chữa tốt thương tổn tinh lực của hấn, không có để lại nửa điểm di chứng không nói tới, vậy mà còn vận cửt chó đặt tới thực lực đỉnh cấp tám!

Hoa Nhĩ Bác Đặc bởi vì tuổi còn trẻ liền đỉnh cấp tám, vừa ra màn, đó tiêu điểm trong tiêu điểm! Mà duy nhất có thể cùng hấn ta tranh nhau phát sáng, đó là Âu Dương Thanh Linh!

Cho nên, khi bọn họ ở một tiết mục trong lễ mừng đụng đến Hoa Nhĩ Bác Đặc, rất tự nhiên bị người tập trung vào, hơn nữa còn khoa trương tách ra một khoảng đất lớn làm sân khấu cho bọn họ.

Vì thế, Tiểu Tiểu lần đầu tiên tận mắt nhìn thấy hai người người đã làm cho Âu Dương Thanh Linh bị thương.

Một tên tóc vàng, một tên tóc bạc, đều phi thường chói mắt. Và lại hai người đều cao lớn tuấn mỹ, một người là vẻ đẹp của sức mạnh, một người là đẹp âm nhu. Đồng dạng bắt mắt đáng chú ý.

Tiểu Tiểu đứng ở bên người Âu Dương Thanh Linh, đem khuôn mặt hai người chặt chẽ nhớ kỹ. Chỉ còn chờ một ngày kia, hung hăng trả thù lại.

Đúng vậy, từ miệng của Kim Lị cô đã biết tất cả, rồi khi nghe thấy hai cái tên như thế, cô đã bắt đầu chuẩn bị trả thù. Sự trả thù hung hăng, cũng đủ phần.

"Thật sự là khó được, rốt cục gặp được anh. Nhớ tôi không?" Hoa Nhĩ Bác Đặc cười tủm tỉm tiêu sái đến trước mặt người đi đường là bọn họ, ánh mắt vẫn chỉ nhìn Âu Dương Thanh Linh. Trong mắt hắn, trên đời này cũng chỉ có Âu Dương Thanh Linh mới vào có thể vào mắt của hắn. Nhất là sau khi chân của hắn đã bị hư, hắn vẫn như trước kiêu ngạo kiên cường, lại làm cho hắn mở mắt một phen!

Đúng vậy, Hoa Nhĩ Bác Đặc thích nam nhân, hơn nữa ở mười mấy năm trước khi lần đầu tiên làm trao đổi sinh đến học viện Hoa Hạ nhìn thấy Âu Dương Thanh Linh, đã xem trọng hắn. Hơn nữa tuyên bố, nhất định phải có được hắn.

Nhưng Hoa Nhĩ Bác Đặc là một người thông minh, người không cùng hắn chân chính giao thủ vĩnh viễn không biết, hắn rốt cục có bao nhiêu đệ tiện vô si thêm biến thái. Tất cả mọi người biết, làm chân Âu Dương Thanh Linh hư là Duy Á Tây Mông, mọi người cũng đều phòng bị Duy Á Tây Mông. Nhưng chỉ có mình Âu Dương Thanh Linh và mặt búp bê tóc hồng biết, hung thủ thật sự là Hoa Nhĩ Bác Đặc.

Bây giờ Tiểu Tiểu cũng biết, bởi vì có một lần, từ lúc bọn họ đang dùng cơm đến bây giờ, Tiểu Tiểu đã nhớ.

"Cậu cái tên nhẩn tằm này, tôi chính là bị cậu biến thành một kẻ không lên giường cùng rất nhiều thiên hạ khác nha, vậy mà cũng không đến xem tôi một cái. Thật sự là làm người ta đau lòng nha ~!" Hoa Nhĩ Bác Đặc cúi thất lưng, cùng mặt của Âu Dương Thanh Linh bảo trì độ cao giống nhau, mặt của hắn đến rất gần, gần đến mức làm cho người ta nghĩ, bọn họ đang hôn môi. "Cậu phải biết rằng, tâm rất yếu ớt, vạn nhất tâm bị thương, tôi sẽ tìm một số người đến chơi, chơi đến lúc tôi cao hứng mới thôi....." Ánh mắt vừa quét qua Tiểu Tiểu vừa, uy hiếp trắng trợn.

"Anh có thể thử xem." Âu Dương Thanh Linh nghiêm mặt lạnh, trong tiếng nói tràn đầy sát khí, "Chẳng qua, chỗ này của tôi có một tin tức, có lẽ anh sẽ cảm thấy hứng thú."

Hoa Nhĩ Bác Đặc vẫn cười như trước, nhưng đầu lui ra một chút: "Nói nghe thử xem?"

"Có người hỏi thăm quặng mỏ đen trên mặt trăng. Vừa vặn, trong tay của tôi có 30% cổ phần công ty của khoáng mạch mới kia!"

Đầu của Hoa Nhĩ Bác Đặc lại vui vẻ phía sau, tươi cười trên mặt vẫn vậy, nhưng tay sau của hắn đã nắm thành quyền.

"Anh muốn cái gì?"

"Thị trường, thêm một lời hứa."

Hoa Nhĩ Bác Đặc liếc mắt nhìn Tiểu Tiểu một cái: "Cậu phải biết rằng, cậu càng như vậy, tôi càng sẽ không qua nó."

"Cho nên tôi muốn một lời hứa." Âu Dương Thanh Linh tiếng nói lạnh lùng.

Hoa Nhĩ Bác Đặc đột nhiên đứng thẳng, từ trên cao nhìn xuống Âu Dương Thanh Linh, "Tốt, chỉ là, lời hứa của tôi chỉ tới khi nó mười tám tuổi. Nếu cậu dám cưới nó, vậy cũng đừng trách tôi không khách khí."

Âu Dương Thanh Linh lập tức gật đầu: "Thành giao." Mười tám tuổi, hắn biết tiềm lực của Tiểu Tiểu, mười tám tuổi, cũng đủ cho cô lớn dần. Huống chi, cách Tiểu Tiểu mười tám tuổi còn có mười lăm năm, mười lăm năm, cũng đủ cho hắn giải quyết tốt tên phiến toái này.

Hoa Nhĩ Bác Đặc hí mắt nhìn hắn, khề hừ một tiếng. "Phải bồi thường, hôm nay theo giúp tôi."

"Đây là giao dịch." Không liên quan bồi thường.

"Tôi đây phải theo với anh cùng nhau." Đây mắt Hoa Nhĩ Bác Đặc đã có sắc buồn bực: "Hơn nữa, cho dù không có 30% kia, tôi cũng quyết giữ lấy quyền chủ đạo!"

Âu Dương Thanh Linh vẫn lạnh như băng như thế, "Như vậy, giao dịch phải biến mất? Nếu là như thế, tôi sẽ nhanh chóng liên hệ người khác mua, dù sao, giá đây đủ cũng không thấp."

Tươi cười trên mặt Hoa Nhĩ Bác Đặc rốt cục cũng giữ không được, lạnh lẽo liếc Tiểu Tiểu một cái: "Cậu tự tin như vậy?"

"Đương nhiên."

Khí thế của Hoa Nhĩ Bác Đặc toàn bộ khai hóa, tinh thực lực áp tới hướng Âu Dương Thanh Linh. Âu Dương Thanh Linh đương nhiên không sợ hắn, khí tràng của hai người lại một lần nữa đối kháng. Người chung quanh đã sớm lui lại rất nhiều bước, đến cuối cùng, chỉ có bọn họ vài người còn lại.

Duy Á đứng phía sau Hoa Nhĩ. Mà sau Âu Dương Thanh Linh, là mặt búp bê cùng Tiểu Tiểu.

Tiểu Tiểu nghe không hiểu bọn họ nói gì, nhưng cô không ngại đem tất cả nhớ kỹ. Mà khi người chung quanh lại một lần nữa lui về phía sau, mặt búp bê đột nhiên tiến lên một bước, đứng ở trước mặt Tiểu Tiểu!

Âu Dương Thanh Linh làm cho Tiểu Tiểu một cái màn chắn tinh thần lực, được mặt búp bê nhận qua.

Chớp mắt nối tiếp, Hoa Nhi và Âu Dương Thanh Linh đồng thời thu hồi tinh thần lực. Hoa Nhi vén lên tóc bạc một cái, "Dù sao phổ này cũng không phải nhà của cậu, cậu không trông nom được tôi làm gì." Không bởi hấn, vậy hấn bởi cậu cũng tốt.

Bây giờ Âu Dương Thanh Linh không nói gì nữa, mà là trực tiếp kéo Tiểu Tiểu, đem cô ôm đến trên đùi. Sau đó cho một người máy nhiều tay như nhện không chế xe lăn của hấn hướng về phía trước.

Đi không được hai bước, Duy Á Tây Mông lại ngăn cản: "Âu Dương Thanh Linh, tôi muốn hướng anh khiêu chiến." Vừa mới miệng, như trước đã ó thể so sánh cùng với tiếng sét đánh.

Tiểu Tiểu nhìn tên vóc dáng rất cao, tóc dưới mặt trời chiếu rọi xuống có chút đẹp mắt, rất không cao hứng nhử mi.

"Tôi cự tuyệt." Âu Dương Thanh Linh càng thêm mắt hứng! Nhưng hấn biết tên này rất cố chấp, cố chấp làm người ta chán ghét!

Duy Á Tây Môn còn muốn giống lần trước trực tiếp ra tay như vậy, nhưng hấn xem xem Tiểu Tiểu trên đùi Âu Dương Thanh Linh. mi tâm nhử lại thật sâu, "Anh đem cô bé thả xuống đi."

Âu Dương Thanh Linh còn chưa mở miệng, Tiểu Tiểu lại ngẩng đầu trước, "Anh cũng muốn hướng tôi khiêu chiến sao?"

Bạn đang đọc truyện *Tinh Tế Độc Sủng: Vô Tình Nuôi Nhi Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22: Cần học chơi [tt]

Âu Dương Thanh Linh còn chưa mở miệng, Tiểu Tiểu đã ngẩng đầu trước, "Anh cũng muốn hướng tôi khiêu chiến sao?"

"Phốc!"

"Khụ!"

"Cái gì?"

Mọi người phản ứng không giống nhau, nhưng tất cả đều một bộ dáng nhóc điên rồi.

Chỉ có Tiểu Tiểu và Âu Dương Thanh Linh hai người, là còn thật sự nghiêm túc.

Âu Dương Thanh Linh nghiêm túc: "Duy Á Tây Mông, nếu anh lại dây dưa không dứt, tôi sẽ khiếu nại đến ngành Tư pháp, anh đối với tôi tiến hành công kích người thân."

Tiểu Tiểu cũng rất thật sự, nhưng nghe lời này của Âu Dương Thanh Linh, liền ngậm miệng lại. Chỉ là như trước nhìn chăm chăm Duy Á Tây Mông, còn thật sự cảnh giác!

Buồn cười Tiểu Tiểu đã quên mất một chuyện thật. Là hiện tại cô chính là một cô bé ba tuổi, nếu thật sự Suy Á Tây Mông dám trả lời những lời này của cô, hấn sẽ bị người toàn cầu cười đến chết! Càng sẽ bị toàn bộ người vũ trụ khinh bỉ đến cùng!

Đầu óc của Duy Á Tây Mông rất cục đá thông, cho dù chiến, cũng quyết không dám nhận.

Mà sự nghiêm túc trong lời nói của Âu Dương Thanh Linh làm cho hấn không thể bỏ qua, hấn chỉ có thể tiếp tục kiềm chế. Hấn đối với gọi là lễ mừng không có hứng thú, lúc này, hấn tình nguyện đi huyền luyện. Cho nên, hấn chỉ là trừng một cái thật mạnh đối với Âu Dương Thanh Linh và Tiểu Tiểu, lưu lại cho Âu Dương Thanh Linh một câu nói: "Tôi sẽ không bỏ qua." Người rõ ràng lưu loát tiêu sái!

Mặt búp bê che mặt: "Tôi thật sự là óc heo, lại bị người như vậy cung cấp." Hấn lời này cũng là chuyện tình của mấy năm trước.

Cổ Lực hừ lạnh một tiếng: "Chính là bởi vì dạng người như thế, đi lừa người khác mới càng dễ dàng làm cho người ta tin tưởng."

Kim Lị cũng đã đi tới, hai mắt tỏa sáng: "Oa, Tiểu Tiểu vừa rồi rất suất nha!" Quả nhiên, cũng chỉ có cô một người phát hiện cô bé đối với phụ nữ rất mạnh* (*đáng yêu)! Nhưng cô không dám nói cho Âu Dương Thanh Linh.

Mấy người bọn họ mỗi người một câu, mỗi người tiến lên, đem Âu Dương Thanh Linh và Tiểu Tiểu vây ở trung gian, đem Hoa Nhi Bác Đặc hoàn toàn

hoàn toàn tách ra.

Hoa Nhĩ Bác Đặc vẫn cười, biểu tình trên mặt không có biến hóa gì. Nhưng trong mắt nhìn đến hướng những người đó, lại âm trầm ngoan lệ.

.....

Lễ mừng chấm dứt, Tiểu Tiểu và Âu Dương Thanh Linh mới vừa trở lại ký túc xá. Tiểu Tiểu liền nhận được truyền tin của bà nội.

Bà nói, "Tiểu đáng yêu của bà, bà có vài ngày nghỉ, chuẩn bị đi trang viên A Đạt Mạn của khu Tây nghỉ phép, tiểu đáng yêu bởi bà nội đáng thương không ai theo đi cùng được không?"

Tiểu Tiểu trừng mắt nhìn: "Con hỏi Thanh Linh."

Bà nội không chút nào ngoài ý muốn trả lời của cô, lập tức gạt đầu: "Đương nhiên, con bây giờ có thể hỏi."

Tiểu Tiểu trực tiếp quay đầu nhìn về phía Âu Dương Thanh Linh, "Cần đi không?"

"Đi thôi, nơi đó chơi rất tốt."

Đáy mắt Tiểu Tiểu hiện lên một tia nghi hoặc, lại như trước cho bà nội một đáp án khẳng định: "Được ạ."

"Vây thật tốt quá, sáng mai 8 giờ, bà muốn đi đón con." Bà nội nói xong, thì cắt đứt truyền tin. Tiểu Tiểu hơi chếp miệng, liếc nhìn Âu Dương Thanh Linh một cái, cái gì cũng không nói.

Kế tiếp, bọn họ như nhau làm việc tiếp. Tiểu Tiểu lên chương trình học của cô, mà Âu Dương Thanh Linh chính mình có việc của mình phải đi làm.

Chỉ là lúc này đây, sau khi Tiểu Tiểu lên Tỉnh võng, không có lập tức đi học, mà là thấy nó có khả năng dùng là quyền hạn cao nhất, tra xét thời sự mới nhất! Cô chưa từng học qua tình báo học chuyên nghiệp, nhưng cô có học được một chút kinh nghiệm của người què từ nơi đó. Từ trong một đồng tin tức hỗn loạn, tìm được thứ cô cần.

Cô tìm hồi lâu, rốt cục tập được trung hai cái.

Trong đó một cái tương đương hồng bát, là Kỳ Nhã Tinh Minh nội chiến, vốn Kỳ Nhã Tinh Minh cùng Địa Cầu cách nhau khá xa, cho dù là đem toàn bộ hệ tinh cầu đều bùng nổ điều tra, cũng ảnh hưởng không tới địa cầu! Nhưng không xong chính là, nó vừa vận che trên con đường nhất định từ Thái Oa Tinh đến Địa Cầu. Mà điều này tạo ra kết quả chính là..... Hành trình nghỉ phép của Tư Lạc các hạ của Thái Oa Tinh không thể không thay đổi tuyến đường an toàn.

Điều này làm cho Tiểu Tiểu tức giận một chút, nhưng không biết làm thế nào!

Bởi vì cô vô lực thay đổi bất cứ chuyện gì, chỉ có thể than một tiếng vận khí không tốt!

Phải biết rằng, Địa cầu là một tinh cầu ở cấp đáy nhất, hơn nữa hoàn cảnh đương nhiên không tính là tốt, lại không có sản xuất gì đặc biệt. căn bản không thể hấp dẫn chút ý quá lớn của người khác. Bọn họ phải tiến bộ, phải đạt được một ít kỹ thuật tiên tiến trên các hành tinh. Thứ nhất gần đây không có đường gần, thứ hai..... cũng phải xem người ta có nguyện ý bán hay không. Cho dù là trao đổi, mình cũng không có thứ gì đủ để làm cho tâm động để đã động người khác.

Ngài Tư Lạc sẽ đến nơi này nghỉ phép, bản thân ngài tự hồ ra khỏi dự kiến của mọi người, làm ra chuyện cho mọi người kinh hi! Dù sao, tới địa bàn của mình, người ta tùy tiện để lộ một chút gì đều đủ cho bọn họ vui vẻ.

Lần trở lại tiếp theo..... Còn không biết chờ tới khi nào!

Tiểu Tiểu trừng mắt nhìn cái tin tức kia một hồi lâu, mới đưa nó ném sang một bên. Sau đó lại nhìn cái thứ hai làm cô chú ý!

Thời gian đổi top phòng tuyến các hành tinh sắp tới!

Chuyện này cùng Tiểu Tiểu toàn bộ và bộ cấp dưới không có quan hệ, nhưng cùng học sinh từ bộ trung cấp trở lên đều rất có quan hệ. Đây là một niên kỉ lớn của giai bình** (**giai cấp + quân nhân) toàn dân, khác nhau chỉ ở có khi là tinh bình, là tinh tế bình.

Người ngoài bộ trung cấp, hàng năm đều an bài một nhóm người đến quân đội thực tập. Mà Âu Dương Thanh Linh một học sinh thiên tài như vậy, đương nhiên là đối tượng trọng điểm. Chẳng sợ hần bây giờ hần không đứng được, như trước là trọng điểm.

Tiểu Tiểu tra xét thời gian thực tập một chút, một tháng.

.....

Khi Tiểu Tiểu từ Tỉnh võng xuống, Âu Dương Thanh Linh đã chuẩn bị một đồng hành lý thật lớn.

"Con phải đi bao lâu?"

"Ngô, chừng một tháng. Nơi đó rất tốt, rất nhiều đồ ăn ngon, Tiểu Tiểu lần này có thể ăn thổng khoái." Âu Dương Thanh Linh lập tức giải quyết nói, "Ba ba mỗi ngày sẽ dùng truyền tin cùng Tiểu Tiểu nói chuyện phiếm. Tiểu Tiểu không thể có ăn thì đã quên ba ba nha!"

"Vâng ạ." Gần đến Nguyên Đán, xem ra hẳn là đi không trở lại.

.....

Sáng sớm hôm sau, Âu Dương Thanh Linh tự mình đem cô lên xe bay, ở trên trán của cô hôn, "Tiểu Tiểu phải ngoan nhé!"

"Vâng ạ."

"Chờ ba ba tới đón con."

"Được."

"Ng Sloan." Lại hôn một cái, lúc này đây không chỉ hôn cái trán, còn hôn mũi nhỏ của cô. Nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng của cô, hẳn mới lưu luyến rồi đi.

Khi xe bay lại bay mở ra, bà nội mới cười trêu ghẹo, "Thanh Linh lớn như vậy, bà lần đầu tiên nhìn thấy được hẳn là mẹ như vậy."

Tiểu Tiểu rất đồng ý, sau đó bắt đầu xem tư liệu của trang viên A Đạt Mạn.

Trang viên A Đạt Mạn vốn dĩ là một mảnh rừng rậm nguyên thủy, nhưng mà từ trong vỏ Trái đất vận hành chia khối, dần dần chia làm rất nhiều khối. Bị một ít gia tộc mua đi, khai phá ra.

Mà trang viên A Đạt Mạn là trang viên giữ lại sinh thái ban đầu tốt nhất, bởi vậy, hàng năm luôn hấp dẫn nhiều người tiến đến.

Nhưng lại nói tiếp, mùa này cũng không phải mùa tốt. Bởi vì đúng là ngày đông giá rét, tuyết lớn đóng băng, Tiểu Tiểu duy nhất có thể chơi chính là người tuyết! Đương nhiên, nàng cũng có thể thử trượt tuyết!

Tiểu Tiểu có chút chờ mong, bởi vì ở đâu cô cũng không đi chơi. Nhưng cô lo lắng: "Bà nội không cần đi công tác sao?"

"Bà nội có kỳ hạn." Vốn trong khoảng thời này Tư Lạc các hạ hẳn là đã đến, tất cả công tác đều an bài nối tiếp vây quanh Tư Lạc các hạ. Hơn nữa, bà đã xem kỹ thuật tái sinh khí quan trở thành cái đỉnh trong mắt, nhất định phải bắt tới..... Kết quả chỉ có thể tất cả đều buông trước..... Trong lúc nhất thời, có trước là sự vô ích.

Chẳng qua, thời gian của bà cũng không đầy đủ. Nhưng khó được cháu trai giúp đỡ, bà đương nhiên phải nghĩ biện pháp.

.....

Khi đến nơi, đã là chạng vạng. Tiểu Tiểu ở trên xe hoàng thành công khóa một ngày, lại xem xét một chút an bài bên trong học viện, quả nhiên, Âu Dương Thanh Linh hôm nay cũng đã xuất phát đi trạm không gian.

Tất cả tinh tế binh sẽ ở nơi đó tiến hành tu chỉnh, một nhóm một nhóm. Quân đội đổi một nhóm, học viện đi một nhóm! Toàn cầu mấy học viện lớn đồng thời tiến hành!

"A, Tiểu Tiểu, con phải học chơi. Không thể đem tất cả thời gian đều đặt lên tất cả công khóa." Bà nội tuy rằng tán thưởng dụng công của cô, nhưng lại đau lòng. "Đây là ngày nghỉ, cho bà nội dạy con làm thế nào chơi thật tốt đi!"

Bạn đang đọc truyện *Tinh Tế Độc Sủng: Vô Tình Nuôi Nhi Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 23: Học chơi đùa.

Editor: Mạc Tuyết Y.

Xe dừng ở trước một cây cột đá của biệt thự nhỏ, cách mỗi mười thước đều có một cột đá, biệt thự có một sân nhỏ, diện tích cũng vừa phải. Bên trong sân có những cây tùng đại thụ treo đầy ruy băng và đồ trang trí lấp lánh. Tiểu Tiểu đoán, đó là biểu tượng cho cây thông Noel, nhưng thế giới này đã không có lễ Giáng Sinh rồi!

Đi theo bà nội vào biệt thự, người máy quản gia bên trong có ngoại hình như một thân sĩ phương Tây, biểu hiện cũng giống như thân sĩ.

- Tiểu Tiểu, đến đây, hãy chọn phòng mà con thích.

Tất cả các phòng đều ở trên lầu hai, tổng cộng chỉ có bốn phòng.

Tiểu Tiểu chọn một phòng hướng về phía mặt trời cũng là phòng duy nhất có cửa thông lên sân thượng.

- Ánh mắt không tệ.

Bà nội có vài phần tính cách trẻ con hơn tuổi của mình nhưng lại khiến bà tăng thêm vài phần hài hước cùng thông tuệ. Lúc nào bà cũng tán thưởng trẻ nhỏ, cũng muốn từ những việc nhỏ nhất để hiểu thêm về chúng. Nhưng bà rất keo kiệt, tất cả những gì bà làm chỉ đem cho những đứa trẻ bà thích, đối với những đứa trẻ bà không thích thì một lời khen ngợi bà cũng không muốn cho.

- Cảm ơn bà khích lệ.

Tiểu Tiểu cầm vạt vấy hai bên kéo nhẹ ra rồi nhún chân, tạo thành kiểu chào hết sức thực nữ, đây chính là lễ nghi cô học được ở chương trình đào tạo trên tinh võng. Các lễ nghi này cũng không phải có trong chương trình học chính mà do cô tự chọn, Thanh Linh có nói ngoài thời gian học trong chương trình học chính thì cũng phải tự mình học thêm kiến thức nên cô mới chọn học.

Cô học được rất nhiều thứ nhưng không theo một quy tắc nào cả, gặp hay thì học, nhưng thỉnh thoảng cũng cần dùng đến, hiệu quả cũng không tệ!

- A, thật là một tiểu thực nữ tao nhã.

Bà nội Âu Dương vui mừng tán thưởng:

- Như vậy, tiểu thực nữ, bà đi giúp con xả nước ấm trước, con tắm rửa sạch sẽ sau đó chúng ta cùng ăn cơm chiều nha.

- Vâng.

Tiểu Tiểu dừng một chút, lại nói:

- Xả nước, tắm bồn, con có thể tự làm. Bà nội cũng đi tắm nước ấm đi, hôm nay rất lạnh!

Thanh Linh đã dạy, giáo trình trên tinh võng cũng đã dạy. Khi người khác đối tốt với mình thì mình cũng cần đối tốt lại với họ.

Đương nhiên, lời nguyên bản của Thanh Linh chính là:

- Phải học xem người khác có ý tốt hay không có ý tốt, ý tốt có thể nhận sau đó đáp lễ lại nhưng không có ý tốt thì phải đề phòng, sau đó tìm cơ hội phản kích lại.

Đoạn sau của bài học Âu Dương Thanh Linh còn chưa chuẩn bị dạy Tiểu Tiểu, dù sao thì cô bé còn quá nhỏ, chỉ cần ngoan ngoãn tiếp nhận đã là rất tốt rồi.

Mà chương trình học lễ nghi trên tinh võng là dành cho độ tuổi từ mười tuổi trở lên vì mười tuổi đã đủ để đảm nhận một phần trách nhiệm đối với hành vi của bản thân mình.

Tiểu Tiểu không hiểu những điều đó, mà Âu Dương Thanh Linh cũng không nghĩ tới Tiểu Tiểu có thể học giao thiệp, lễ nghi này nọ nên cũng không nghĩ tới việc nhắc nhở cô bé. Kết quả chính là, Tiểu Tiểu nhìn thấy những thứ mới lạ, chưa từng học qua nhưng cũng rất thú vị nên đem tất cả những thứ đó học hết.

Dù sao thì cô cũng ở trên khu biệt tốc, học rất nhanh.

Từ lúc bắt đầu học đã hai tháng, trong thời gian này cô học rất nhiều thứ, nhưng tất cả đều khá lộn xộn.

.....

Bà nội làm giống như lời mình nói, bà dạy Tiểu Tiểu thế nào là chơi đùa.

Nơi này có khu vui chơi, đương nhiên là không có quá nhiều trò để chơi vì đó chỉ là một cái sân nhỏ.

Có rất nhiều trẻ con, chúng làm người tuyết, xây thành tuyết và ném tuyết, ... Còn một số nơi khá xa dùng để dạy trượt tuyết và một khu đã đóng băng dành cho người đến trượt băng.

Đương nhiên, tại những nơi như thế này, khi những đứa trẻ vui đùa thì người lớn cũng không bỏ qua cơ hội xã giao, làm quen với nhau.

Nơi dùng bữa khá đầy đủ tiện nghi, từ không gian đến âm nhạc đều không thiếu thứ gì, tất cả đều khiến cho những người khách đến đây cảm thấy thoải mái. Có thể đến đây du lịch thì cũng đều là người có thân phận và giàu có.

Tiểu Tiểu được bà đưa đến nơi vui chơi, bà cầm một ly rượu vừa xã giao vừa đứng bên ngoài cổ vũ cô. Có thể vì ánh mắt cổ vũ của bà khích lệ, cũng có thể là chỉ ứng phó, Tiểu Tiểu đi vào trong khu vui chơi đầy trẻ con... Nhưng kết quả là cô phát hiện ra mình không biết chơi thế nào.

Tiểu Tiểu lẳng lẳng quan sát những đứa trẻ bên cạnh một lượt sau đó quyết định đi chơi một trò chơi mà cô có thể chơi được một mình. Đó chính là làm người tuyết!

Làm người tuyết không khó cũng không tốn nhiều sức, nếu làm xong nhanh cô có thể thử đi chơi những trò khác. Cho nên cô đi đến một vị trí khá xa với những đứa trẻ khác, vẽ ra một địa bàn thật lớn để tự chơi đùa.

Nhìn biểu hiện của cô như vậy những đứa trẻ khác sẽ biết đây là chỗ của cô và tự động né tránh, không đến gần.

Sau đó cô bắt đầu làm người tuyết, dùng những quả cầu tuyết đắp thành nhiều hình dạng, chỗ nào đắp thừa ra thì dùng ngón tay đào, sau đó dùng móng tay khắc ra hình dạng mà mình muốn.

Cô không có thiên phú gì đặc biệt nhưng trí nhớ lại vô cùng tốt, chỉ cần những thứ cô đã từng thấy thì không thể quên. Nhưng cô thậm chí còn kiểm tra lại trong Quang Não, so sánh từng chút một với tác phẩm của mình.

Sau đó, trên địa bàn mà cô vẽ ra dần xuất hiện thêm nhiều thứ. Đầu tiên là một chiếc xe bay, hai căn phòng, còn có trạm không gian Tinh Tế. Cuối cùng, rốt cục xuất hiện một người tuyết, một người tuyết đang ngồi, trên đùi người tuyết đó còn có một người tuyết nhỏ.

Tác phẩm cuối cùng này tốn nhiều thời gian nhất, lâu đến mức bà nội đã kết thúc hoạt động xã giao của mình, lại cảm thấy thời gian Tiểu Tiểu vui chơi lần đầu tiên quá dài. Thời gian dài khiến bà lo lắng Tiểu Tiểu có thể bị lạnh hay không? Khi bà đi đến tìm, cô cũng vừa mới đem mọi thứ hoàn thành!

Mà khi đó, bên ngoài nơi làm người tuyết của Tiểu Tiểu đã vây quanh khá nhiều người, có người lớn cũng có trẻ con, người người đều vừa sợ hãi vừa thần phục không thôi.

Bà nội lách qua đám người tiến vào, khi nhìn thấy những người tuyết bên trong thì mắt bà không khỏi có chút nóng, trong lòng mềm nhũn như muốn rơi lệ. Nhất là khi nhìn đến trạm không gian Tinh Tế kia, bà không khỏi thở dài, nói không nên lời.

Không một tiếng động, bà đem tất cả những thứ này chụp lại sau đó sẽ gửi đến người đang ở trên trạm không gian Tinh Tế kia.

Nhất là hai người tuyết một lớn một nhỏ kia bà càng chụp kỹ càng, tất cả mọi góc độ đều có đủ, không thiếu sót bất cứ chi tiết nào.

.....

Khi Tiểu Tiểu trở lại biệt thự nhỏ bắt đầu chương trình học của ngày hôm đó, tại trạm không gian Tinh Tế, Âu Dương Thanh Linh đang nhìn người tuyết mà ngân người. Trong lòng mềm mại, ngọt ngào, giống như được ăn mật khiến cho gương mặt vẫn luôn nghiêm túc của anh nhiều hơn vài phần dịu dàng.

Nhưng anh đã đến quân doanh, những thứ liên quan đến tình cảm cùng gia sự không thể mang vào. Ngay cả Quang Não cũng phải nộp lên trên, về sau, mỗi ngày chỉ có thể sử dụng trong nửa giờ.

Cho nên, lúc này anh gần như tham lam đem hết thấy hình ảnh trong Quang Não nhập vào mắt, nhất là thân hình nhỏ nhắn, đỏ tươi đứng bên người tuyết kia.

Nhìn gương mặt nhỏ nhắn của Tiểu Tiểu đáy mắt anh dâng lên tưởng niệm, chỉ muốn lập tức quay về đem cô bé ôm vào lòng, hôn xuống gương mặt nhỏ nhắn kia.

- A, đang nhìn cái gì đây?

Người có gương mặt trẻ con cùng Cố Lực đi tới. Người có gương mặt trẻ con nghiêng đầu liếc mắt một cái, biết rõ nhất định là không nhìn được cái gì nhưng vẫn tò mò nhìn. Mà Âu Dương Thanh Linh thấy anh ta nhìn thì cũng theo bản năng né tránh một chút.

Chính vì vậy lại khiến cho hai mắt của người có gương mặt trẻ con tỏa sáng:

- Có thứ tốt gì vậy?

Âu Dương Thanh Linh lạnh lùng liếc mắt nhìn hắn:

- Nghe nói chúng ta bị phân vào đội ngũ của Dương thượng úy- Một câu khiến người có gương mặt trẻ con lập tức an phận.

Âu Dương Thanh Linh cũng không tiếp tục nói thêm mà chỉ vỗ bả vai của anh ta rồi tìm một chỗ khác tiếp tục ngồi xem Quang Não đến ngân người. Cũng chỉ có hôm nay anh mới có thể xem Quang Não như vậy, từ ngày mai sẽ không thể tự do xem nữa rồi.

Đến tận lúc đã ước định anh mới nói thông tin liên lạc với Tiểu Tiểu.

Đúng lúc Tiểu Tiểu vừa kết thúc chương trình học hôm nay và rời khỏi tình vồng, hai người vừa liên lạc Âu Dương Thanh Linh liền lập tức giải thích với Tiểu Tiểu nơi anh đi đến. Hơn nữa còn mang theo gương mặt biết lỗi nói:

- Ba không nên giấu con chuyện này.

Anh từng nghe những người khác nói qua, khi một đứa trẻ rời khỏi nơi thân thuộc, xa người thân của mình sẽ có cảm giác như bị bỏ rơi, sẽ khóc lóc, sợ hãi.

Anh không muốn cô bé cảm giác mình bị bỏ rơi khi anh rời đi nên mới làm như vậy, để cô bé rời đi trước. Trong một tháng vui chơi, cô bé sẽ tiếp thu được nhiều điều mới mẻ, lý thú. Như vậy sẽ không để ý đến việc anh không có bên cạnh, sẽ không đau lòng và sợ hãi.

Chính vì vậy anh luôn lo lắng, có lẽ một tháng sau, Tiểu Tiểu sẽ quên mất mình. Cho nên, mới nhịn không được hẹn cô bé mỗi ngày đều sẽ gọi về trong một khoảng thời gian nhất định.

Nhưng anh không nghĩ tới, một cô bé ba tuổi lại rất hiểu chuyện, hơn nữa còn hiểu biết nhiều hơn mình.

Mà anh cũng nhớ cô bé nhiều hơn những gì anh tưởng.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Tế Độc Sủng: Vô Tình Nuôi Nhi Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Giác mơ lại tới.

Editor: Mạc Tuyết Y

Tiểu Tiểu bị ồm! Gương mặt vốn tròn căng, trắng mịn như bánh bao đến nửa đêm đột nhiên bắt đầu nóng lên.

Mà trong lúc đó cô còn đang trong tình vờng học trên khu biển tốc. Chẳng mấy khi Âu Dương Thanh Linh không ở bên, cô muốn hoàn thành một số môn học tại sơ cấp. Cô đã có trong danh ngạch của ban 999, như vậy thì chỉ cần cô tiến vào trung cấp là có thể trực tiếp đến chỗ tám mươi cấp của Âu Dương Thanh Linh.

Mà cô cũng không cần thiết tìm bất cứ lý do gì, Học Viện sẽ tìm cho cô. Tựa như bây giờ, Học Viện đã tìm cho cô một lý do vô cùng hoàn mỹ chính là cô được chỉ định cho một giảng viên cao cấp làm người hướng dẫn.

Đây là một vinh dự, dù so với ban 999 có kém một chút nhưng so những người khác thì đã cao hơn rất nhiều. Ít nhất cô không phải tới Học Viện để lên lớp tham gia khóa học hiện tại.

Mà người giảng viên là người hướng dẫn của cô không ai khác chính là... Hiệu trưởng. Tuy chỉ là cái danh nhưng cũng đủ để bảo vệ cô tiến từ cấp thấp đến cấp cao mà không bị cản trở. Đương nhiên, được như vậy cũng do cô có danh ngạch trong ban 999, bằng không thì cũng không được đãi ngộ tốt như vậy.

Tiểu Tiểu bị hệ thống của tình vờng kiểm tra phát hiện ra thân thể xuất hiện vấn đề, sau đó cô bị buộc rời khỏi tình vờng. Đáng tiếc, Tiểu Tiểu cũng không bởi vì phát hiện mình bị bệnh mà có hành động gì. Theo những kinh nghiệm trước đây của cô, khi bị bệnh thì chỉ cần ngủ một giấc, khi ngủ sẽ không cảm thấy đau đớn, mà bệnh tật cũng vì thế mà qua đi.

Tiểu Tiểu theo bản năng cùng kinh nghiệm của mình, khi rời khỏi tình vờng liền ngủ mê man.

Đúng lúc này chiếc nhẫn bạc trước ngực cô chợt phát sáng lên một lần nữa, một tầng ánh sáng bạc tràn ra bao trùm lấy thân thể cô, bắt đầu thẩm thấu vào trong thân thể cho tới khi tia sáng bạc cuối cùng tiến vào trong cơ thể Tiểu Tiểu thì mọi thứ mới dừng lại.

Mà tất cả những gì vừa xảy ra, từ Tiểu Tiểu cho đến người máy tư nhân của cô đều không phát hiện ra. Người máy thậm chí còn không kiểm tra thấy bất thường gì trong cơ thể cô, Đây quả là chuyện sơ suất!

.....

Mê man đi qua cô lại nằm mơ!

Lúc này trong mơ cô là người, một cô bé lớn lên trong một thôn xóm nhỏ, có cha mẹ và anh chị em, lớn lên có bạn bè, lại lớn lên... có người yêu. Nhưng mà, tất cả chỉ dừng lại ở đây, đêm trước ngày thành thân, kẻ ngoại xâm đến, chiến tranh bắt đầu.

Các anh em và người yêu của cô vì bảo vệ gia đình mà ra chiến trường, tất cả đàn ông trưởng thành trong thôn xóm đều ra chiến trường, chỉ để lại người già, trẻ nhỏ và phụ nữ, mà cô là con gái nên cũng ở lại.

Nhưng chiến tranh cũng không bởi vì sự hi sinh của những người đàn ông mà dừng lại, kẻ địch quá mạnh, đàn ông của thôn xóm chiến bại, kẻ chết người bị bắt làm tù binh.

Các anh em của cô trở thành tù binh còn người yêu cô thì mất tích.

Thôn xóm của cô bị kẻ địch chiếm lĩnh, người già và trẻ con đều bị giết chết, phụ nữ thì trở thành nô lệ.

Người yêu của cô xuất hiện, mang cô cùng bỏ trốn. Bọn họ trốn ở trong rừng rậm, mỗi ngày cô đều dùng nước mắt rửa mặt, muốn cứu người thân của mình về. Người yêu của cô vì thấy nước mắt đau thương cùng thỉnh cầu của cô nên chấp nhận đi cứu anh em, chị em cùng bạn bè của cô. Nhưng cô đã quên, dù người yêu của mình có mạnh mẽ đến đâu thì cũng chỉ có một người. Vì không muốn cô thất vọng, anh đi, nhưng từ khi ra đi chưa từng trở về.

Cô vô cùng đau đớn, vô cùng hối hận... cho đến tận lúc chết vẫn luôn chìm đắm trong sự hối hận.

Nhưng giấc mơ cũng không vì cái chết của cô mà kết thúc. Cô lại sống nhưng trở thành một người khác, đi tới một thế giới khác. Một kiếp này cô là người rất tài giỏi, gia tộc của cô có rất nhiều công pháp tu luyện lợi hại, những công pháp này khiến cho con người có được sức mạnh, càng nỗ lực thì càng mạnh mẽ. Thiên phú của cô cũng tốt, là một thiên tài..... Cô luôn theo đuổi lực lượng mạnh mẽ để bảo vệ người thân của mình, thế không để bị kích trước tái diễn...

Cô đã làm được, rất mạnh mẽ, luôn là một người mạnh mẽ. Một người bảo vệ gia đình, thân thích, bạn bè nhưng không có người yêu. Cho đến lúc chết vẫn chỉ có một thân một mình!

.....

Tiểu Tiểu tỉnh, kinh ngạc không biết mình đang ở đâu, chỉ thấy đôi mắt cay xè, miệng lưỡi đều khô rát!

- Ngoan, đừng khóc, rất đau sao? Đều do bà nội, bà nên phát hiện sớm một chút, thực xin lỗi tiểu bảo bối, đều là lỗi của bà!

Thanh âm quen thuộc truyền đến.

Tiểu Tiểu giật mình quay đầu, một hồi lâu mới tìm được tiêu cự, mơ hồ, nước mắt chảy ra càng nhiều.

- Tiểu bảo bối, đừng khóc.....

Bà nội hoảng loạn đổ dành mà Tiểu Tiểu thì càng không hiểu, cô không khóc a! Cô cũng không muốn khóc, tuy rằng trong mơ xuất hiện đủ loại cảm xúc khiến cô khắc cốt ghi tâm nhưng cô thật sự không muốn khóc. Cô biết đó là mơ, chỉ là mơ thôi! Nếu là mơ thì có liên quan gì đến cô đâu, tất nhiên cô sẽ không vì giấc mơ mà khóc lóc.

Nhưng mà, cô không hiểu, vì sao tầm mắt lại mơ hồ như vậy? Vì sao cô không nhìn rõ được bà nội?

Nâng tay, xoa nhẹ dưới mắt, khi nhìn thấy nước dính trên đầu ngón tay thì Tiểu Tiểu ngẩn ngơ, nghi hoặc hỏi bà nội:

- Con khóc?

Bà nội đau lòng thay cô lau khô nước mắt, rồi ôm cô vào trong ngực. Sau đó nói:

- Thực xin lỗi tiểu bảo bối, bà không chăm sóc con thật tốt, thật là thất trách.

Tiểu Tiểu lắc đầu, nhử mày nhìn nước mắt trên tay, cô cảm giác tầm mắt lại bắt đầu mơ hồ, đột nhiên cảm thấy sự việc này có chút không đúng. Cô thật sự không muốn khóc, như vậy thì ai đang rơi lệ?

.....

Tiểu Tiểu ở trong biệt thự như trước, bệnh của cô chính là do bị nhiễm lạnh nên hơi sốt một chút mà thôi, bệnh vặt như vậy thì không cần thiết phải đến bệnh viện.

Nhưng bà nội lại rất nóng ruột, bà không để cô đi chơi mà bắt cô nằm ở trên giường, trừ bỏ xem tivi cũng chỉ có thể chơi cùng Lam Lam, thậm chí ngay cả việc sử dụng Quang Não cũng bị cấm.

Bệnh không nặng lại được chăm sóc cẩn thận, Tiểu Tiểu cảm thấy thật ấm áp, loại cảm giác này cô không chán ghét nên ngoan ngoãn nghe lời bà nội.

Thân nhiệt của cô ngay trong ngày hôm đó đã giảm xuống, đến ngày thứ hai thì đã gần như khôi phục lại như bình thường. Trẻ nhỏ, bệnh tới nhanh mà đi cũng nhanh.

Nhưng dù vậy cô vẫn không có thể đi chơi, điều này khiến cô có chút tiếc nuối.

Đúng vậy, cô muốn ra ngoài chơi, không phải vì hâm mộ những đứa trẻ khác ngoài kia có thể chơi đùa thỏa thích mà là do hiếu kỳ, chỉ vì đột nhiên gặp được nên cảm thấy hứng thú.

Cô cũng không biết tại sao mình lại có suy nghĩ như thế, cũng có thể là bị những cảnh trong mơ ảnh hưởng tới. Cô đột nhiên muốn thử một lần, tiếp xúc với mọi người xung quanh có phải cũng vui vẻ như trong mộng không? Đúng vậy, vui vẻ, có cha mẹ, có anh chị em, có bạn bè có người mình yêu.... Vui vẻ, rất vui vẻ, vui vẻ đến mức hi vọng thời gian ngừng lại! Vui vẻ trở thành chấp niệm của một người sống hai kiếp.

Cô chưa từng có cảm giác như vậy, hoặc là trong mộng cũng từng có nhưng sau khi tỉnh cô liền không tìm thấy loại cảm giác này.

Hai ngày này Tiểu Tiểu cũng không chỉ nằm không, cô làm một việc, hơn nữa việc này chính cô còn cảm thấy không thể tưởng tượng được.

Trong giấc mơ rõ ràng tất cả đều phải là hư ảo, nhưng những gì đã trải qua trong mơ cũng không vì tỉnh lại mà bị lãng quên, thậm chí đau thương trong mơ còn khiến cô không hay biết gì mà rơi lệ.

Vì thế, cô thử làm theo phương pháp tu luyện của đoạn nhân sinh trong giấc mộng thứ hai, chính là một cô gái cô đơn cả đời nhưng lại vô cùng mạnh mẽ. Cô chỉ thử, cũng không hi vọng có thể đạt kết quả gì, nhưng mà.... Cô thành công!

Lần đầu tiên khi cô vận hành thủ công pháp tên là Thủ Ngự kia, cô chưa từng có hi vọng. Tất cả những gì cô làm chỉ là nhớ lại giấc mộng, bởi vì mộng quá rõ ràng, hơn nữa cô gái sống kiếp thứ hai trong mộng có nghiên cứu công pháp này cho nên đã hiểu vô cùng sâu sắc. Từ trí nhớ, cảm xúc đến ngộ đạo hay kinh nghiệm cả đời của cô gái đó ... tất cả đều hiện lên trong Tiểu Tiểu. Đây cũng là nguyên nhân khiến cô muốn thử vận hành công pháp này. Thật sự là quá mức chân thật!

Cho nên, bất thành linh lại nước chảy thành sông. Cô thành công !

Bạn đang đọc truyện *Tinh Tế Độc Sủng: Vô Tình Nuôi Nhi Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 25: Đào phạm của tinh tế.

Editor: Mạc Tuyết Y- truyện.org

Mỗi ngày Tiểu Tiểu cùng Âu Dương Thanh Linh đều nói thông tin liên lạc, bà nội nói cho anh biết Tiểu Tiểu sinh bệnh nên anh rất lo lắng, chỉ muốn quay ngay về gặp cô bé.

Nhưng quân đội chính là quân đội, anh muốn trở về là không có khả năng.

Tiểu Tiểu không biết an ủi người khác, cô chỉ báo cáo lại chi tiết mọi việc rằng mình không có việc gì, bệnh đã sớm khỏi rồi, tất cả đều bình thường.

Tiểu Tiểu hồi phục hoàn toàn sau ngày thứ ba, nhưng bà nội lại bị gọi đến phòng nghiên cứu khẩn cấp. Phòng nghiên cứu của bà xảy ra trục trặc, bà phải tự mình đứng ra giải quyết.

Bà nội bắt đầu đi, cuối cùng bà đành phải dặn dò Tiểu Tiểu cẩn thận và lập trình quyền hạn chăm sóc cao cấp nhất cho người máy quản gia sau đó vội vã rời đi.

Tiểu Tiểu cũng hiểu được, cho dù là trước kia khi còn ở nhà, công việc của bà nội vẫn luôn bận rộn, rất ít khi trở về nhà.

Một mình Tiểu Tiểu ở trong biệt thự, cô đi ra ngoài chơi một hồi nhưng chỉ nửa giờ sau liền bị người máy quản gia cưỡng chế mang về nhà nghỉ ngơi. Chơi không thoải mái, chỉ bằng không chơi.

Cũng bởi vậy, cô đem tất cả thời gian dùng vào việc học tập.

Mỗi ngày cô đều lập ra thời gian biểu, buổi sáng, cô dùng hai giờ để hoàn thành chương trình học do mình định ra, hai giờ tiếp theo tu luyện Thủ Ngự. Thủ Ngự chia làm hai phần, luyện thể và luyện tinh thần lực.

Hai giờ trong buổi sáng cô luyện thể, sau giờ cơm trưa, nghỉ một giờ, hai giờ buổi chiều luyện tinh thần lực, sau đó lại nghỉ ngơi nửa giờ bao gồm cả thời gian dùng điểm tâm buổi chiều. Tiếp theo cô lên tinh võng để hoàn thành một chương trình học khác, mất khoảng một giờ thời gian..... kế tiếp là cơm chiều. Sau khi dùng cơm chiều cô sẽ cùng Âu Dương Thanh Linh nói liên lạc mất khoảng mười phút tới nửa giờ thời gian. Thời gian còn lại là thời gian tự do, cô không sắp xếp việc gì vào thời gian này nhưng đa số thời gian cô vẫn lên tinh võng học tập như trước.

Bởi vì cuộc sống trước kia quá mức đơn điệu nên những gì Tiểu Tiểu biết cũng rất ít. Chính vì vậy hầu hết mọi thứ đối với cô đều vô cùng mới mẻ, cô giống như một miếng bọt biển, muốn đem tất cả những thứ mình chạm phải thu hết lại.

Mà cô, hiển nhiên là một miếng bọt biển rất lớn!

Thời gian của Tiểu Tiểu trôi qua phong phú mà yên tĩnh.

Thế nhưng đến ngày bà nội rời đi thứ chín thì sự yên bình cũng bị phá vỡ.

Một đào phạm của Tinh Tế chạy thoát đến khu cô đang ở, tin tức khẩn cấp truyền ra, Tây Khu lập tức bị giới nghiêm. Những người tới đây nghi phép gần như đã rời khỏi vùng giới nghiêm, vốn là Tiểu Tiểu cũng nên rời đi nhưng cô lại không có người giám hộ bên cạnh. Bà nội bị vây trong công việc, Âu Dương Thanh Linh lại không ở đây nên những người khác không biết cô còn ở trong khu này. Huống chi, không phải ai cũng được biết việc Tây Khu giới

nghiêm

Vì thế, Tiểu Tiểu cứ như vậy ở biệt thự cùng người máy quản gia.

Vốn như vậy cũng không coi là vấn đề gì quá lớn, dù sao thì Tây Khu cũng là một khu rừng nguyên thủy rộng lớn, tên đào phạm bình thường tất nhiên sẽ muốn lẩn trốn ở những nơi vắng vẻ ít người theo dõi, tránh xa nơi có dân cư sinh sống hoặc khu vực có mật độ binh lính tuần tra dày đặc.

Nhưng thật không may tên đào phạm của Tinh Tế này lại không làm theo lẽ thường. Hơn nữa..... Không thể không nói, cho dù chỉ là một đào phạm bị truy đuổi khắp nơi, nhưng đến Địa Cầu, một nền văn minh cấp thấp thì hẳn vẫn là người có trình độ công nghệ cao.

Bởi vậy, bây giờ trước mặt Tiểu Tiểu xuất hiện thêm một người mà người máy trong biệt thự không hay biết gì, cũng không hề phát ra bất cứ cảnh báo gì. Tiểu Tiểu không hề giật mình, cô chỉ cảm thấy ngoài ý muốn! Một chút ngoài ý muốn! Nhiều biệt thự như vậy, sao lại vào biệt thự cô đang ở?

- Anh là đào phạm Tinh Tế?

Khi nhìn thấy người nọ, trong lòng Tiểu Tiểu lập tức có đáp án, bởi vì hình dáng của anh ta quá mức đặc biệt. Anh ta không phải người Địa Cầu, mất có hai đồng tử, hơn nữa hình dáng còn giống y hệt hình ảnh ba chiều của đào phạm mà người máy quản gia thu được từ Quân Bộ.

- Đúng vậy cô bé, tôi là đào phạm tinh tế, nhưng mà, tôi sẽ không làm một cô bé bị thương, đương nhiên là với điều kiện tiên quyết là em không vì sợ hãi mà la lên...

Người ngoài hành tinh có máy phiên dịch, tuy rằng khi nói Tiểu Tiểu có thể nghe hiểu được anh ta nói gì nhưng giọng điệu cùng thanh âm của anh ta rất kỳ quái. Giọng nói vô cùng thấp, chỉ cần thấp hơn chút nữa là Tiểu Tiểu sẽ không nghe được.

- Anh phạm vào tội gì?

Tiểu Tiểu tò mò. Tuy là cho tới bây giờ cô chưa gặp qua người ngoài hành tinh nhưng cô có thể cảm giác được trên người anh ta không có sự lạnh lẽo mà cô chán ghét. Anh ta vẫn đang cố gắng thể hiện sự ôn hòa, trước kia cô không hiểu, nhưng sau khi trải qua một giấc mộng cô đã hiểu đó là thiện ý.

- Tôi không phạm tội gì, hơn nữa còn là công dân tốt của Tinh Tế...

Người ngoài hành tinh có chút kích động, nhưng rất nhanh liền bình tĩnh lại:

- A, cô bé, xin em tin tưởng tôi, tôi là công dân tốt, hàng năm đều đóng một trăm vạn đồng Tinh Tế tiền thuế.

Hắn có chút cảm tức:

- Nhưng là, có lẽ là tôi thật sự sai lầm rồi.

Rồi anh ta lâm vào suy nghĩ của mình.

Tiểu Tiểu vẫn lẳng lặng nhìn, từ trên xuống dưới, cẩn thận quan sát vài lần. Cô phát hiện người này ngoài đôi mắt khác người Địa Cầu thì còn lại cũng không có gì quá đặc biệt. Không có ai tự thừa nhận mình là người xấu, trên thực tế, đối với người đã từng dựa vào giết chóc để sinh tồn như cô thì không có khái niệm người tốt kẻ xấu. Cô chỉ tò mò, anh ta phạm vào tội gì? Tại sao Liên Minh Tinh Tế muốn truy nã anh ta?

Hơn nữa, càng quan trọng hơn là:

- Anh đến Địa Cầu bằng cách nào?

Còn ngốc đến mức tiết lộ hành tung khiến cả người Địa Cầu cũng biết anh ta đến Tây Khu. Như vậy thì chỉ sợ chấp pháp đội của Tinh Tế cũng sớm phát hiện ra anh ta rồi.

- Tàu vũ trụ của tôi va vào thiên thạch, không may làm hệ thống năng lượng bị hỏng. Tôi không được vào tàu cứu sinh để đào thoát nên mới lưu lạc đến nơi đây. Tôi cũng không nghĩ tới mình sẽ đến chỗ này...

Thật sự là một người đen đủi.

Phải biết rằng, Địa Cầu không có năng lượng gì dùng được. Năng lượng mặt trời, dầu mỏ..... mấy thứ này cũng không thể làm năng lượng vận hành tàu vũ trụ. Mà cho dù có những năng lượng như thế này thì cũng bị quân đội nắm giữ. Còn về tư nhân, nếu không phải gia tộc có địa vị vô cùng quan trọng trong Quân Bộ thì cũng đừng mơ có thể nắm giữ được.

Cũng bởi vậy đã chặn đứt nguồn tiếp viện năng lượng của anh ta, thậm chí bây giờ anh ta có rời khỏi Địa Cầu được hay không cũng là vấn đề vô cùng nan giải.

- Anh bị lộ hành tung.

Tiểu Tiểu thành thật cảnh báo:

- Tôi nghĩ người truy đuổi anh đã gắn thiết bị định vị trên người anh, rất nhanh sẽ có người đến đây bắt người, anh trốn ở đâu cũng vô dụng.
- A, bé con thật không giống một đứa trẻ bình thường.

Người ngoài hành tinh ảo não:

- Nhưng cô bé nói rất đúng, đồ trên người tôi đều đã thay ra, nhưng những thiết bị này dường như còn giấu ở nơi rất kín đáo.

Tiểu Tiểu đoán đây có thể là kỹ thuật của Tinh Tế. Khoa học kỹ thuật trên Địa Cầu còn chưa phát triển nên tất nhiên sẽ không biết được nhiều công nghệ, thiết bị tinh vi trên Tinh Tế.

Nhưng mà, tinh thần lực của cô quét qua người này, đây là kỹ năng cô vừa học được trên tinh vông, chính là kỹ năng tinh thần lực thông dụng nhất, dò xét.

- Khuyên tai.

Cô chỉ vào tai của anh ta, bên trên có một khuyên tai màu tím. Cô cũng không xác định đó có phải là vật cần tìm không nhưng hiển nhiên kia chẳng phải là một khuyên tai đơn thuần, nó đã được công nghệ cải tiến qua.

Người ngoài hành tinh sờ lên tai một chút rồi lập tức chau mày:

- Đây là máy phiên dịch... Đáng chết, chẳng lẽ có người đã động tay động chân vào đây?

Tiểu Tiểu nhún vai, tiếp tục xem xét. Sau đó lại chỉ lên tóc của anh ta:

- Trong tóc, có một sợi tóc rất kỳ lạ.

Cô vẫn không xác định những thứ này là gì vì cô căn bản không biết thiết bị định vị bên ngoài hành tinh có hình dạng như thế nào. Đương nhiên, theo như cô suy đoán thì tất cả mọi hình dạng đều có thể trở thành thiết bị định vị, thậm chí ngay cả một sợi tóc cũng không phải là không thể.

- A, trời ạ, nhất định là như vậy..... Ôi, cô bé đáng yêu, cô bé dễ thương, có thể nhờ sợi tóc đó xuống cho tôi không? Làm ơn.

Tiểu Tiểu nghiêng đầu nghĩ nghĩ, sau đó gật đầu.

Người ngoài hành tinh có vóc người rất cao lớn, vì để phối hợp với Tiểu Tiểu anh ta liền ngồi xuống dưới. Tiểu Tiểu dùng tinh thần lực dễ dàng tìm được sợi tóc kỳ lạ kia, sau đó nhẹ nhàng dùng sức nhanh chóng liền nhổ nó xuống.

- Chính là nó!

Người ngoài hành tinh lập tức nhảy dựng lên, sau đó ngón tay nhẹ nhàng nghiêng một cái, sợi tóc liền biến mất.

Tiểu Tiểu tròn mắt, cái miệng nhỏ nhắn khê nhếch. Người này thật mạnh! Mà ngay thời khắc này, đồng tử của cô nhanh chóng co rút lại, bởi vì trong nháy mắt, trên người của người ngoài hành tinh bắt đầu phát ra hơi thở lạnh băng, rất lạnh lẽo!

Bạn đang đọc truyện *Tinh Tế Độc Sủng: Vô Tình Nuôi Nhi Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 26: Bị theo dõi

- Tiểu Tiểu, nơi này chỉ có một mình em thôi sao?

Một đội quân nhân mặc trang phục màu lam đến tra xét trong biệt thự Tiểu Tiểu đang ở. Một người đàn ông có mái tóc màu nâu ngồi xuống trước mặt Tiểu Tiểu, nhẹ nhàng hỏi, thanh âm ôn hòa, trầm thấp.

- Còn có quân gia cùng Lam Lam.

Tiểu Tiểu đem Lam Lam kéo ra phía trước, còn quân gia cùng hệ thống theo dõi trong biệt thự đã sớm bị những người này tra xét qua.

- Hạ sĩ, giúp truyền tin cho người giám hộ của Tiểu Tiểu. Không ngờ bọn họ lại để một cái đứa nhỏ một mình ở chỗ này, nếu bọn họ không có thời gian làm một người giám hộ đúng nghĩa thì tôi có thể thay bọn họ xin lệnh, giúp Tiểu Tiểu tìm một người giám hộ tốt hơn.

Người đàn ông đang ngồi quay đầu nhìn một quân nhân đứng phía sau nói, sau đó quay lại nhìn Tiểu Tiểu cười:

- Vậy Tiểu Tiểu còn gặp những người khác không?

Tiểu Tiểu chớp mắt:

- Các anh?

Quân nhân đang ngồi sờ mũi:

- Được rồi, như vậy, lúc trước em đang làm gì?

- Lúc trước?

Tiểu Tiểu nghiêm cẩn nghĩ:

- Quân gia cho tôi ăn cơm chiều rồi giúp tôi kiểm tra...A, lúc trước tôi bị bệnh nên mỗi ngày phải kiểm tra thân thể. Sau đó nói liên lạc với Thanh Linh..... Thanh Linh nói đã tìm được cho tôi một món quà. Tiếp sau đó bà nội gọi đến, bà nói công việc sắp giải quyết xong, hai ngày nữa sẽ quay lại. Sau đó nữa...

- Được rồi, anh nghĩ không nên hỏi bé. Dù sao, bé con mới ba tuổi!

Người nọ không đợi Tiểu Tiểu nói hết đã chặn lời, hơn nữa một cô bé ba tuổi dù có thấy được đào phạm cũng không giúp đào phạm được việc gì.

Nhưng mà:

- Tần hạ sĩ, sau khi liên hệ với người giám hộ của cô bé, anh hãy ở lại đây. Tôi sẽ gọi người bảo vệ khu đến đây, đợi đến khi người bảo vệ khu đến anh hãy quay lại nơi tập hợp đội.

- Đội trưởng, có manh mối!

Bên ngoài có một quân nhân chạy đến:

- Người kia quả nhiên đã tới đây, nơi này có phản ứng gen, nhưng mà..... anh ta đã chạy theo hướng kia.

- Đuổi theo.

Ngay sau đó, trừ người được phân nhiệm vụ ở lại với Tiểu Tiểu thì tất cả những người khác đều đuổi theo phương hướng đó.

Đến lúc tất cả mọi người rời đi quân gia mới giúp Tiểu Tiểu nằm xuống nghỉ ngơi, thay cô đắp chăn xong quân gia nói:

- Tiểu thư yêu quý, bây giờ người nên ngủ một giấc, hừm, tuy không muốn nói nhưng bọn họ thật là thất lễ.

Tiểu Tiểu nhắm mắt lại:

- Người nói rất đúng.

Quấy nhiễu sự yên tĩnh của người khác quả thật là làm cho người ta chán ghét. Nhưng sau khi nhắm mắt cô không chìm vào giấc ngủ nhanh như trước. Bàn tay trong chăn của cô đang nắm một chiếc nhẫn rất nhỏ, đây là thứ mà người ngoài hành tinh tên là Phổ Lỗ Á Tư Lợi cho cô, một không gian vật trữ. Thứ này ở nền văn minh trên cấp ba mới có, đây vốn là thứ anh ta chuẩn bị cho con gái mình nhưng bây giờ đã đưa cho cô để cảm tạ.

Tiểu Tiểu biết không gian vật trữ là gì, trên thực tế, một số người có địa vị cao trên Địa Cầu đều có thứ này.

Dù sao đã vào thời đại Tinh Tế*, tuy rằng mạng lưới tinh võng còn chưa thể kết nối với vũ trụ chân chính, các phương diện khác cũng không theo kịp Tinh Tế. Nhưng mà du lịch Tinh Tế, du học Tinh Tế, lính đánh thuê Tinh Tế, di dân Tinh Tế... đã xuất hiện từ rất nhiều năm. Nhưng chỉ vì đặc điểm thân thể của người Địa Cầu mà có rất ít người có thể làm được những điều trên.

* thời đại Tinh Tế: ý nói thời đại của vũ trụ rộng lớn.

Cho dù có thể ra ngoài cũng không thể mua được những công nghệ kỹ thuật từ nền văn minh cao cấp trở về. Nhưng nếu trả giá thật cao, thông qua một số con đường đặc biệt, lấy hình thức tư nhân để mua thì vẫn có thể mua được một số thứ.

Trong đó có trang bị trữ vật không gian. Cô đã xem qua ở trên tinh võng, trữ vật không gian có rất nhiều hình dạng, thể loại. Cho dù cô không biết phân định nhưng vẫn có thể biết được chiếc nhẫn nhỏ nhắn tinh xảo trên tay mình tuyệt không phải loại trữ vật không gian tầm thường.

Điều này không khỏi khiến cô hoài nghi, rốt cuộc Phổ Lỗ Á Tư Lợi là loại người nào?

Muốn mở ra trữ vật không gian rất đơn giản, tinh thần lực giống như chìa khóa, chỉ cần nhẹ nhàng chạm vào là có thể mở ra. Trữ vật không gian khác nhau, cánh cửa mở ra cũng dung lượng chứa đựng cũng khác nhau.

Tiểu Tiểu nhìn thấy cánh cửa trừ vật không gian cao hai thước, rộng gần sáu mươi phân, mà dung lượng bên trong còn lớn hơn cả căn phòng của cô, dài sáu thước, rộng ba thước, cao năm thước.

Tiểu Tiểu đem nhẫn đeo vào ngón tay của mình.

.....

Tần hạ sĩ đang liên hệ với bà Âu Dương quay lại đã thấy cô bé đang ngủ, trong lòng không khỏi cảm thán một tiếng, đứa nhỏ này thật là vô ưu vô tư a! Sau đó dưới cái nhìn chăm chăm của quân gia anh xoay người đi ra khỏi phòng.

Anh đem tình hình thông báo cho bà Âu Dương sau đó cảnh báo:

- Tên đào phạm tới đây, anh ta không làm cô bé bị thương đã là may mắn nhưng chúng ta cũng không thể vì vậy mà để một cô bé ở nhà một mình, việc này thật sự là nguy hiểm.

- Đúng rồi, hạ sĩ, tôi đã nhận ra sai lầm. Tôi sẽ lập tức qua đó... Xin yên tâm!

- Nhưng bà không cần sốt ruột, tôi đã gọi bảo vệ khu đến đây, cháu của bà không sao, cô bé không khóc không náo loạn, vô cùng thông minh. Tên đào phạm hẳn là không làm kinh động đến cô bé, nhưng sự thất lễ của chúng tôi không biết có khiến cô bé lo sợ hay không? Có lẽ khi bà đến nên an ủi ô bé một chút.

- Được anh khen ngợi tôi thật sự rất tự hào, tôi nhất định sẽ nhanh chóng đến đó.

.....

Năm phút sau, một nữ bảo vệ trung niên đến, hai người nói chuyện một chút sau đó hạ sĩ liền rời đi.

Dưới sự giám sát của quân gia nữ bảo vệ khu tiến vào phòng ngủ của Tiểu Tiểu, thấy Tiểu Tiểu an ổn ngủ liền đi ra ngoài, sau đó nhẹ nhàng thở phào rồi lại liên lạc với bà Âu Dương thêm một lần nữa.

.....

Trời chưa sáng Tiểu Tiểu đã tỉnh, vừa tỉnh lại Tiểu Tiểu liền sờ vào chiếc nhẫn trên tay.

Cô rời giường, xuống lầu đã nhìn thấy nữ bảo vệ khu.

- Xin chào tiểu thư, tôi họ Lục là người bảo vệ khu này.

- Xin chào.

Tiểu Tiểu lễ phép chào hỏi, đồng thời nhớ lại lời nói của người quân nhân hôm qua nên nói:

- Làm phiền ngài rồi.

- Không có gì, là do chúng tôi sơ suất.

Lục bảo vệ cười nói:

- Như vậy, bây giờ tiểu thư có muốn dùng bữa sáng luôn không?

Tiểu Tiểu lắc đầu:

- Không, tôi muốn ra ngoài chạy bộ trước, khoảng nửa giờ sau sẽ về, bốn mươi lăm phút sau sẽ bắt đầu bữa sáng.

- Được rồi. Vậy xin tiểu thư hãy mang theo người máy tự nhân, còn nữa, tiểu thư hãy chạy bộ gần đây, nguy hiểm vẫn chưa được giải trừ.

- Cảm ơn đã nhắc nhở, tôi sẽ nhớ kỹ.

Tiểu Tiểu gật đầu với người bảo vệ rồi vẫy tay một cái:

- Lam lam, chúng ta đi.

Một cô bé mang theo một con mèo nhỏ màu xanh chậm rãi chạy ở khu biệt thự. Tốc độ chạy của cô bé không nhanh nhưng luôn điều chỉnh hô hấp theo một tiết tấu đặc biệt. Đến khi chạy đến phút mười lăm, tốc độ chạy của cô bé bắt đầu nhanh hơn, mười phút sau lại nhanh hơn một chút, mười lăm phút sau lại nhanh hơn... Lúc này, tốc độ của cô bé cùng tốc độ chạy huấn luyện của người trưởng thành đã không khác là mấy. Điều này khiến cho một số người vô tình đi qua cảm thấy giật mình cùng kinh ngạc. Luôn có một số thiên tài ngay từ khi còn nhỏ đã biểu hiện ra thiên phú về thể thuật. Nhưng những đứa trẻ như vậy cũng không ít!

Phải biết rằng, đây là một thời đại tràn ngập kỳ tích. Mà Tiểu Tiểu, bởi vì cô luôn kiên trì rèn luyện nên đáng người của cô cao hơn những đứa bé cùng tuổi một chút, cho nên, càng không có gì đặc biệt.

Nhưng khi Tiểu Tiểu chạy được hai mươi phút thì bên cạnh cô đã xuất hiện thêm một người.

Người này chính là hạ sĩ ở lại cuối cùng hôm qua. Ngay từ đầu anh ta đã chú ý Tiểu Tiểu, tuy bọn họ phát hiện ra hành tung của đào phạm nhưng cũng xác định được tên đào phạm kia đã ở trong phòng ngủ của Tiểu Tiểu một thời gian, khoảng từ năm đến mười phút. Mà trong vài phút ngắn ngủi này anh ta cũng có khả năng làm cho một đứa trẻ Địa Cầu gặp nguy hiểm mà không hay biết.

Ví dụ như bệnh độc...

Chính vì vật Tàn hạ sĩ bị giữ lại, chăm sóc hoặc có thể nói là theo dõi Tiểu Tiểu, thời gian theo dõi là nửa tháng.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Tế Độc Sủng: Vô Tình Nuôi Nhi Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 27: Thanh Linh trở về

Khi Âu Dương Thanh Linh tới đón Tiểu Tiểu chính là lúc một trận tuyết vừa chấm dứt. Tiểu Tiểu đang học trượt tuyết, Tàn hạ sĩ dạy cô bé. Hai người vừa nói vừa chọn ván trượt cùng gậy trượt tuyết, Tàn hạ sĩ làm mẫu mấy lần, Tiểu Tiểu học theo.

Khi Tiểu Tiểu vấp ngã đến lần thứ ba thì Âu Dương Thanh Linh cũng vừa vịn từ khu biệt thự tới. Xe lăn của anh bị tuyết cản trở nên không thể di chuyển nhanh.

Vừa thấy Tiểu Tiểu ngã sấp xuống anh vội hô lên một tiếng, nửa người nghiêng về phía trước muốn đỡ cô bé nhưng do đi đứng không tiện nên không có cách nào tiến đến gần. Tiểu Tiểu được Tàn hạ sĩ đỡ nên cũng không bị ngã xuống tuyết. Thấy vậy Âu Dương Thanh Linh mới nhẹ nhàng thờ ra nhưng trong lòng xuất hiện một chút áp lực.

- Cảm ơn.

Tiểu Tiểu cảm ơn Tàn hạ sĩ sau đó mới chạy nhanh về phía Âu Dương Thanh Linh.

Cách xa một tháng, Âu Dương Thanh Linh gầy và đen đi, trên trán còn có một vết thương nhỏ.

Vừa nhìn thấy vết thương, Tiểu Tiểu bắt mắt:

- Bị thương?

- Chỉ thương nhẹ thôi.

Áp lực trong lòng rất nhanh đã biến mất.

- Tiểu Tiểu, vị này là...?

Tàn Kha dò xét từ trên xuống dưới Âu Dương Thanh Linh một lượt, sau đó cảm thấy ngoài ý muốn nhướng mày. Tuy rằng Tàn hạ sĩ phải liên hệ với người giám hộ của Tiểu Tiểu nên điều tra một chút về thân thể của cô bé, nhưng vì có một số việc liên quan đến quyền riêng tư nên anh chỉ lấy được một số dữ liệu từ người máy quản gia mà thôi. Chính vì vậy, bây giờ khi nhìn thấy bộ dạng của Âu Dương Thanh Linh, anh liền cảm thấy bất ngờ.

Đây cũng không phải mẫu đàn ông mà những đứa trẻ ưa thích, quá lạnh lùng, quá nghiêm túc, hơn nữa, dường như chân không được tốt.

- Đây là cha nuôi của tôi, Âu Dương Thanh Linh.

Tiểu Tiểu nói khi bắt gặp ánh nhìn đến vấn đề lễ tiết, sau đó cô bé lại giới thiệu cho Âu Dương Thanh Linh:

- Đây là Tàn Kha.

Tàn Kha á khẩu, giới thiệu như vậy cũng quá đơn giản đi. Vì vậy, anh đành phải tự lực cánh sinh:

- Tàn Kha, hạ sĩ quan lục quân, quân đoàn ba của Liên Minh, trong lần hành động truy bắt đào phạm đã gặp Tiểu Tiểu.

Lục quân, quân đoàn ba? Âu Dương Thanh Linh nhún mày lo lắng nhìn xem Tiểu Tiểu, khẽ cúi người đem cô bé ôm đến trên đùi mình, cảm nhẹ nhàng cọ vào đỉnh đầu cô bé:

- Vậy thì đào phạm đâu?

- Mất tung tích, theo như dự đoán của người bên kia, anh ta có nội ứng, 90% đã chạy ra khỏi Địa Cầu. .. Nhưng tôi vẫn muốn nói, với tư cách là người giám hộ của Tiểu Tiểu, anh đã không làm tròn trách nhiệm.

Đáy mắt Âu Dương Thanh Linh hiện lên một tia bất mãn:

- Sau này sẽ không xảy ra chuyện như vậy nữa.

Tần Kha nhún vai:

- Chỉ mong vậy, anh phải biết rằng, Tiểu Tiểu thật sự rất đáng yêu.

- Cảm ơn lời khen của anh.

Âu Dương Thanh Linh đem Tiểu Tiểu ôm sát vào vòm ngực mình:

- Vậy đã không còn vấn đề gì nữa chứ?

- Hiện tại đã xem như không còn vấn đề gì, nhưng anh nên biết luôn có những việc bất ngờ xảy ra. Anh đã về rồi thì cấp trên sẽ liên hệ với anh.

Nói đến đây Tần Kha cúi người xuống để đối mặt với Tiểu Tiểu:

- Vậy Tiểu Tiểu có muốn tiếp tục trượt tuyết không?

Vừa nói anh ta còn hướng về phía Âu Dương Thanh Linh nhướn mày, không hề che dấu sự khiêu khích của mình.

Ánh mắt Âu Dương Thanh Linh hơi trầm xuống nhưng vẫn không nói gì.

Tiểu Tiểu nhìn nhìn ván trượt tuyết, lại nhìn về phía Âu Dương Thanh Linh, sau đó nói với Tần Kha:

- Không, tôi muốn về mở quà Thanh Linh mang về.

Âu Dương Thanh Linh lập tức cảm thấy thỏa mãn.

Tần Kha lộ ra nét bi thương:

- Ah, thật là thương tâm a.

Nhưng rất nhanh sau đó anh ta đã cười nói:

- Nhưng có lẽ ta có thể mượn cơ hội này để đi hẹn hò với nữ bảo vệ xinh đẹp. Hãy chúc bọn anh có buổi tối mỹ mãn đi, được không nào?

- Được.

Tiểu Tiểu lập tức gạt đầu, khi Tần Kha xòe bàn tay ra với mình thì dùng sức vỗ lên.

Đáy lòng Thanh Linh có chút chua xót, mới một tháng mà thôi, Tiểu Tiểu đã hoạt bát hơn rất nhiều, đã có bạn bè, còn vô cùng ăn ý với người khác.

Tuy đây là chuyện tốt nhưng anh vẫn cảm thấy mũi mình gay gay, nhìn thế nào cũng không vừa mắt.

Đội Tiểu Tiểu cùng Tần Kha tạm biệt xong, sau khi Tần Kha rời khỏi, Âu Dương Thanh Linh ôm Tiểu Tiểu quay ngược lại, để cô bé đối mặt với anh. Quan sát kỹ Tiểu Tiểu một chút thì phát hiện cô bé đã cao hơn nhiều, khẽ hít mùi hương trên người cô bé, là mùi táo. Sau đó lại đem Tiểu Tiểu ôm vào trong ngực sau đó mới điều khiển xe lăn đi về hướng biệt thự.

- Tiểu Tiểu có nhớ ba không?

Tiểu Tiểu thoáng im lặng nhưng vẫn gạt đầu:

- Nhớ.

Sự chua xót trong lòng lập tức được thay thế bằng niềm vui sướng:

- Ba cũng nhớ Tiểu Tiểu, rất nhớ a.

Tiểu Tiểu biết rõ điều này vì mỗi ngày cô đều nghe Âu Dương Thanh Linh nói. Nhưng mà, cô rất thích, thích Thanh Linh nhớ mình như vậy.

- Tiểu Tiểu hình như rất thân với Tần hạ sĩ kia?

Tiểu Tiểu nghiêng đầu:

- A... Anh ta cùng con Tiểu Tiểu luyện tập buổi sáng, chơi với Tiểu Tiểu, còn dạy trượt tuyết.

Gần như tất cả hoạt động bên ngoài của Tiểu Tiểu để có sự có mặt của Tần Kha. Cô cũng biết đây là nhiệm vụ của anh ta cho nên mới chấp nhận mà không cảm thấy áp lực gì.

Âu Dương Thanh Linh lại cảm thấy thật có lỗi, bởi vì anh đều không ở bên cạnh cô bé làm những việc này.

Sau khi đưa Tiểu Tiểu vào nhà anh đã suy nghĩ lại tất cả và rồi giật mình phát hiện, Tiểu Tiểu chưa từng yêu cầu ra ngoài chơi, cùng lắm cũng chỉ theo anh đến nhà người ta làm khách, tham gia yến hội. Khi ở nhà, hoạt động bên ngoài duy nhất của cô bé cũng chỉ là ra sân.

Nhưng Tiểu Tiểu cũng không ghét vận động, thật ra cô bé rất ưa thích việc này, giống như khi cô bé chọn các món đồ chơi khác nhau...

Hôm nay, khi còn ở vị trí khá xa, anh chú ý tới ánh mắt sáng ngời của cô bé khi trượt tuyết, anh nhìn thấy rất rõ, đôi mắt kia sáng vô cùng.

Lại nghe cô bé kể những chuyện gần đây anh nhận ra Tiểu Tiểu vẫn luôn dựa theo anh, nhân nhượng anh.

Có thể cũng chính bởi vì như vậy cho nên anh mới càng khó chịu, nếu đổi thành bất cứ người cha nuôi nào khác thì cô bé cũng có cuộc sống tốt hơn ở với anh.

- Xin lỗi.

Âu Dương Thanh Linh gần như sợ hãi nói.

Tiểu Tiểu khó hiểu:

- Dạ? "Làm sao lại xin lỗi."

Âu Dương Thanh Linh lắc đầu, trong lòng nghĩ sau này nhất định sẽ phải tăng thời gian hoạt động ngoài trời cho Tiểu Tiểu. Cho dù anh không có cách nào chạy cùng, không có cách nào trượt tuyết cùng cô bé, nhưng ít nhất anh có thể nhìn, có thể mời người khác cùng đến trông nom cô bé, ví dụ như tên có gương mặt trẻ con kia.

Tiểu Tiểu không biết Âu Dương Thanh Linh đang có nhiều tâm tư, Âu Dương Thanh Linh lại nói sang chuyện khác, cô bé liền nói theo. Một người hỏi một người đáp, rất nhanh đã đem tất cả mọi chuyện trong đoạn thời gian này nói hết.

Trở lại biệt thự Tiểu Tiểu tắm nước ấm và thay quần áo. Âu Dương Thanh Linh cũng làm vậy, chỉ có điều, tốc độ của anh nhanh hơn Tiểu Tiểu. Sau khi anh tắm xong đi ra liền nhận được một thông tin từ quân đoàn ba...

Sau khi giải quyết xong thông tin, anh bắt đầu đợi Tiểu Tiểu tắm xong, thuận tiện kiểm tra phòng của cô bé một chút, sau khi xác định không có thiết bị nghe lén mới đem quà mình mang về để trên mặt thảm, ngồi một bên xem Quang Nãi chờ đợi.

Tiểu Tiểu vừa ra đã lập tức nhìn về phía quà tặng.

Quà Thanh Linh mang về không chỉ có một món, tất cả gồm năm món quà, có lớn có nhỏ.

- Đây là của con sao?

- Đây là của Tiểu Tiểu.

Tiểu Tiểu lập tức không khách khí bắt đầu mở quà.

Món quà thứ nhất cô mở là một cái hộp lớn bằng bàn tay mình, bên trong là một cái vòng tay, từng hạt màu trắng óng ánh không biết làm từ gì được xâu thành chuỗi.

- Đó là tinh thần thạch.

Âu Dương Thanh Linh liền giải thích.

- Ồ!

Tinh thần thạch, đây chính là vật rất quý hiếm. Nghe nói loại đá này rất có lợi cho người tu luyện tinh thần lực, chẳng những có thể giúp tu luyện tinh thần lực nhanh chóng mà còn có thể tăng lên tiềm lực tinh thần lực của một người.

Mà chiếc vòng này khoảng sáu mươi viên, mặc dù hơi nhỏ nhưng vẫn có giá trị vô cùng lớn.

Nhất thời, Tiểu Tiểu giật mình, kinh ngạc không nên làm gì bây giờ, vật này quá quý giá.

Âu Dương Thanh Linh khẽ vươn tay, lấy vòng tay trực tiếp đeo vào cho cô bé. Lại giống như không để ý nói:

- Còn những hộp khác, tiếp tục mở đi.

Tiểu Tiểu nhìn chăm chú lên vòng tay gần mười giây đồng hồ sau đó mới hướng về phía Âu Dương Thanh Linh:

- Vâng- Sau đó tiếp tục mở hộp quà.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Tế Độc Sủng: Vô Tình Nuôi Nhi Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Trở lại bình thường

Hộp thứ hai còn lớn hơn hộp thứ nhất, bên trong có một khối nham thạch màu xanh đậm, bên trên lấm lộn không ít tạp chất, Tiểu Tiểu lật qua lật lại xem không thấy có gì đặc biệt.

- Đây là chiến lợi phẩm của ba.

Âu Dương Thanh Linh làm như vô ý nói:

- Đây là lần đầu tiên vào trong Tinh Tế... trước kia chỉ đi đến vòng ngoài.

Vì vậy giá trị lớn nhất của nó là ý nghĩa kỷ niệm, đây là một khối đá vụn trong tinh không.

Tiểu Tiểu đem viên đá đặt bên người sau đó mới bắt đầu mở cái hộp thứ ba.

Cái hộp này còn lớn hơn, nặng hơn hộp trước một chút, nó có hình chữ nhật.

- A, đây là...- Tiểu Tiểu lấy vật bên trong- Súng?

- Đúng vậy, súng.

Bản thân Âu Dương Thanh Linh cũng có chút khó xử, tặng quà cho một cô bé mà lại chọn súng ống. Nhưng có trời mới biết anh có linh cảm rất rõ rằng cô bé nhất định sẽ thích nó. Mà nhìn bây giờ xem ra cô bé thật sự thích món quà này, còn thích hơn cả chuỗi vòng kia.

- Thật sự là súng?

- Đúng vậy thật sự là súng.

Âu Dương Thanh Linh nhìn đôi mắt đang tỏa sáng của Tiểu Tiểu trong lòng liền cảm thấy vô cùng thỏa mãn:

- Nhưng đây là súng năng lượng, tuy là vật rất thông dụng trên chiến trường trong thiên hà nhưng nó cần đá năng lượng để hoạt động, Địa Cầu chúng ta không mua được, cho dù có mua được cũng đều do quân bộ giữ. Chính vì vậy, mặc dù nó là một khẩu súng nhưng nó còn có giá trị lớn hơn đó là sưu tầm.

Tiểu Tiểu biết rõ mình quá nhỏ để có tư cách sử dụng súng ống, nhưng cho dù chỉ là đồ sưu tầm thì cô cũng vẫn rất vui vẻ. Khẩu súng này chỉ cần có năng lượng là có thể sử dụng rồi.

Tiểu Tiểu cảm thấy dù mình chưa mở hai hộp còn lại nhưng đã có thể xác định rằng trong hai hộp kia không có vật gì khiến mình thỏa mãn hơn vật này.

Sự thật đúng như Tiểu Tiểu nghĩ, hai cái hộp còn lại, một hộp chứa một bộ quần áo, nghe nói dùng chất liệu ngoài hành tinh chế tạo thành, tuy rằng đây là vật khá hiếm thấy trên Địa Cầu nhưng trong Tinh Tế thì vẫn có thể tìm được. Còn trong cái hộp cuối cùng chính là một chú thỏ bông lớn màu hồng nhạt.

Tiểu Tiểu gần như chỉ cần liếc một cái đã hiểu ra:

- Hai thứ này nhất định là ý kiến của Cổ Lực.

Âu Dương Thanh Linh mỉm cười:

- Tiểu Tiểu thật thông minh.

Trên thực tế món quà đầu tiên của anh cũng không có ai biết, anh nhặt được một cái đồng hồ cát nên chiếm được. Món quà thứ hai là vật có ý nghĩa kỷ niệm lớn nhất nhưng thật ra cũng là do một phút xúc động nên mới lấy về. Mà món quà thứ ba kia, khi mọi người biết anh mang nó làm quà tặng cho một cô bé thì đã cười anh một hồi. Cũng chính vì sự cười nhạo của đồng đội nên anh cảm thấy hơi thiếu tự tin, dù sao thì, theo anh thấy, mặc dù bình thường những người kia cũng chẳng ra gì nhưng hiểu biết về tâm tư, sở thích của một cô bé cũng có không ít kinh nghiệm a.

Kết quả chính là, anh nghe theo đề nghị của tên Cổ Lực kinh nghiệm đầy mình kia đề nghị.

- Cảm ơn Thanh Linh, thứ ba chọn là tốt nhất.

Sau đó, cô cẩn thận đem khối thiên thạch để vào trong chiếc nhẫn không gian mang theo bên mình. Còn những thứ khác thì không thèm để ý mà chỉ bắt đầu vuốt ve khẩu súng. Chỉ là, dù rất háo hức nhưng cô không cách nào không chế được khẩu súng, tay cô còn quá nhỏ, chỉ có thể miễn cưỡng cầm khẩu súng, cần bàn không thể sử dụng.

Khi cô làm tất cả những hành động này đều vô cùng tùy ý nhưng lại quên rằng Âu Dương Thanh Linh vẫn còn bên cạnh. Mà lúc này, sắc mặt Âu Dương Thanh Linh chợt thay đổi, anh nhìn chăm chăm vào chiếc nhẫn trên tay Tiểu Tiểu.

- Tiểu Tiểu.

- Vâng?

- Thiên thạch cát đâu rồi?

Tiểu Tiểu ngẩng đầu, giơ ngón tay lên:

- Ở đây.

Quả nhiên là thế, Âu Dương Thanh Linh biến sắc:

- Cái này Tiểu Tiểu lấy ở đâu ra?

- Có người tặng, con giúp anh ta giải quyết vấn đề, đây là quà cảm ơn.

Cô bé có thể giúp ai giải quyết vấn đề mà nhận được bảo vật thiên kim khó cầu như thế này? Ai lại có thể đem vật này thành vật cảm tạ tặng một cô bé?

Gần như ngay lập tức Âu Dương Thanh Linh liền đoán ra đáp án, tuy không đoán được chi tiết sự việc nhưng kết quả thì không thể sai. Chuyện không còn có khả năng thay đổi nên anh dồn sức đem Tiểu Tiểu ôm vào trong ngực, rồi nghiêm túc nói với cô bé:

- Tiểu Tiểu, sau này không thể đem vật này lộ ra trước mặt người khác.

Tiểu Tiểu nhìn ngón tay của mình:

- Không thể đeo sao?

Âu Dương Thanh Linh lắc đầu:

- Không, có thể mang theo nhưng tạm thời không thể mang trên tay, đeo trên cổ được không? Hơn nữa, điều quan trọng nhất không phải là mang theo hay không mà là không được để cho người khác biết nó có thể cất trữ đồ vật.

- Không thể để cho người khác biết?

- Đúng, không thể để cho người khác biết, bất kể là ai cũng không được.

Tiểu Tiểu nghĩ nghĩ rồi ngoan ngoãn gật đầu:

- Vâng.

- Ngoan.

Âu Dương Thanh Linh sờ đầu Tiểu Tiểu:

- Đợi Thanh Linh trở nên mạnh mẽ, Tiểu Tiểu lớn hơn một chút nữa là được rồi.

- Vâng.

Hiếm khi Tiểu Tiểu nghe hiểu được ý tứ trong lời nói của Âu Dương Thanh Linh, đợi đến lúc Thanh Linh trở nên mạnh mẽ thì có thể bảo vệ Tiểu Tiểu, Tiểu Tiểu có thể mang theo chiếc nhẫn kia mà không cần phải giấu diếm.

- Ngoan.

Âu Dương Thanh Linh tiếp tục xoa đầu cô bé, nhưng trong lòng lại dâng lên nỗi sợ, Tiểu Tiểu thật sự gặp được tên tội phạm bị truy nã kia, hơn nữa còn nói chuyện với nhau, trong thời gian đó có thể xảy ra rất nhiều chuyện. Anh càng nghĩ càng cảm thấy may mắn, Tiểu Tiểu gặp phải tội phạm mà không bị bất cứ thương tổn gì, thật là may mắn.

Tiểu Tiểu không biết trong lòng Âu Dương Thanh Linh suy nghĩ những gì, cô mệt mỏi một ngày, vừa được tắm qua nước ấm, giờ lại được bên cạnh người thân thuộc nhất nên cảm thấy an tường. Tiểu Tiểu trực tiếp đem cả súng lẫn hộp cát vào không gian trữ vật sau đó lôi kéo Âu Dương Thanh Linh:

- Mệt, muốn ngủ.

Âu Dương Thanh Linh đem Tiểu Tiểu đặt lên giường, giúp cô bé đắp kín mềm nói:

- Ngủ đi.

Tiểu Tiểu cầm lấy tay áo anh không chịu buông:

- Thanh Linh, ngủ cùng Tiểu Tiểu.

Âu Dương Thanh Linh cười một tiếng rồi cũng lên giường, cùng nằm xuống.

Tiểu Tiểu chui vào vòm ngực ấm áp, đây là giấc ngủ yên ổn nhất của cô sau bao ngày.

Sáng sớm hôm sau, Tiểu Tiểu từ biệt nữ bảo vệ cùng Tần hạ sĩ tại cửa khu nghỉ dưỡng. Cô nhận được hai món quà, Tần hạ sĩ tặng một bộ dụng cụ trượt tuyết nhưng Tiểu Tiểu cảm thấy sau này cô cũng không có cơ hội dùng đến nó. Hơn nữa, cô cảm thấy khi mình nhận quà Thanh Linh có chút không vui nên cũng không ưa thích món quà này. Món quà nữ bảo vệ tặng Tiểu Tiểu chính là một người tuyệt rất đáng yêu.

Tiểu Tiểu lễ phép cảm ơn sau đó tạm biệt bọn họ.

Trở lại học viện, Âu Dương Thanh Linh tổ chức một buổi gặp mặt nhỏ tại ký túc xá của bọn họ. Sau đó hai người nghỉ ngơi ba ngày liền tiếp tục đi học như bình thường.

Mà đúng thời gian này Tiểu Tiểu nhận đợt kiểm tra đầu tiên.

Tiểu Tiểu đã lên tinh vông từ sớm, tiến vào lớp 999.

Thầy giáo vẫn ở đó như trước, vừa nhìn thấy Tiểu Tiểu ông đã vui vẻ:

- A, hiếm thấy một bạn nhỏ cũng đến nơi này a.

Tiểu Tiểu thiếu té bào hài hước nên không nhận ra ông đang trêu đùa, chỉ bình tĩnh nói:

- Em muốn kiểm tra.

Khóe miệng thầy giáo giật giật, đứa bé này thật là không đáng yêu nha:

- Đến đây đi, đưa chương trình học của em trước.

Kiểm tra rất dễ dàng, trên màn hình máy tính siêu cấp xuất hiện từng nhóm giáo trình, Tiểu Tiểu chỉ cần nhìn và điểm lên trên, sau đó nội dung kiểm tra sẽ được lấy ra từ chương trình học của cô, kiểm tra xem cô kiến thức cô nắm giữ được.

Tiểu Tiểu liên tiếp ấn vào bảy bản giáo trình mới dừng lại.

Ngang đầu thì thấy thầy giáo tròn mắt:

- Nhiều như vậy?

Ba tháng bảy bản giáo trình, nhiều không? Mỗi ngày chỉ học có một chút thời gian thôi mà, Tiểu Tiểu khó hiểu nhìn lại thầy giáo.

Thầy giáo nhìn thấy ánh mắt Tiểu Tiểu nhìn lại nhưng vẫn cố xác định:

- Em chắc chắn là kiểm tra tất cả những thứ này?

- Đúng.

Thầy giáo hít một hơi sâu, sau đó tiếp tục thao tác, rất nhanh sau đó, 200 đề bài được chọn. Đề bài chỉ có hai loại, một là trắc nghiệm, hai là vấn đáp.

Thời gian kiểm tra là ba giờ.

Thầy giáo mỉm cười nhìn xung quanh để đảm bảo sự yên tĩnh, đề phòng Tiểu Tiểu bị quấy rầy.

Một giờ sau, Tiểu Tiểu và thầy giáo nhận được thông báo: Lần kiểm tra đầu tiên chấm dứt, thành tích tốt.

Thầy giáo cứng lưỡi lần nữa, không thể không tròn mắt há mồm, Tiểu Tiểu vẫn lạnh nhạt như trước.

- Xin hỏi, còn có vấn đề gì sao?

Tiểu Tiểu lại đến ngồi trước mặt thầy giáo, vẫn duy trì sự tôn trọng đối với thầy giáo nhưng không có nửa phần khách khí.

Thầy giáo thở dài:

- Bên trong có hội trao đổi, nếu như em có hứng thú thì sang xem.

- Em biết rồi.

Thấy Tiểu Tiểu là người kiêu kì, đối mặt với người như vậy muốn nói nhiều cũng không được nên thầy giáo chỉ có thể gật nhẹ đầu:

- Chỉ có như vậy.

Tiểu Tiểu lập tức đứng dậy:

- Vậy thì tạm biệt.

Thầy giáo làm bộ như đã đoán ra hành động của Tiểu Tiểu sẽ như vậy, chờ cô bé rời đi xong mới đột nhiên cười lắc đầu. Học sinh này thật có cá tính, tại đây ông gặp qua không ít học viên đặc biệt nhưng ông chỉ hiểu kỳ, ngoài đời thực không biết cô bé có như thế hay không? Nếu là như vậy thật thì cũng vô cùng thú vị.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Tế Độc Sủng: Vô Tình Nuôi Nhi Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Mười lăm tuổi

Mùa xuân luôn khiến người ta muốn ngủ nướng, nhất là đối với một người không được nghỉ ngơi đầy đủ thì càng hận không thể ngủ chết ở trong chăn.

Lúc này Tiểu Tiểu vẫn chui trong chăn, ý đồ che giấu đi ánh sáng ngày mới.

Nhưng dường như cô đã quên, căn phòng này cũng không chỉ thuộc về một mình cô. Dù cô đã mười lăm tuổi rồi nhưng vẫn dùng chung giường cùng Âu Dương Thanh Linh như trước, mà bất kể cô hay Thanh Linh đều không có ý định thay đổi điều này.

- Tiểu Tiểu, dậy thôi.

Âu Dương Thanh Linh buồn cười nhìn xem Tiểu Tiểu nằm ý trên giường không thèm dậy, nhẹ nhàng xốc lên chăn mền của cô, đem đầu của cô lộ ra ngoài.

- Không muốn.

Khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo bởi vì ở lâu trong chăn mà đỏ bừng lên, cô nhú mày, ý muốn rụt cổ vào trong chăn tiếp.

- Nhưng em phải đi giao nhiệm vụ rồi, hôm nay đã là hạn cuối.

Tiểu Tiểu cảm tức gãi gãi đầu:

- Em chán ghét cách làm việc của văn phòng Học Viện, vì sao không thể làm tất cả trên tinh võng?

Bất mãn nhưng lại không thể không mở mắt ra. Đúng vậy, nhiệm vụ, sau khi lên trung cấp nếu muốn trụ tại lớp 999 và tốt nghiệp, có được sự tự do thì không chỉ dựa vào đọc sách là được, còn phải làm nhiệm vụ, đạt được số điểm tích lũy nhất định mới có thể tiếp tục duy trì thành tích học tập.

- Bằng không để cho người giám hộ đi cũng không tồi.

Tiểu Tiểu không chút khách khí bán đứng người giám hộ của cô.

Âu Dương Thanh Linh thò tay gõ xuống trán cô:

- Mau đứng lên.

Tiểu Tiểu không tiếp tục trốn, cô ngoan ngoãn ngồi dậy, hơi nghiêng người, chân vừa chạm đất đã hôn lên mặt Âu Dương Thanh Linh một cái. Sáng sớm hôn chúc buổi sáng tốt lành là thói quen từ lúc hai tuổi của cô.

Đứng dậy, tiến vào nhà vệ sinh, nhanh chóng vệ sinh cá nhân rồi ra ngoài. Âu Dương Thanh Linh đã đem giường chiếu sửa soạn lại xong, anh đến bàn ăn dọn ra bữa sáng phong phú.

Từ mười năm trước, Âu Dương Thanh Linh đột nhiên bắt đầu học nấu ăn, từ kiểu Trung đến kiểu Tây, từ bữa phụ đến bữa chính anh đều có thể tự tay làm. Cũng từ khi đó, chỉ cần anh có mặt ở nhà thì ba bữa cơm gần như đều do anh làm.

- Muốn anh đi cùng không?

Âu Dương Thanh Linh đem bát cháo vừa nấu xong đặt trước mặt cô, thuận tiện hỏi.

- Có.

Tiểu Tiểu lập tức gạt đầu. Trong tay cô đánh bóc một quả trứng gà, sau khi bóc xong liền bỏ vào bát trước mặt Âu Dương Thanh Linh, sau đó mới tự bóc một quả trứng khác cho mình.

- Hôm nay anh không bận sao?

Âu Dương Thanh Linh lắc đầu.

- Vậy cùng em đi mua quần áo.

Hai mắt Tiểu Tiểu sáng ngời:

- Quần áo của em ngắn hết rồi.

Mấy năm gần đây cô lớn quá nhanh, nhất là năm ngoái, chỉ một năm mà cao hơn 10 cm, tất cả quần áo mua từ năm ngoái đều không thể mặc nữa.

Kỳ thật cô có thể mua những thứ này trên tinh vồng, nhưng hai năm nay, Âu Dương Thanh Linh càng ngày càng không chịu ở cùng một chỗ với cô. Hoặc có thể nói là anh cẩn thận từng ly từng tý khi ở bên cô, trong lòng lại luôn có chút lo lắng không yên.

Cô lên tinh vồng tìm kiếm thì biết được anh mắc chứng tự ti. Bởi vì cô là thiên tài còn anh lại là một người tàn tật nên anh tự ti.

Tiểu Tiểu không hiểu tại sao anh lại sinh ra bệnh như vậy, nhưng đã có loại bệnh này thì cô cảm thấy cô nên có trách nhiệm chữa lành bệnh cho anh.

Chính vì vậy chỉ cần là lúc không sắp xếp công việc gì cô luôn kéo anh ra ngoài. Cô muốn biểu hiện cho tất cả mọi người biết quan hệ của cô và anh, hơn nữa từ sau khi cô gái thứ hai xuất hiện, cho tới bây giờ cô chưa từng có ý tránh những tin đồn cùng hiềm nghi. Hai người vẫn ngủ trên cùng một giường lớn như trước.

- Được.

Âu Dương Thanh Linh tiếp lời, cũng không từ chối.

...

Sau khi dùng xong bữa sáng, hai người cùng đi tới nơi giao nhiệm vụ của Học Viện, Tiểu Tiểu giúp Âu Dương Thanh Linh đi vào trước cửa nhỏ. Cô lấy thẻ nhiệm vụ của mình ra:

- Giao nhiệm vụ.

- Ah, là tiểu thư Tần Tiểu Tiểu, nhiệm vụ của ngài hoàn thành vô cùng xuất sắc.

Người bên trong vừa liếc mắt liền nhận ra Tiểu Tiểu. Thật ra lần đầu tiên Tiểu Tiểu xuất hiện ở đây lúc cô còn quá nhỏ, mới sáu tuổi đã bắt đầu nhận nhiệm vụ. Từ nhiệm vụ cấp F thấp nhất cho đến hiện tại đã là nhiệm vụ cấp B, cô chưa từng thất bại.

Nếu như không phải cấp độ A, S, SS và SSS có các điều kiện hạn chế, cô thật sự muốn nhận thử một nhiệm vụ cấp A. Như vậy thì mỗi năm cô chỉ cần làm một nhiệm vụ thì đã tích lũy đủ số điểm cần thiết rồi.

- Cảm ơn.

Sau khi người bên trong hoàn thành xong thủ tục thì trong Quang Nãi của cô cũng xuất hiện số điểm tích lũy, 50 điểm siêu cấp năng lượng, mà mỗi năm cô cần 200 điểm mới hợp cách.

- Ngài muốn nhận nhiệm vụ mới sao?

Người bên trong hỏi theo thường lệ.

- Không, cảm ơn.

Cô cũng không vội, hơn nữa tiếp đến cô không định làm nhiệm vụ một mình. Năm nay cô đã mười năm tuổi có thể cùng người khác nhận nhiệm vụ cấp cao hơn, điểm tích lũy của nhiệm vụ cấp cao sẽ nhiều hơn một chút.

Tiểu Tiểu nhận lại thẻ nhiệm vụ, đẩy xe lăn của Âu Dương Thanh Linh chuẩn bị rời đi.

Âu Dương Thanh Linh rất hiểu Tiểu Tiểu, anh hỏi:

- Em muốn cùng người khác tổ chức hoạt động đồng đội?

- Vâng.

Tiểu Tiểu gật đầu:

- Điểm tích lũy của em bây giờ đã đủ, tuổi cũng đủ rồi, hơn nữa còn gia nhập đội ngũ của người giám hộ nên muốn vượt cấp nhận nhiệm vụ... Không phải năm nay anh chuẩn bị làm một nhiệm vụ cấp SS sao? Em cũng muốn đi.

Âu Dương Thanh Linh ngạc nhiên nhưng lập tức hiểu ra. Nhà đầu này đã sớm có chủ ý* cho nên mới qua một năm cô đã nhanh chóng hoàn thành nhiệm vụ. Nhiều nhiệm vụ như vậy thì cả điểm tích lũy và tuổi đều vừa đủ. Chỉ là:

(* chủ ý: ý kiến chủ quan đã quyết định từ đầu không cần tiếp nhận thêm ý khác.)

- Nhiệm vụ kia không thích hợp với em.

- Nếu anh không mang theo em, em sẽ đi tìm Hiệu Trưởng.

Âu Dương Thanh Linh than nhẹ đang muốn khuyên cô vài câu thì trước mặt đột nhiên xuất hiện hai người chắn đường.

Vừa nhìn thấy hai người kia, Tiểu Tiểu liền khẽ nhíu mày.

- Tiểu Tiểu, em đến giao nhiệm vụ sao? Anh nghe nói nhiệm vụ này em làm vô cùng xuất sắc.

Hai người đứng trước mặt Âu Dương Thanh Linh, bọn họ rất cao lớn, từ đầu đến cuối đều nhìn thẳng vào Tiểu Tiểu mà không thèm cúi đầu nhìn liếc qua Âu Dương Thanh Linh, triệt để bỏ qua Âu Dương Thanh Linh, càng có ý nhắc nhở anh, anh là một người tàn tật.

Tiểu Tiểu tức giận, nhíu mày:

- Anh là ai?

Mặt người nọ cứng đờ:

- Em đã quên sao? Vào tối thứ sáu tuần trước, tại vũ hội Tàn Gia...

Sắc mặt Tiểu Tiểu vẫn lạnh lùng như trước:

- Thật có lỗi, đối với người không quan trọng từ trước đến nay tôi đều không nhớ rõ.

Mặt người nọ càng cương cứng, nhưng anh ta vẫn cố cười như trước:

- Vậy thì nhất định là anh chưa lưu cho em ấn tượng sâu sắc, anh tên là Tàn Tế Dương, năm nay mười tám tuổi, là học viên năm thứ hai trung cấp. Đêm hôm đó...

Tiểu Tiểu đột nhiên cúi đầu hôn xuống mặt Âu Dương Thanh Linh, ngay khi cả người Thanh Linh đang cứng đờ thì cô thản nhiên hỏi:

- Thanh Linh, người của Tàn Gia anh đều biết, Tàn Gia có người như vậy sao?

Trí nhớ của cô không kém, đêm vũ hội đó cô cũng nhớ rõ, Tàn Tế Dương này vốn tên là Tế Dương, một người con riêng do mẹ anh ta bắt chấp thủ đoạn đưa vào Tàn Gia. Nhưng anh ta cũng không được người của Tàn Gia thừa nhận.

Tâm tình Âu Dương Thanh Linh vì vụ hôn kia mà nâng nằng, nghe thấy Tiểu Tiểu nói thế liền tự nhiên lắc đầu:

- Chưa từng nghe nói qua, có lẽ tối nay chúng ta nên hỏi thăm Tần Trí Dịch xem sao. Đúng rồi, anh đã nói với em tối nay có liên hoan chưa?
- Bây giờ nói vừa đúng lúc, anh có thể chọn cho em một bộ lễ phục phù hợp.
- Tất nhiên rồi.

Hai người có ý nói chuyện khiến cho người khác không có chỗ chen lời. Sắc mặt Tần Tế Dương biến đổi mấy lần, cuối cùng không nhịn được kêu lên:

- Tần Tiểu Tiểu, anh thích em, từ hôm nay trở đi anh muốn theo đuổi em.

Sắc mặt Tiểu Tiểu thoáng cái lạnh xuống:

- Muốn làm người thứ ba là chuyện của anh, nhưng nếu anh dám phá hoại tình cảm của tôi và Thanh Linh thì đừng trách tôi không khách khí.

Những năm nay cô học được rất nhiều thứ, nhiều nhất chính là học được cách nhận biết những người quan tâm mình, cũng học được phải kiên định bảo vệ người mà mình yêu quý.

Theo lời nói của Tiểu Tiểu một luồng sát khí bắn thẳng về phía Tần Tế Dương. Trong nháy mắt, sắc mặt anh ta tái nhợt, cả người lạnh run, người vốn vẫn đi cùng anh ta giờ phút này không biết đã trốn đi nơi nào rồi.

Tiểu Tiểu bĩu môi, người như vậy cũng dám nói muốn theo đuổi cô, quả thực là muốn chết.

- Hừ!

Tiểu Tiểu hừ lạnh một tiếng rồi giúp Âu Dương Thanh Linh tiếp tục đi ra ngoài.

Mà Âu Dương Thanh Linh, ngay từ lúc Tiểu Tiểu chủ động hôn anh, khóe miệng anh vẫn hơi cong lên một độ cong rất nhỏ. Mặc dù như vậy nhưng trong lòng anh vẫn có chút lo lắng, có lẽ đến một ngày nào đó đi ra ngoài, rời khỏi Địa Cầu, đến Tinh Tế chưa được khỏi chân của mình thì hăng nói sau.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Tế Độc Sủng: Vô Tình Nuôi Nhi Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 30: Vì Thanh Linh không tiếc hết thảy.

- Tiểu Tiểu.

Vẫn là trước phòng nhận nhiệm vụ, chỉ có điều vị trí là ở bên ngoài, hai người lại bị chặn lại một lần nữa. Nhưng lần này, thân phận của người chặn đường tương đối đặc biệt, Tiểu Tiểu cùng Âu Dương Thanh Linh không thể không dừng lại.

- Tiểu Tiểu, quả nhiên là em ở đây. Ngày 30 tháng này là ngày sinh nhật của mẹ, mẹ muốn anh báo cho em biết đừng quên về nhà tham dự.

Tần Phạm, anh hai của Tiểu Tiểu, năm nay 20 tuổi là học viên của trung cấp Học Viện.

Toàn bộ Liên Minh cũng chỉ có một Học Viện duy nhất, gần như là tất cả những người quen đều tập trung về đây, tùy thời đều có thể gặp phải người quen trên đường. Nhất là những năm gần đây khi Tần Gia chủ động liên lạc với bọn họ thì lại càng thường xuyên gặp phải.

- Ngày 30 không có thời gian.

Không đợi Âu Dương Thanh Linh mở miệng Tiểu Tiểu đã cau mày nói, đồng thời vì không muốn nghe anh hai lải nhải nên Tiểu Tiểu liền gạt đầu:

- Em biết rồi, em sẽ liên lạc với mẹ.
- Tiểu Tiểu, bây giờ mới vừa khai giảng, em bận việc gì sao?

Tần Phạm nhíu mày, anh đã sớm nói với mấy người bạn thân rằng đến hôm đó Tiểu Tiểu nhất định sẽ đến tham dự. Nếu như em gái không đến thì không phải anh sẽ trở thành người thất tín sao?

Đối với một vài người, vĩnh viễn chỉ biết nghĩ cho bản thân. Nhưng ngày 30 Tiểu Tiểu đã định theo Âu Dương Thanh Linh tiến vào Tinh Tế thực hiện nhiệm vụ rồi.

- Em sẽ chuẩn bị quà cho mẹ.

Tiểu Tiểu nghĩ nghĩ, lại hỏi Âu Dương Thanh Linh:

- Thanh Linh, anh có biết nơi nào có thể tìm được món quà phù hợp với mẹ không?

- Ừm, anh biết.

Âu Dương Thanh Linh đang bắt đầu cân nhắc, có thể sắp xếp lại thời gian đến ngày 30 hay không? Nhiệm vụ này có rất nhiều việc phải chuẩn bị, muộn vài ngày cũng không sao. Chỉ là bây giờ anh nên lấy lý do gì để các đội viên trong nhóm của mình đồng ý trì hoãn thời gian đây?

- Ai ya! Âu Dương Thanh Linh, ngày sinh nhật của mẹ tôi, anh chấp nhận cho em gái tôi về tham gia đi.

Âu Dương Thanh Linh lập tức gật đầu nhưng lại bị Tiểu Tiểu kéo lại từ phía sau:

- Đúng rồi, em chuẩn bị nói với mẹ một việc, về chuyện của anh vào tuần trước... Em đoán, anh cũng không đem việc này nói cho ba mẹ biết.

- Chuyện này... Tiểu Tiểu, không nên như vậy. Anh là anh hai của em..

Tiểu Tiểu gật đầu:

- Em biết.

- Được rồi, em đã quyết định như vậy thì anh mặc kệ em. Em muốn đến thì đến nhưng mà mẹ thật sự rất nhớ em.

Tiểu Tiểu:

- Em biết rồi.

- Nhưng anh vẫn hi vọng em có thể trở về.

Tần Phàm có chút bất đắc dĩ nói.

Tiểu Tiểu không đáp lại Tần Phàm mà trực tiếp giúp Âu Dương Thanh Linh đi lên phía trước.

Hai người thuận lợi đi đến trước Xe Bay, chỉ là trước Xe Bay lại xuất hiện một người. Điều khiến Tiểu Tiểu cảm thấy vui vẻ lúc này chính là người này vì Âu Dương Thanh Linh mà đến chứ không phải vì cô.

- Thanh Linh, em có thể cùng anh nói chuyện riêng một chút không?

- Tây Á tiểu thư, mời tiểu thư gọi tôi là học trưởng hoặc Âu Dương tiên sinh. Tất cả những chuyện liên quan đến mình. Tôi đều không muốn giấu Tiểu Tiểu, có gì cần nói thì tiểu thư cứ nói thẳng.

Tây Á tiểu thư là học viên chuyển đến Học Viện từ năm năm trước, ngay từ ngày đầu tiên gặp mặt Âu Dương Thanh Linh cô ta đã điên cuồng mê luyến anh, qua nhiều năm như vậy vẫn luôn kiên trì theo đuổi.

Đây cũng là điều khiến Tiểu Tiểu cảm thấy khó hiểu, rõ ràng Âu Dương Thanh Linh có sức quyến rũ lớn như vậy, người yêu thích anh có rất nhiều nhưng tại sao anh lại cảm thấy tự ti?

Tiểu Tiểu bất mãn nhìn Tây Á tiểu thư, hơi thở trở nên nặng nề hơn.

- Thanh Linh, gia tộc của em lấy được một cơ hội, có thể đưa hai người đến Cát Lợi Bá Tinh để du học, đó là một tinh cầu siêu cấp. Nếu anh bằng lòng thì có thể đi cùng em, chỉ cần anh...

- Thật xin lỗi, Tây Á tiểu thư, tôi từ chối.

Tây Á là một cô gái rất kiên cường, dù bị cự tuyệt vô số lần nhưng chưa từng buông tha. Giờ khắc này đôi mắt cô đã phẫn hồng*, có chút tức giận cùng không thể hiểu nổi hỏi:

(* phẫn hồng: mắng màu đỏ .. hồng = đỏ thắm. trong ngữ cảnh ý chỉ sự ghen tức, nổi giận thể hiện qua mắt nhân vật)

- Chẳng lẽ anh không muốn chữa khỏi chân của mình sao? Chỉ cần chúng ta đi Cát Lợi Bá Tinh thì bằng vào tiềm lực của anh, nhất định có lập tức được trị liệu.

- Thật có lỗi.

Âu Dương Thanh Linh vẫn cự tuyệt như trước.

Tây Á biết rõ, một khi người đàn ông này đã quyết định chuyện gì thì khó mà thay đổi được, trừ cô bé sau lưng anh, chưa từng có ai khiến anh đổi ý. Cho nên, cô lập tức nâng đôi mắt rưng rưng lên nhìn Tiểu Tiểu, lời nói mang theo chút thỉnh cầu cùng trách cứ vang lên:

- Tàn tiểu thư vì sao cô luôn chiếm lấy anh ấy, cô thật sự yêu anh ấy sao? Nếu như cô yêu anh ấy dù chỉ một chút, thì vì sao không buông tha để cho anh ấy tìm được cơ hội tốt hơn? Cô muốn để cho anh ấy chỉ có thể ngồi như vậy suốt cả đời hay sao?! Không, cô căn bản là không yêu Thanh Linh, cô căn bản là không xứng với anh ấy...

Tiểu Tiểu nhú mày, khi Âu Dương Thanh Linh còn đang lo lắng, cô đột nhiên hỏi:

- Yêu cầu của cô là gì?

- Cái gì?

Tây Á sùng sốt một chút, nhưng rất nhanh liền phản ứng:

- Chỉ cần Thanh Linh kết hôn với tôi, chúng tôi có thể cùng nhau đi Cát Lợi Bá Tĩnh, đến lúc đó anh ấy cũng sẽ tìm được cách chữa trị tốt nhất.

- Sau đó thì sao?

Tiểu Tiểu đã không còn là cô của mười năm trước, cô đã học được cách dùng ngôn ngữ để phản bác người khác:

- Sau đó cô có ly hôn với Thanh Linh để anh ấy được tự do không? Hoặc là, không phải cô vẫn nói là mình yêu anh ấy đó hay sao? Vì sao nhất định phải có điều kiện mới sẵn lòng để cho Thanh Linh được chữa trị?

- Nếu anh ấy không kết hôn cùng tôi thì gia tộc tôi lấy lý do gì giúp anh ấy đến Cát Lợi Bá Tĩnh?

Tây Á khó tin nhìn Tiểu Tiểu, trên đời này làm gì có bữa cơm này cho không? Nếu như Âu Dương Thanh Linh không kết hôn cùng cô thì hai người sẽ không có quan hệ gì. Gia tộc của cô làm sao có thể đem một cơ hội như vậy tặng không cho một người dung?

Tiểu Tiểu gật đầu:

- Cho nên Thanh Linh mới có thể cự tuyệt cô.

- Không, anh ấy vì cô nên mới cự tuyệt, chỉ cần cô rời xa Thanh Linh, anh ấy sẽ đồng ý.

Tây Á nhìn thẳng Tiểu Tiểu:

- Chỉ cần cô rời đi, anh ấy sẽ đi cùng tôi.

Tiểu Tiểu cười lạnh:

- Thế nhưng mà tại sao tôi phải rời đi?

- Nếu cô yêu anh ấy thì cô hãy rời đi.

- Im miệng, Tây Á tiểu thư.

Âu Dương Thanh Linh nhú mày đột nhiên cắt đứt câu nói của cô ta:

- Tây Á tiểu thư, bất kể như thế nào tôi cũng sẽ không kết hôn cùng tiểu thư.

Anh đưa tay vỗ lên đôi tay nhỏ bé trên vai:

- Đi thôi, chúng ta đi dạo phố, thuận tiện đưa em đi ăn ở cửa hàng em thích nhất.

- Được.

Tiểu Tiểu đáp ứng nhưng cũng không rời đi ngay, cô chậm rãi đi đến trước mặt Tây Á:

- Bất kể vì lý do gì tôi cũng sẽ không rời xa Thanh Linh. Về việc chữa trị chân cho anh ấy, tôi sẽ thay anh ấy tìm cơ hội chữa trị.

- Cô dựa vào cái gì? Bằng vào cha mẹ ở khu bình dân của mình sao? Hay là những người vây vây quanh cô? Cô cùng lắm cũng chỉ là một cô gái trắng tay, cô dựa vào cái gì...

- Chỉ bằng Thanh Linh là người quan trọng nhất với tôi, chỉ bằng tôi sẵn lòng dùng tính mạng của mình để bảo vệ anh ấy. Chỉ bằng tôi là Tàn Tiểu Tiểu.

Tiểu Tiểu trầm giọng, một luồng sát khí không lưu tình như muốn hóa thành thực chất đẩy về phía Tây Á:

- Chỉ bằng tôi là Tàn Tiểu Tiểu, tương lai tôi nhất định sẽ ra ngoài Địa Cầu, ngoa du Tinh Tế, trở thành người phụ nữ duy nhất có thể cùng Thanh Linh kẻ vai sát cánh.

- Cô..cô... cô...

Tây Á bị luồng sát khí như thực chất áp tới khiến cho thân thể co quắp muốn ngã xuống đất, sợ đến mức toát mồ hôi lạnh, một câu hoàn chỉnh cũng không thốt ra được.

Mà lúc này Tiểu Tiểu đã quay người, giúp Âu Dương Thanh Linh lên Xe Bay, khởi động Xe Bay, thiết lập đích đến, tiến vào quỹ đạo đã định từ trước.

- Tiểu Tiểu.

Âu Dương Thanh Linh bị lời nói của Tiểu Tiểu làm cho rung động đến thất thần, khi anh phản ứng lại, đôi mắt chợt sáng lấp lánh nhìn Tiểu Tiểu:

- Vâng.

Tiểu Tiểu đi đến trước mặt anh, trực tiếp ngồi xuống đùi anh.

- Điều em vừa nói là sự thật sao?

Bạn đang đọc truyện *Tinh Tế Độc Sủng: Vô Tình Nuôi Nhi Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 31: Gặp nạn

“Thật” Cô quý xuống dưới, đôi chân dài thẳng tắp, nhưng vẫn thấp hơn anh rất nhiều. Cô gờ tay nâng cằm Âu Dương Thanh Linh lên, nhìn thẳng vào mắt anh, cảm nhận hơi thở ấm áp của anh. “Là sự thật, em sẽ thay anh tìm phương pháp trị liệu chân của anh, bảo vệ anh, sẽ càng trưởng thành trong suy nghĩ để cùng anh kẻ vai sát cánh, cùng nhau ngao du qua các hành tinh.”

Lúc cô nói những lời này, chẳng hề xao động, giọng nói bình tĩnh.

“Tiểu Tiểu, cảm ơn con.” Âu Dương Thanh Linh nghiêng người ôm Tiểu Tiểu, rồi dùng sức bế cô lên ngồi lại trên đùi của anh.

Tiểu Tiểu ngoan ngoãn tựa người vào lồng ngực của anh, cảm nhận sự ấm áp cơ thể anh.

Muốn bảo vệ một người, không phải là chỉ thuận miệng nói. Cô cần một sức mạnh, nhưng cũng không phải chỉ cần sức mạnh là có thể nắm giữ hết tất cả. Cô cần phải có sự giao thiệp với mọi người, cần có những thông tin cần thiết, và còn cần rất nhiều thứ nữa.

Vì lẽ đó, lúc nhỏ, cái gì cô đều ngoan ngoãn nghe Thanh Linh. Nhưng sau khi nhìn rõ đây là một thế giới như thế nào, cô liền bắt đầu kiêu ngạo.

Bỏ ra ba năm luyện tập, cô từ cấp thấp bộ lên trung cấp bộ. Từ đây, cô bắt đầu kiêu ngạo, được rất nhiều người chú ý.

Cô được gọi là thiên tài, trí tuệ xuất sắc, thể thuật cũng xuất sắc. Rất nhiều tổ chức hướng về cô và đưa ra những thỏa thuận, có nhiều người muốn theo đuổi cô. Cô đều không nghĩ tới, tất cả những thứ này sẽ làm Âu Dương Thanh Linh cảm thấy áp lực lớn.

Ngày hôm nay cô đem tất cả nói ra, vì muốn anh hiểu rõ, cô sở dĩ xuất sắc, chỉ là vì muốn bảo vệ anh mà thôi.

...

Đến một cửa hàng, hai người tuy rằng thần sắc không lộ vẻ gì, nhưng ánh mắt đều có vẻ rất vui mừng.

Hai người một trước một sau, bọn họ không nhìn về phía nhau, cũng không trò chuyện, có thể khiến người ta cảm thấy khó hiểu, nhưng cũng không ai có thể chen vào giữa hai người họ.

Suy tính độ dài một lần nữa để chọn quần áo.

Tiểu Tiểu phụ trách thử đồ, còn Âu Dương Thanh Linh thì chọn đồ. Cái anh thích cô cũng thích, cô luôn làm anh vui vẻ!

“Thanh Linh, Tiểu Tiểu.” Tiểu Tiểu vừa thử xong bộ quần áo, từ phòng thử đồ đi ra. Đứng phải Cổ Lực và Kim Ly đang đi tới. Hai người họ đã chính thức kết hôn, Cổ Lực mười năm luôn sủng ái Kim Ly.

Cổ Lực đã bắt đầu công tác, Kim Ly hiện tại vừa học vừa làm, ở trong học viện, một năm rất khó nhìn thấy bọn họ.

Cổ Lực công tác trên chiến hạm Duy Tu, trở về nhà một lần cũng là rất khó!

“Nửa tháng trước mới trở về Trái Đất.” Cổ Lực ngồi kể bên Âu Dương Thanh Linh. Kim Ly thì bắt đầu lựa quần áo, nhất là cho Tiểu Tiểu, phải lựa thật kỹ. Một lúc sau, rất nhanh Kim Ly đã mang đến một đồng quần áo loại kín đáo đến trước mặt Tiểu Tiểu nói: “Vào thử xem!”

Tiểu Tiểu ngơ ngác nhìn Kim Ly vài giây, rồi mới đem đồng quần áo vào phòng thử.

“Chuyến công tác như thế nào?” Âu Dương Thanh Linh hỏi Cổ Lực.

“Không tốt lắm, lần này trở về, sẽ chuẩn bị tìm lại hạm đội một lần nữa. Những năm gần đây, đi thám hiểm ngân hà càng ngày càng nguy hiểm, hạm đội tư nhân cũng càng ngày càng nhiều... Công tác cũng sẽ rất khó tìm.”

Âu Dương Thanh Linh trầm tư nói: “Tôi năm nay chuẩn bị tốt nghiệp.”

Cổ Lực ngạc nhiên: “Thật sao? Tôi còn tưởng cậu sẽ đợi đến phút cuối cùng, sao mà thay đổi chủ ý vậy?”

Âu Dương Thanh Linh không nói gì, chỉ nhìn xuống đất.

“Cô ấy sắp mười tám tuổi rồi. Cái dự định kia, tôi sẽ thực hiện... Tôi phải đứng lên.”

Cổ Lực nhún vai: “Cậu nói đúng, như vậy... Cậu muốn thành lập hạm đội cho chính mình?”

Âu Dương Thanh Linh lắc đầu: “Không, lính đánh thuê mới đúng!”

“Oai nha!” Cổ Lực huyýt sáo: “Khốc! Thế nhưng, ba năm chỉ sợ không làm kịp!”

“Không phải ba năm, chỉ có hai năm...” Năm nay trước tiên anh cần phải hoàn thành cái nhiệm vụ song S mới có thể tốt nghiệp. Nhất là, cái kế hoạch này, anh sẽ không nói với Tiểu Tiểu.

“Hai năm!” Cổ Lực đột nhiên đứng lên: “Cậu đối với cô bé quá là sùng ái, cậu đã đi lính mười năm rồi. Quân công tích góp một con số không nhỏ, nhưng cậu lại dành thời gian trong học viện.”

“Cô ấy xứng đáng được như vậy.”

Cổ Lực gạt đầu đồng tình: “Phải, cô bé rất xứng đáng, nó là Y Tiên. Nhưng đổi lại bất luận người nào đều cam nguyện thủ hộ nàng thì...” Cổ Lực lập tức đổi đề tài: “Cậu đang chuẩn bị kế hoạch, như vậy, có lẽ nên đi liên lạc một chút Tần Tam, hoặc là Oa Oa?”

Âu Dương Thanh Linh không nói gì nữa. Trong mười mấy năm qua, tuy rằng ở trong học viện, nhưng anh không phải không làm việc gì.

Mà lúc này anh không nói gì vì Tiểu Tiểu vừa mới thử đồ xong, anh không muốn những chuyện mình nói với Cổ Lực bị cô nghe thấy. Còn một số việc anh còn phải làm lại cho tốt, làm sao mở miệng nói cho cô biết.

“Thanh Linh, nhìn Tiểu Tiểu...”

“Oành Oành!”

Kim Ly chưa kịp nói hết câu thì nghe một tiếng vang lớn, toàn bộ ngôi nhà lớn rung mạnh!

“Tòa nhà sắp nổ!” Âu Dương Thanh Linh vừa nói vừa định tìm Tiểu Tiểu thì đã thấy cô đứng bên cạnh, còn Kim Ly thì được Cổ Lực ôm vào lòng ngực.

Âu Dương Thanh Linh đã mở quang não ra, cấp báo: “Cửa hàng khu F phía tây sắp phát nổ!”

“Àm!” Tiếng nổ vang lên.

“Ô ô ô ô!” Chuông báo động vang lên.

“Thông tin của quang não bị chặn mất rồi!” Âu Dương Thanh Linh cau mày: “Xem ra mục tiêu của bọn chúng là cửa hàng này!”

“Đi lên lầu một.” Cổ Lực ôm lấy Kim Ly, quay đầu nói với Tiểu Tiểu nhưng

Tiểu Tiểu đã cùng Âu Dương Thanh Linh đi đến thang máy trước, nhưng... “Thang máy đứng ở lầu mười ba, không lên được.”

Âu Dương Thanh Linh nói với Cổ Lực: “Cổ Lực, anh cùng Kim Ly đi đến cầu thang thoát hiểm đi.”

“Còn cậu thì sao?”

“Tôi ở lại chỗ này.” Anh quay nhìn sang Tiểu Tiểu, căn bản là anh biết cô sẽ không chịu đi đến cầu thang thoát hiểm khi không có anh đi cùng, “Tôi cùng Tiểu Tiểu ở lại chỗ này. Có lẽ sự tình không đơn giản!”

Không chờ bọn họ nói xong, Tiểu Tiểu đã đẩy Âu Dương Thanh Linh đến bọn người máy gần cửa ra vào, một mình quay lại khu mua sắm.

Có người trong trung tâm đã cài đặt rô bốt làm nhiễu tần số, những người đang ở những lầu trên đều không xuống được vì thang máy ngừng hoạt động.

Tiểu Tiểu đẩy Âu Dương Thanh Linh đến một đám tương đối nhiều người máy trung gian, cô thì lại thật nhanh hủy đi những người máy năng lượng kia. Năng lượng mặt trời chuyển hóa nguồn năng lượng... Tiểu Tiểu rất nhanh đã hủy đi một đám người máy.

Từ chiếc nhẫn, cô đã lấy ra cây súng mà Âu Dương Thanh Linh tặng, đem nguồn năng lượng khối tháo ra, lại lấy tiếp ra nguồn năng lượng chuyển hoá khí, đem tất cả mọi năng lượng mặt trời chuyển hóa nguồn năng lượng hoá khí trên, nạp vào cây súng kia đã cạn kiệt nguồn năng lượng rất lâu.

"Tất cả mọi người bên trong tòa nhà nghe đây, cho các người mười phút, toàn bộ đến lầu một. Bằng không tự gánh lấy hậu quả!"

Tiểu Tiểu nhíu mày lại, nhìn tiến độ chuyển hóa năng lượng.

Còn 3 phút, vậy là đủ rồi!

Âu Dương Thanh Linh thì lại kinh ngạc nhìn động tác của Tiểu Tiểu, nhìn cô lấy ra đồ vật, giật mình mà kinh ngạc: "Tiểu Tiểu, đó là..."

"Chính cô đã chuyển hóa nguồn năng lượng, vì anh đã nói, vật này ở Trái đất không thể mua được." Vì lẽ đó, cô chỉ có thể nghĩ biện pháp nghiên cứu, mười năm, rốt cục cô mới làm được điều này.

Có thể Âu Dương Thanh Linh đã kinh ngạc tột đỉnh.

Nhưng bây giờ cũng không phải thời điểm để truy hỏi, Âu Dương Thanh Linh vỗ tay mình một cái, bật ra một cây súng, rất nhiều năng suất!

Bạn đang đọc truyện *Tinh Tế Độc Sủng: Vô Tình Nuôi Nhi Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 32: Giết khủng bố

- Đồ tốt.

Thấy Âu Dương Thanh Linh lấy súng ra, đôi mắt Tiểu Tiểu sáng ngời. Thật ngoài ý muốn, cô không biết trong xe lăn của Âu Dương Thanh Linh còn giấu thứ tốt như vậy.

- Uhm, cái này cho em.

Âu Dương Thanh Linh đưa súng cho Tiểu Tiểu đồng thời lấy ra một khẩu súng khác từ trong tay cầm bên kia. Đúng lúc, Tiểu Tiểu hoàn thành công đoạn chuyển đổi năng lượng, hai người lập tức tìm nơi ẩn nấp.

Tầng một của cửa hàng rộng khoảng hơn hai nghìn bình*. Đây là nơi công cộng nên vị trí thích hợp để ẩn trốn không có nhiều nhưng chỉ cần chú ý tìm thì cũng có không ít. Nhưng điều phiền toái là:

*

- Những người kia nhất định có thiết bị dò sóng não.

Tiểu Tiểu nhíu mày, thiết bị kia có thể thu lấy sóng điện não của người, cho dù là một hay nhiều người, trong vòng 1000m vẫn sẽ bị dò thấy rõ ràng. Nếu bọn họ không có dụng cụ hỗ trợ chuyên dụng thì muốn tránh khỏi sự dò tìm là không dễ dàng.

Âu Dương Thanh Linh nói:

- Anh có cách.

Vừa nói anh vừa lôi Tiểu Tiểu chạy thật nhanh, rất nhanh sau đó đã tìm được một chỗ không tệ.

Đó chính là nhà kho.

Một cái nhà kho nhỏ của tầng một này rộng vồn vẹn hai trăm mét vuông, bên trong chứa đầy hàng hóa, vô cùng chật chội, chỉ cần không bị tìm ra và tránh được sự giám sát của thiết bị dò sóng điện não thì cũng sẽ không bị phát hiện.

- Trốn chỗ đó.

Âu Dương Thanh Linh quan sát thoáng qua nhà kho sau đó đẩy ra hai cái rương rồi thúc giục Tiểu Tiểu trốn đi.

Tiểu Tiểu hơi nhú lông mày:

- Chờ một chút, có một chỗ tốt hơn chỗ này.

Cô ngẩng đầu nhìn lên phía trên sau đó đẩy Âu Dương Thanh Linh đến một vị trí rồi giẫm thẳng lên hai bên xe lăn của Âu Dương Thanh Linh. Tay cô vừa lật đã lấy ra một tua vít, mười giây sau, một tấm kim loại lớn trên trần nhà bị gỡ xuống, lộ ra một ống thông gió dẫn lên trên. Cô bám vào đu người lên, chui vào ống thông gió. Hai phút sau, Tiểu Tiểu thò đầu xuống:

- Lên đây.

Từ lúc gặp biến cố, ánh mắt anh nhìn nhìn Tiểu Tiểu vẫn giống như lần đầu tiên gặp cô, mỗi hành động cử chỉ của cô đều khiến anh kinh ngạc, thú vị, khiến anh không thể rời mắt khỏi cô. Lúc trước Tiểu Tiểu nói muốn bảo vệ anh, nhất định phải bảo vệ anh, anh vẫn cho rằng đó chỉ là một ước nguyện tốt đẹp của cô, là tấm lòng của cô dành cho anh. Vì thế anh tiếp nhận nó, cảm động và khắc sâu trong tâm khảm nhưng thâm tâm vẫn nhận định rằng cô chỉ là một đứa trẻ, còn nhỏ yếu, vẫn cần anh bảo vệ trong vòng tay.

Nhưng tới tận giây phút này anh mới biết rằng, trong thời gian anh xao nhãng cô đã phát triển nhanh đến vậy, những lời cô nói chưa bao giờ là tùy tiện. Khi cô gắng sức bảo vệ anh, trên người cô như được phủ một tầng ánh sáng, ánh sáng ấy chói lọi và đẹp đẽ vô cùng.

- Lên thôi.

Tiểu Tiểu thấy Thanh Linh không hành động gì thì lại kêu lên lần nữa.

Âu Dương Thanh Linh lập tức điều khiển xe lăn, nhẹ nhàng đi lên, cánh cửa ống thông gió bằng kim loại lập tức được nắp lại. Tiếp theo cô lại lấy ra hai chiếc kính từ trong không gian trữ vật, mỗi người một chiếc.

Âu Dương Thanh Linh nhướn mày:

- Em chuẩn bị những thứ này từ bao giờ?

- Trước kia, khi đi làm nhiệm vụ, có thứ tự mua, có thứ là chiến lợi phẩm.

Bởi vì từng làm sát thủ nên cô rất nhiều đồ vật cần dùng đến, cô đều tự chuẩn bị hết.

Thứ duy nhất cô không thể tự chuẩn bị chính là súng, cũng vì tuổi cô còn nhỏ, hơn nữa đó là vật bị quản lý rất chặt chẽ.

Mà nhiệm vụ của cô tuy rằng nhìn từ ngoài vào thì không thấy có nguy hiểm nhưng đôi khi sẽ khó tránh khỏi đụng phải một số kẻ không có mắt. Chính vì vậy, đồ vật cô sưu tầm càng nhiều...

Âu Dương Thanh Linh hơi nhú lông mày, sau này phải chú ý nhiều hơn đến nội dung nhiệm vụ của cô mới được.

Tiểu Tiểu đột nhiên ra dấu, Âu Dương Thanh Linh lập tức im lặng. Âu Dương Thanh Linh kinh hãi cúi đầu, kính mắt xuyên thấu giúp anh có thể nhìn rõ tình huống bên dưới. Cả tầng lầu đều xuất hiện thay đổi.

Tiểu Tiểu nằm sấp xuống, nắm lấy súng trong tay, cảnh giác quan sát.

Có sáu người đi lên từ cầu thang thoát hiểm, hai người đi đầu cầm vũ khí, hai người tiếp theo cầm thiết bị dò tìm, hai người sau cùng giống hai người đầu tiên, đều cầm vũ khí. Tất cả vũ khí họ cầm đều là súng Laser loại nhẹ, lực sát thương mạnh, tầm bắn xa, có thể so sánh với pháo huỳnh quang loại nhỏ.

Tiểu Tiểu hơi hít thở, thu lại tất cả tinh thần lực, Âu Dương Thanh Linh cũng hít thở nhưng lại đem tinh thần lực phóng ra, bao bọc lấy anh cùng Tiểu Tiểu.

Tiểu Tiểu cảm thấy tinh thần lực của Thanh Linh nên ngoan ngoãn thu mình lại, tiếp tục quan sát những người kia.

Sáu người đều là tu luyện giả thể thuật, thân hình cao lớn, cơ bắp cuộn cuộn, sức bật mạnh mẽ. Hơn nữa tất cả đều để đầu trọc, trên đỉnh đầu có vết sẹo giống nhau như đúc, ba vòng tròn lồng vào nhau tạo nên hình tam giác.

Nhìn thấy hình tam giác tròn kia cho dù là Tiểu Tiểu hay Âu Dương Thanh Linh đều biến sắc.

Đây chính là ký hiệu của tổ chức khủng bố "Thiên Phật". Tổ chức khủng bố này đã không hành động thì thôi, một khi hành động thì nhất định sẽ không chết không ngừng.

"Giết?"

Tiểu Tiểu dùng ánh mắt hỏi Âu Dương Thanh Linh.

Âu Dương Thanh Linh trầm mặc gật đầu, bọn họ không còn lựa chọn nào khác. Tất cả kế hoạch của tổ chức này đều sẽ không để lại người sống. Cho dù giờ bọn họ có tránh thoát được thì cũng chẳng nghĩa lý gì, bởi vì chúng nhất định sẽ cho nổ tung tòa nhà này, kết quả là họ vẫn sẽ phải chết.

Chính vì vậy chỉ có thể ra tay trước.

Sáu người chia làm hai đội, một đội đi bên trái, một đội đi bên phải. Vì có thiết bị dò tìm nên bọn chúng cũng không thèm tự tìm kiếm, chỉ là chúng vẫn cẩn thận đi đến kiểm tra nhà kho.

Đội ba người đến nhà kho, Âu Dương Tinh Vân giờ lên một ngón tay với Tiểu Tiểu, ý nói cô một anh hai, hai người cùng nổ súng thì ba người kia sẽ không tên nào có thể chạy thoát.

Tiểu Tiểu cau mày, đưa tay cắt đứt động tác của Thanh Linh.

Chỉ trong nháy mắt ba người phía dưới đã lui ra ngoài. Âu Dương Thanh Linh nhú mày nhìn qua Tiểu Tiểu, im lặng hỏi:

- Sao vậy?

- Để em.

Lông mày Âu Dương Thanh Linh càng nhăn lại. Đối với hành động bảo vệ quyết liệt của Tiểu Tiểu đối với anh, mặc dù anh rất vui nhưng khi thật sự gặp tình huống nguy hiểm anh không muốn đứng sau lưng cô để cô một mình đấu tranh. Anh là đàn ông, sao có thể để con gái phải mạo hiểm?

Huống chi, việc lần này không giống như trong luyện tập, đây mới là những kẻ giết người chân chính, sẽ phải gặp máu tươi đó. Tiểu Tiểu có thể ra tay thật sao?

Đáng tiếc, Tiểu Tiểu quyết tâm bảo vệ lấy anh đã không cho anh cơ hội. Ai bảo chân anh bất tiện đây? Ai bảo những người kia ngoan ngoãn đứng một bên để cho anh ngắm bắn đây?

Những người kia kiểm tra lần lượt từ trên xuống dưới, có thiết bị hỗ trợ, rất nhanh sau đó chúng đã kiểm tra đến tầng tiếp theo. Tiểu Tiểu đã mở trần ô kim loại trên trần nhà lần nữa rồi nhẹ nhàng nhảy xuống. Từng động tác của cô rất nhẹ nhàng, chỉ một mình cô có thể hành động tự nhiên, Âu Dương Thanh Linh phải ngồi xe lăn nên không xuống được.

- Tiểu Tiểu.

Âu Dương Thanh Linh không ngờ Tiểu Tiểu lại hành động một mình, anh tức giận kêu lên nhưng rồi lại không dám lớn tiếng.

Tiểu Tiểu không quay đầu lại mà đi ra khỏi nhà kho, sau đó còn cẩn thận đóng cửa lại.

- Đáng chết.

Âu Dương Thanh Linh vỗ xe lăn, nhanh chóng điều khiển xe lăn, mười giây sau lại mở ra ô kim loại trên trần nhà, chậm rãi hạ xuống rồi lập tức theo ra ngoài.

Tiểu Tiểu đã đến lầu tiếp theo, vẫn là sáu người kia, trong lầu này có hai người trốn bị chúng bắt được. Tiểu Tiểu dùng tinh thần lực bao bọc lại chính mình, làm cho bản thân như biến thành vật chết, không thể để thiết bị dò diện não phát ra bất cứ phản ứng gì.

- Oa ah oa ah nha... Nhìn xem này, ở đây có hai con có con.

Hai người trong số sáu người, mỗi người mang theo một người. Cùng với lời trêu chọc của một trong số hai người, một đám đánh ra, đánh bay người anh ta tìm thấy, khiến nạn nhân bị đụng vào giá đựng đồ. Người còn lại dường như cũng bị kích thích, anh ta tung đám đánh vào xương sườn của người anh ta tìm thấy.

- Không nghe lời thì không thể làm người khác yêu thích.

Bốn người khác đứng bên xem cuộc vui.

Tiểu Tiểu hí mắt, giờ súng lên:

- Phốc phốc phốc phốc phốc phốc.

Cùng với sáu lần bắn, tổng cộng mất hai mươi giây, mỗi phát súng đều chuẩn xác bắn trúng mi tâm.

Sáu thi thể nằm xuống, Tiểu Tiểu buông lỏng mày, nhanh chóng chạy tới. Đội khi cô đến trước mặt thì hai nạn nhân kia vừa mới đứng lên, ai nấy đều kinh sợ không thôi nhìn Tiểu Tiểu.

Tiểu Tiểu lạnh lùng nói:

- Muốn sống thì giết xuống dưới.

Nói xong cũng không nhìn hai người kia nữa mà lật sáu thi thể lên kiểm tra, không tìm được vật gì tốt, cô nhặt tất cả súng lên. Tiểu Tiểu ngẩng đầu bắt

gặp hai người kia vẫn không nhúc nhích:

- Có việc sao?

- Không, không có.

Hai người lắc đầu:

- Tôi tên là Tây An, đây là Đông An, anh trai của tôi, việc hôm nay xin cảm ơn.

- Đợi sống mà thoát khỏi đây hãy bàn chuyện cảm ơn hay không cảm ơn.

Hai người biến sắc, nặng nề gật đầu.

Chỉ vòn vẹn trong chốc lát, Âu Dương Thanh Linh cũng đã đến nơi. Anh nhìn sáu người nằm trên đất mà lòng kinh ngạc nhưng sắc mặt vẫn không đổi, chỉ trầm mặc đi đến trước mặt Tiểu Tiểu nhận lấy một khẩu súng.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Tế Độc Sủng: Vô Tình Nuôi Nhi Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Hợp tác ăn ý

Âu Dương Thanh Linh nhìn Tiểu Tiểu, ánh mắt lạnh lạnh kia biểu hiện đầy đủ hẳn có bao nhiêu sinh khí.

- Không được có lần sau.

Tiểu Tiểu nín thở, nhưng đối diện với ánh mắt tức giận của Âu Dương Thanh Linh rốt cuộc vẫn gật gật đầu.

Âu Dương Thanh Linh trừng mắt nhìn nàng một chút, thao tác xe lăn hướng về phía an toàn đi đến.

Hai huynh đệ Lục Đông An nhanh chóng đuổi kịp, Tiểu Tiểu không tiếng động hạ khóa miệng, cũng ngoan ngoãn đuổi kịp.

Từ tầng 13 xuống bọn họ cũng không có đụng đến phần tử khủng bố, thỉnh thoảng có phát hiện một số địa phương ẩn giấu người nhưng bọn họ cũng không quan tâm.

Đến tầng thứ 6, bọn họ đụng phải phần tử khủng bố.

“Phốc” Tiểu Tiểu động tác quá nhanh, quá chính xác. Một người đã ngã xuống đất, như trước một phát trúng ngay mi tâm.

“Phốc” phát súng thứ hai này là Âu Dương Thanh Linh.

Một trước một sau, hai người tuy không nói trước với nhau, nhưng phối hợp hết sức ăn ý.

“Khốc!” Chưa kịp ra tay, hai huynh đệ Lục gia không tiếng động đứng đối diện hai người giờ ngón tay cái lên.

Tiểu Tiểu đứng phía trước vung tay lên mời hai huynh đệ họ đi trước, nàng cùng Âu Dương Thanh Linh sẽ không luôn đi trước tiên phong, thế nào cũng muốn cấp hai huynh đệ Lục gia có chút cơ hội thể hiện.

Hai huynh đệ cũng không muốn luôn núp ở phía sau, ghim súng, tay đặt thắt lưng nhanh chóng tìm trang bị liền xông ra ngoài.

Tiểu Tiểu không thấy bóng dáng hai huynh đệ, tinh thần lực có thể dò xét, nàng đã sớm phát hiện, tầng này chỉ có hai phần tử khủng bố đã bị tiêu diệt. Hiện tại không cần quá mức khẩn trương, chậm rãi đi đến trước hai cỗ thi thể, trực tiếp thu luôn hai khẩu súng.

Mà Âu Dương Thanh Linh vẫn luôn nhìn Tiểu Tiểu, xem Tiểu Tiểu mặt không biểu cảm nâng súng, giết người. Xem nàng sau khi giết người xong, như trước mặt không biểu cảm, bình tĩnh liền tìm cũng không đập loạn một chút. Thật là một lần cũng chưa từng mất bình tĩnh....

Yên lặng thu hồi lực chú ý, đem tinh thần lực quét toàn bộ tầng lầu một lần, trong lòng tức giận biến mất.

- Có người lên đây.

Tiểu Tiểu thân hình liền một chút cũng không hoảng, từ từ đứng lên trực tiếp chuyển đến hướng an toàn, trong tay súng lại giờ lên. Người từ dưới đi lên,

mới lộ cái đỉnh đầu, trán sáng loáng mới xuất hiện ở trong tầm mắt nàng, nàng liền cho bọn hắc mỗi người một phát súng, máu chảy đầm đìa.

Âu Dương Thanh Linh trong lòng đột nhiên đau xót, lập tức đi qua. Tiểu Tiểu dừng một chút, rất nhanh đến phía sau hắc, đẩy hắc liền tránh đến một bên. Âu Dương Thanh Linh mạnh mẽ nâng tay.

“Phốc”, “Phốc”.

Liền hai phát, hắc lúc này so với Tiểu Tiểu còn lạnh hơn.

Thẳng đến bọn họ giải quyết xong bốn người, huynh đệ Lục gia hai người mới đi lại.

Âu Dương Thanh Linh nhú mi.

- Phía dưới người khẳng định đã phát hiện, chúng ta phải đánh tiếp. Các người theo bên trái thông đạo đi xuống, chúng ta đi bên phải.

- Thang máy đâu.

Lục gia huynh đệ lập tức hỏi.

- Chúng ta tốc chiến tốc thắng, so với thang máy nhanh hơn!

Âu Dương Thanh Linh nhìn liếc mắt hai người một cái.

- Bọn họ là người của “Thần phạt”, các người hắc là minh bạch.

- Chúng ta biết rõ.

Không liều mạng, cũng chỉ có chết.

- Hiện tại, xuất phát.

Âu Dương Thanh Linh nhìn về phía Tiểu Tiểu, lúc này họ cũng không nói chuyện với nhau. Bởi vì đã không cần thiết....Hắc có rất nhiều điều muốn hỏi, nàng cũng có rất nhiều điều muốn nói, nhưng hiện tại không phải cơ hội tốt. Bọn họ hiện tại phải làm là tranh thủ sống sót.

- Mười sáu người.

Âu Dương Thanh Linh hạ mí mắt, rút cuộc cầm lấy súng của những phần tử khủng bố đã chết, lực sát thương mạnh, chỉ cần một phát có thể đánh hạ đoàn người phía dưới.

Nhưng là, kia cầu thang xuống lầu phòng chừng sẽ bị phá hủy.

Những mười sáu người, bắn từng người thì khó khăn quá lớn. Bọn họ không phải bia ngắm, hơn nữa bọn họ còn có vũ khí trong tay.

“Oanh”. Một khác sườn thông đạo đã tranh đấu xảy ra. Tiểu Tiểu cùng Âu Dương Thanh Linh lại như trước giấu mình ở phía sau hàng hóa.

- Động thủ.

Âu Dương Thanh Linh lần này không cùng nàng đánh trước, hắc dùng tinh thần lực thời khắc giám sát tình hình bên ngoài, đồng thời dùng tinh thần lực công kích những người đó, hiệu quả thật rõ ràng, đủ cho bọn chúng trong nháy mắt bất động, mà đây là cơ hội của bọn họ.

Tiểu Tiểu lộ ta nửa người, phát súng đầu tiên, “Oanh” một tiếng! Có nổ nhưng không có động! Mà khi tiếng vang bắt đầu, Tiểu Tiểu đã lùi về phía sau cộng sự che chắn.

Âu Dương Thanh Linh ánh mắt mị mị.

- Lại đến.

Tiểu Tiểu lập tức lại bắn một phát nữa, từ lúc nâng súng lên đến lúc thu hồi, tổng cộng bất quá có một giây!

“Oanh”

- Không sai, sáu người!

Âu Dương Thanh Linh tán thưởng nói.

Tiểu Tiểu hạ mi. Ý tứ này là, vũ thiên tình? Hắc nhận định năng lực thực không phải một loại.

- Mới sáu người.

Ghét bỏ nhìn súng trong tay.

- Uy lực thấp chút.

Âu Dương Thanh Linh không nói gì, lại đột nhiên nói:

- Hai giây sau, lại đến.

Tiểu Tiểu nhú mày, một, hai, “Oành!”

- Lúc này đây sáu người, vẫn còn bốn....

Không cần ngừng đầu nhìn, tinh thần lực của hắn bao quát toàn lầu dưới đã nói cho hắn biết. Đây là vì sau tinh thần giả được coi trọng như thế. Bọn họ đôi khi chính là nghịch thiên tồn tại. Khi từng binh sĩ tác chiến, khi dò xét, vẫn là khai chiến hạm tất không thể thiếu phẩm chất riêng.

- Tổng cộng đến bao nhiêu người?

Cách năm sáu tầng không biết hắn có hay không tra xét được.

- Từ nơi này đi xuống, bao gồm những tên đã chết, năm mươi ba người!

- Cũng không còn lại bao nhiêu.

Tiểu Tiểu nhú mày.

- Phía dưới những người đó là gốc sao?

- Bọn họ không có vũ khí!

Âu Dương Thanh Linh thở dài, hơn nữa, đại đa số người cũng chưa từng đi qua chiến trường, tay chưa từng dính máu người, gặp đồ đệ bỏ mạng những người đó phản ứng có thể đoán được.

Tiểu Tiểu không hiểu, nàng không hiểu lắm về suy nghĩ của người khác. Cho nên trừ bỏ bất mãn ở ngoài, còn có chút khinh thường.

- Người ở trên nghe đây!

Đột nhiên, toàn bộ màn hình thương trường chuyển đổi thành màn hình.

- Cho các người thời gian năm phút, lập tức tập trung tại lầu một. Năm phút sau đó, cứ cách một phút giết mười người.

Trên màn hình xuất hiện nơi những người dưới lầu một tập trung, trong đó có cả Cổ Lực và Kim Lị.

Cổ Lực tựa hồ bị thương, Kim Lị cùng một đám nữ nhân chen chúc tại một chỗ, nửa điểm cũng không hấp dẫn người khác chú ý.

Tiểu Tiểu nhìn về phía Âu Dương Thanh Linh.

- Làm sao bây giờ.

- Mười lăm phút, bảo vệ tư nhân sẽ đến!

Âu Dương Thanh Linh cũng nhẹ nhàng thở ra. Giống như để xác nhận lời hắn nói, hắn vừa dứt lời, nàng liền thả tinh thần lực ra liền thấy ngay có tinh thần lực dao động. Từ bên ngoài truyền đến, quang não không thể dùng, thông tấn khí không thể truyền lại. Khả năng tinh thần lực của bọn họ lại cách trở không xong, đó là kết quả của văn minh cấp ba.

Âu Dương Thanh Linh rất nhanh liền liên hệ cùng tinh thần dao động kia, Tiểu Tiểu luôn bên cạnh nhìn xung quanh. Không cần thận liên nghe nội dung nói chuyện của bọn họ.

Muốn bọn họ trong ứng ngoại hợp, hấp dẫn lực chú ý của tên kia. Đồ điện kia chẳng những có vũ khí, còn có thuốc nổ, không chỉ mình tòa nhà này mà là cả con phố.... Quả nhiên là đồ điên!

Trong lúc bọn họ trao đổi, bên trong đã có biến hóa. Người ở phía dưới tựa hồ biết quan hệ giữa Cổ Lực, Kim Lị với bọn họ. Có hai người đưa bọn họ ra khỏi khu con tin, che ở trước ngực.

Tiểu Tiểu nhú mày, trực giác nói cho nàng biết, đây không phải là hiện tượng tốt.

Quả nhiên không đến hai phút, nàng thấy được bọn họ lên đây theo lối an toàn, Kim Lị xinh đẹp với mái tóc màu vàng bị nhân dắt đi, che ở phía trước.

Tiểu Tiểu giờ súng lên, cũng chưa bóp cò.

Bởi vì Cổ Lực cùng Kim Lị bị bọn họ che ở trước ngực, trên đầu bọn họ còn dí súng ở thái dương.

Không chỉ như thế, Lực gia huynh đệ bên kia đã không nghe thấy thanh âm.

Âu Dương Thanh Linh cùng người bên ngoài trao đổi kết thúc, tự nhiên cũng phát hiện tình hình bên này. Sắc mặt của hắn âm trầm, tay cầm lấy xe lăn mạnh mẽ nắm chặt!

Bạn đang đọc truyện *Tinh Tế Độc Sủng: Vô Tình Nuôi Nhi Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 34: Cuộc chiến tinh thần lực

“Băng!” Tiểu Tiểu cầm súng trong tay, không bắn, nhưng miệng làm một động tác tiếng động.

Hiển nhiên, rõ ràng không có đạn bắn ra, nhưng hai phần tử khủng bố kia kiểm kẹp Cổ Lực cùng Kim Lị lại đột nhiên bị kiểm hãm, lập tức buông mình ngã xuống đất. Hai cổ tinh thần lực, hung hăng đột kích trong đầu bọn họ. Làm cho bọn họ nháy mắt tử vong!

Cùng thời gian, Cổ Lực lôi kéo Kim Lị, ngay tại chỗ đi phía trước ngồi xuống thuận thế lăn một vòng. Tránh đi ở phía sau mới phản ứng được người tới, tiến vào chỗ một cái giá gỗ.

“Phốc phốc” Cùng lúc hai tiếng súng vang lên, ở bọn họ sau đi lên hai người đồng thời ngã xuống! Đây hai phát súng, cũng là Âu Dương Thanh Linh bắn. Chính là đánh xong, hắn lại chuyển hướng Tiểu Tiểu: “Nhớ được?”

Tiểu Tiểu lập tức gật đầu, “Biết.”

Tinh thần lực của nàng là bí mật, sở hữu tinh thần lực công kích cũng không phải là nàng ra tay mà là hắn. Bắt đầu từ lúc năm tuổi, hắn liền luôn luôn nhắc nhở nàng, nàng như thế nào có thể không nhớ được?

Cổ Lực cùng Kim Lị hai người tha nửa vòng, rất nhanh tiến đến chỗ bọn họ.

Mà cơ hồ đồng thời, dưới lầu truyền đến các loại âm thanh ồn ào.

Theo lối an toàn lên lầu, truyền đến càng nhiều tiếng bước chân. Rất nhẹ! Đại sảnh bên ngoài, từ trên xuống dưới, có không ít người, đang nghĩ cách cứu viện những người ở trên lầu.

Bảo vệ tư nhân đến, còn không ít người!

Chính là, màn hình trên tường cũng nói cho bọn họ, kẻ điên này thật sự bắt đầu giết người!

Mười người, ba nam bảy nữ, còn có hai đứa nhỏ.

Bọn họ thật hoảng sợ, có người có ý đồ phản kháng, bị một phát súng bạo đầu. Đó là chân chính bạo, bị oanh thành cặn bã, huyết nhục giàn giụa, óc văng tóe tung....

Kim Lị sợ hãi kêu lên, lập tức bị Cổ Lực che mắt, ôm vào lòng. Tay Tiểu Tiểu cũng bị Âu Dương Thanh Linh giữ chặt, lại không che ánh mắt nàng. Trên thực tế, sắc mặt của hắn gần như âm trầm, dùng sức nắm thật chặt tay nhỏ bé của Tiểu Tiểu.

Bảo vệ tư nhân xuống dưới rất nhanh, có hơn trăm người. Bọn họ chia làm hai nhóm, một nhóm người tiếp tục đi xuống, một nhóm khác thì hướng bọn họ đi tới.

“Thỉnh đến bên phải cạnh cửa sổ, chúng ta sẽ an bài các người rời đi.”

Cổ Lực hướng về phía Âu Dương Thanh Linh gật gật đầu, đem Kim Lị đang sợ hãi ôm ngang rời đi. Hướng về phía bọn họ chỉ định đi đến, Tiểu Tiểu đẩy Âu Dương Thanh Linh đuổi kịp!

Về phần tình huống phía dưới..... Nhân viên chuyên nghiệp đã đến, tự nhiên cũng không tới phiên người phi chuyên nghiệp như bọn họ can thiệp.

Theo cửa sổ bên trong mở ra, nhân viên cảnh vụ dùng súng laser đem cửa sổ hàn kim hủy, cũng đủ Âu Dương Thanh Linh thông qua.

Bên ngoài có người tiếp ứng, bốn người rời đi, thập phần thuận lợi.

Tiểu Tiểu phát hiện, ở mặt trên tầng trệt, có không ít người cùng bọn họ giống nhau, đều theo bên trong cửa sổ thoát ra ngoài. Âu Dương Thanh Linh ở phía trước, Tiểu Tiểu ở phía sau, Tiểu Tiểu vừa đi ra, vừa vận nghe được phần tử khủng bố cầm trong tay cái điều khiển, kiểu ngạo khoe khoang hấn cái rất nhiều bom tại đây cũng như trên con đường gần đây.

Sẽ chết người, trên thực tế đã chết người. Trên màn hình kẻ điên kia đang giết người..... Bọn họ là tổ chức khủng bố, giết người cũng không nương tay, lại càng không chọn đối tượng!

Âu Dương Thanh Linh mày luôn luôn nhăn, Tiểu Tiểu từ tầng lầu đi ra liền một thân thoải mái! Về phần muốn hay không cứu những người đó không phải việc nàng nên tưởng, nàng tưởng chính là, nàng cùng Âu Dương Thanh Linh tất cả đều không có việc gì. Ngô, nhiều nhất vẫn còn may mắn là Cổ Lực cùng Kim Lệ cũng đều không có việc gì!

“Âu Dương tiên sinh!” Bốn người vừa đi ra, bọn họ liền bị người ngăn cản lại.

Tiểu Tiểu nhủ mày, Âu Dương Thanh Linh lại một chút cũng ngạc nhiên: “Tra cảnh quan!”

“Chúng ta cần ngài trợ giúp!”

“Ta thật vinh hạnh!” Âu Dương Thanh Linh gật đầu.

Hai người nói chuyện Tiểu Tiểu không hiểu lắm, nhưng khi Tra cảnh quan có ý đồ thay thế vị trí của nàng, thời điểm đấy Âu Dương Thanh Linh rời đi, Tiểu Tiểu cự tuyệt, đề phòng Tra cảnh quan giống như đề phòng cướp.

“Đây là đường nữ của ta. Nàng sẽ theo ta cùng đi!”

“Nhưng là, kia trường hợp.....”

“Không quan hệ, khi ở bên trong, cái nên xem đều đã nhìn!” Âu Dương Thanh Linh ả ả nhìn Tiểu Tiểu liếc mắt một cái!

“Được rồi, xin đi theo ta.”

Tra cảnh quan đi ở phía trước dẫn đường, Tiểu Tiểu đẩy Âu Dương Thanh Linh đuổi kịp!

Cường giả tinh thần lực, phần lớn đều phụ trách tra xét. Có nhiều mục đích tra xét khác nhau, tỷ như tra xét khoáng thạch, tỷ như giống hiện tại, tra xét địa phương ẩn giấu bom.

Loại chuyện này, đương nhiên không tới phiên Âu Dương Thanh Linh đi đại tài tiểu dụng. Hấn phải làm là chiến đấu! Tinh thần lực ngoài cấp sáu, tài năng chiến đấu không cần bàn cãi! Khoảng cách chiến đấu giữa các giai cấp có sự chênh lệch rất lớn. Âu Dương Thanh Linh tinh thần lực đã ngoài cấp chín, có thể lấy một địch ngàn người như thường.

Tra cảnh quan mang theo bọn họ một lần nữa đi đến trước cửa thương trường, công sự che chắn phía sau, cách đại môn chỉ có năm mươi thước.

Âu Dương Thanh Linh xem bên trong, tinh thần lực chậm rãi triển khai! “Lầu một có mười người, nơi con tin có tám người, vũ khí hạng nặng, ba cái trên người có bom. Tâm bác bom, một khi tìm họ ngừng đập, bom sẽ phát nổ mạnh trong vòng mười giây.”

“Mọi người chú ý, mọi người chú ý, lầu một có ba quả tâm bác bom.” Tra cảnh quan lập tức đem tin tức truyền đi ra ngoài, ngược lại hỏi người bên cạnh: “Có biện pháp nào không?”

“Mười giây, gỡ bỏ ba quả bom..... Không có khả năng.” Nói chuyện là một người mặc cảnh phục, vẻ mặt ngưng trọng.

Âu Dương Thanh Linh có thể dùng tinh thần lực phối hợp với bọn họ đem mười người đồng thời giết chết, nhưng hấn cũng đồng dạng không có biện pháp đối với ba quả bom kia.

“Có biện pháp nào không, đem ba người kia dẫn ra ngoài?”

Âu Dương Thanh Linh nhủ mày, “Khó, một khi thấy ba người kia khác thường động, người của bọn họ sẽ động thủ.”

“Nếu lại có một vị cường giả tinh thần lực cấp sáu trở lên, hai bên cùng nhau động thủ, còn có khả năng.” Nhưng là, nhưng là tinh thần lực giả cấp sáu vốn rất ít đi.

Bất quá, cũng không phải là không có.

“Đội năm phút nữa, quân bộ bên kia sẽ phái người đến!”

Âu Dương Thanh Linh lắc đầu: “Không kịp, năm phút, con tin một người cũng không còn!” Đây đều là đồ đệ bỏ mạng. Bọn họ hiện tại không giết, không phải bởi vì có chuyện muốn thương lượng, mà là hấp dẫn càng nhiều người đi lại, ý đồ giết chết càng nhiều người.

Sắc mặt tất cả mọi người đều thay đổi, Âu Dương Thanh Linh đột nhiên cắn răng một cái, “Ta dùng đại hình ảo giác, ngụy cho người phối hợp!”

Tra cảnh quan sắc mặt nhất chính, “Tốt.”

Liên tiếp ra mệnh lệnh đi sau mới nói: “Có thể.”

Tiểu Tiểu mạnh mẽ dùng sức bắt lấy bả vai Âu Dương Thanh Linh, Âu Dương Thanh Linh vỗ nhẹ tay nàng. Tiểu Tiểu tiếp đến liền cảm giác được tinh thần lực của Âu Dương Thanh Linh giống như đám sương, hướng về phía thượng trường. Lặng yên không một tiếng động Chỉ có cùng giai thậm chí rất cao giai tinh thần lực giả có thể “Xem” đến.

Mà ở trong này, trừ bỏ Tiểu Tiểu, không ai có thể nhìn đến.

Kém nhiều lắm! Bọn họ thậm chí liền cảm giác đều không cảm nhận được!

Tiểu Tiểu chậm rãi nhả lại mây, Âu Dương Thanh Linh khi ở phía trên cũng đã hao phí không ít tinh thần lực. Hiện nay lại dùng cho này mười cá nhân cùng nhau dùng đại hình ảo cảnh..... Hẳn thể nhất định sẽ bị cạn kiệt tinh thần lực!

Tuy rằng mấy trăm năm trước, trên địa cầu từng có các hạ cường giả tinh thần lực nói, cạn kiệt tinh thần lực có trợ giúp tinh thần lực tinh tiến. Nhưng không tiết chế mà cạn kiệt, cũng sẽ khiến tinh thần lực bị tổn thương!

Nàng không hy vọng Âu Dương Thanh Linh xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, bởi những người không liên quan.

Cho nên, tinh thần lực của nàng lặng yên xen lẫn trong tinh thần lực của hắn, trước cùng hắn cấu kết hảo, thúc đẩy phương hướng tinh thần lực của hắn. Cảm giác được hắn nắm thật chặt tay nàng. Lúc này đây, nàng nhẹ nhàng chụp tay hắn, sau đó rất nhanh đuổi kịp tiến độ của hắn. Trước đem ba người mang bom kia khống chế!

[Thủ ngự] trung, là phương pháp tu luyện tinh thần lực, mà trên địa cầu tinh thần lực tu luyện giả của khai chiến hạm cũng đuổi không kịp. Nàng cũng từng nghĩ muốn nói cho Âu Dương Thanh Linh, nhưng không biết vì sao, nàng nói không nên lời.

Không phải không nghĩ nói, là nói không nên lời. Hé miệng, phát không ra tiếng. Tưởng viết, chỉ cần vừa động thủ đầu óc liền trống rỗng. Trừ bỏ bản thân tu luyện, nàng không thể biểu đạt ra được!

Cái loại cảm giác này rất kỳ quái, lại càng làm cho nàng biết [Thủ ngự] đặc biệt. Đã nàng không thể dạy cho Âu Dương Thanh Linh, vậy bản thân nàng liền nỗ lực tu luyện, đến bảo hộ hắn!

“Động thủ.” Âu Dương Thanh Linh đột nhiên mở miệng.

Tra cảnh quan bên cạnh lập tức ban hành mệnh lệnh.

Liền nghe bên trong phát ra một hồi tiếng sùng, tiếp theo đó là tiếng thét chói tai. Bên trong có người bắt đầu khống chế những người đó, cửa trước thượng trường mở ra, ba người mang bom tinh thần hoảng loạn đi ra.

Bên ngoài sớm có người chuẩn bị tốt xe trang bị đặc chế phòng bạo bom, ba người giống như người rời gỗ, tự động đi vào, xe phòng bạo bom đóng lại, lập tức chờ đi!

Bạn đang đọc truyện *Tinh Tế Độc Sủng: Vô Tình Nuôi Nhi Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 35: Bằng hữu

“Oanh!” Một tiếng nổ mạnh vang lên!

Tiểu Tiểu quay đầu về phía tiếng vang, nhìn về phía thượng trường cách xa mình một ngàn thước, tòa kiến trúc cao tầng cứ thế âm ỉ đổ xuống, trong lòng động mạnh. Lại quay đầu lại nhìn về phía Âu Dương Thanh Linh.

Âu Dương Thanh Linh sắc mặt tái nhợt, tinh thần uể oải! Cũng may còn vẫn duy trì thanh tỉnh.....

Ngón tay Tiểu Tiểu hướng hai bên huyết thái dương của Âu Dương Thanh Linh xoa bóp, tinh thần lực hóa thành một dòng nước nhỏ, xoa dịu tinh thần lực của hắn, giúp hắn dễ chịu hơn một chút!

Âu Dương Thanh Linh trong nháy mắt tim đập mạnh và loạn nhịp, nâng tay lên đem tay nàng kéo xuống. Lại đem nàng kéo về phía trước, nhẹ nhàng ôm thắt lưng của nàng, cả người tựa vào nàng, cứ im lặng như vậy.

Tất cả mọi người xem một màn này, nhưng không có người đến quấy rầy bọn họ. Thậm chí những bảo vệ tư nhân này, còn tại chung quanh vô hình kéo một đạo phòng tuyến, đưa bọn họ cùng ngoại giới cách ly!

Tuy rằng bọn họ chưa đạt tới trình độ như vậy, nhưng cũng biết sử dụng đại hình ảo cảnh, đem tinh thần lực sử dụng một cách tinh xảo như vậy, sẽ khiến cho bản thân không mấy dễ chịu. Thậm chí còn so với thao túng chiến hạm càng thêm vất vả!.....

Bọn họ sau khi rời đi, hiện trường còn chưa xử lý hoàn tất. Nhất bộ phận người đều rút lui khỏi, chỉ còn một số ít tinh thần giả phụ trách dò xét, cộng thêm một số chuyên gia bom mìn. Nhưng như thế vẫn bị nổ mạnh hai tòa nhà, cũng may trừ bỏ người tử vong lúc đầu, tiếp đó nhân số tử vong cũng không có gia tăng.

Tiểu Tiểu trở về tuy là thở nhẹ một hơi, nhưng bọn hắn luôn luôn chú ý tin tức bên này. Nhìn đến không gia tăng lên số người thiệt mạng, cũng tương đối vui mừng.

Hai người về nhà, Âu Dương Thanh Linh bởi vì tinh thần lực tiêu hao quá độ mà trực tiếp nghỉ ngơi. Tiểu Tiểu vốn không mệt lắm, kết quả bị hắn cầm tay kéo xuống giường, liền cùng ngủ với hắn luôn!

Hai người, một giường! Âm áp cũng không ái muội!

Vừa cảm giác đến buổi tối.

Khi Tiểu Tiểu tỉnh lại, Âu Dương Thanh Linh đã làm xong cơm chiều. Không có kêu nàng dậy, mà là ngồi ở trước bàn ăn chờ nàng.

Tiểu Tiểu lập tức liền minh bạch, đây là thời điểm nên nói rõ ràng!

Nhưng nàng nghiêm cẩn suy nghĩ lại một chút, cảm thấy giống như cũng không có gì phải nói rõ. Về [thủ ngự] bộ phận, nàng trừ bỏ tu luyện linh tính chưa nói qua, cái khác về nội dung cảnh trong mơ, nàng tất cả đều từng nói với hắn. Vì thế hắn còn tìm bác sĩ tâm lý cố vấn cho nàng, nhưng là sau này nàng chưa từng lập lại loại giấc mộng như thế, liền cũng không hiểu rõ.

Âu Dương Thanh Linh kết luận là, đại khái là vì thời gian trước đây, nàng gặp gỡ người ngoại tinh, bị dọa đến, hoặc là do áp lực quá lớn. Nhưng bởi vì chuyện người ngoại tinh không thể nói, cho nên cũng chỉ có thể không giải quyết được gì.

Cũng may sau này cái gì cũng chưa lại phát sinh, nên Âu Dương Thanh Linh cũng không có coi trọng chuyện này!

Liên tính là hiện tại, Âu Dương Thanh Linh cũng chưa từng nghĩ tới, Tiểu Tiểu hôm nay giải thích tất cả, cũng chỉ có bốn chữ: “Học ở trong mộng.”

Học ở trong mộng!

Ai sẽ tin tưởng? Như thế nào làm cho người ta tin tưởng?

Nhưng Âu Dương Thanh Linh biết rõ, Tiểu Tiểu tuyệt đối sẽ không lừa hắn. Nếu nàng thật sự không nghĩ trả lời, nàng sẽ nói trắng ra cho hắn: “Ta không nghĩ nói.” Hoặc là: “Về sau lại nói cho người.” Nàng cho tới bây giờ không nói dối.

Đây là hắn từ nhỏ xem nàng lớn lên, khăng khít thân mật, ngày đêm ở chung mười ba năm mà đưa ra kết luận, đây là hắn tự tin.

Cho nên, tuy rằng cảm thấy bất khả tư nghị, nhưng là -- hắn tin tưởng.

“Người trước kia chưa nói qua.” Âu Dương Thanh Linh vẫn là có chút thương cảm, Tiểu Tiểu có bí mật, không muốn cùng hắn chia sẻ. Đây là chưa từng có qua Một chút tiếng gió chưa lộ, một chút dấu hiệu cũng không.

Tiểu Tiểu đối với hắn thân nhiên thừa nhận, cũng thoải mái nói ra không có nửa điểm giấu diếm: “Nói không nên lời.” Nàng chỉ vào miệng mình: “Nói thời điểm, phát không ra tiếng. Tưởng viết ra, đầu óc liền trống rỗng.”

Âu Dương Thanh Linh nhú hạ mi, đột nghĩ đến hai chữ: “Ngôn chú.”

Tiểu Tiểu nghi hoặc, không hiểu.

“Thật có lỗi, ta không nên hỏi nguyên nhân, ta chính là quá mức giết mình!” Âu Dương Thanh Linh không hỏi nữa, “Hôm nay Tiểu Tiểu thật uy phong, làm cho người ta giết mình.”

Tiểu Tiểu nhìn hắn chuyển đề tài, lập tức biết hôm nay việc này đã qua. Vì thế, cũng khó ngoéo một cái khóe miệng trợn hắn cười. Đây là nàng mười mấy năm học được à. Vui vẻ, cao hứng, mỉm cười! Tuy rằng loại này cảm xúc cũng không nhiều, nhưng đối với Âu Dương Thanh Linh, lại càng dễ dàng!

Âu Dương Thanh Linh có chút cảm tức bản thân, kỳ thực, mặc kệ nguyên nhân gì, hắn cũng không nên hỏi, lại càng không nên nói như vậy. Tiểu Tiểu mười lăm, sớm nên có việc riêng tư của bản thân. Hắn hẳn là nên chờ, chờ chính nàng mở miệng, chủ động nói cho hắn. Mà không phải giống như bây giờ..... Nhưng là, hắn có chút không chế không được.

Nghĩ đến nàng ban ngày nổ súng giết người lưu loát, nghĩ đến nàng sử dụng tinh thần lực khi thần kỳ..... Hắn thật lo lắng, cũng rất hiếu kỳ, còn có chút..... Hoài nghi.

Mà hết thảy này xen lẫn ở cùng nhau, hắn xứng đáng bị Tiểu Tiểu mặc danh kỳ diệu gọi là tự ti. Khiến cho hết thảy, ở hắn xem ra đều hồng bét!

Chính là, Tiểu Tiểu cũng không có phát giác. Tiểu Tiểu thói quen , thậm chí là thích .

Nàng cho tới bây giờ không nghĩ tới bản thân ở trước mặt hần cần riêng tư, nhiều năm như vậy, trong học viện có không ít người theo đuổi nàng, nam nữ đều có, có thư tình, có lễ vật, nàng chưa từng có ở trước mặt hần che giấu qua.

Mà này đó lại càng không cần, nàng lựa chọn và làm nhiệm vụ khi, luôn cùng hần cùng nhau làm. Hần cho nàng tự do..... Chính là, đôi khi hần cũng không truy vấn quá trình làm nhiệm vụ của nàng. Mà nàng đôi khi, cũng bởi quá nhiều việc âm dương sai kém nên quên nói! Kết quả có rất nhiều việc, Âu Dương Thanh Linh cũng không quá rõ ràng.

Dù sao, một chút lại một chút cộng lại, liền biến thành rất nhiều điểm! Cho nên, hần mới có thể giặt mình!

Mặc kệ thế nào, hai người trao đổi coi như viên mãn.

Kể tiếp hết thầy đều khôi phục lại cuộc sống bình thường của họ, cơm chiều, cơm chiều xong hai người ra ngoài dạo dạo. Trở về ký túc xá, Tiểu Tiểu lên tinh võng học tập, mà Âu Dương Thanh Linh đi xử lý sự vụ! Thuận tiện cũng liên hệ một chút hồng mao mặt oa nhi cùng Tần Trí Dịch, vì hần kế tiếp lĩnh đánh thuê kiếp sống mở đường.....

Kỳ thực trừ bỏ việc đó, Tiểu Tiểu còn có một việc, cũng không có cùng Âu Dương Thanh Linh nói.

Đó chính là, nàng ở tinh trên mạng nhận thức một bằng hữu.

Không phải đệ tử ban 999, cũng không phải lão phu tử. Mà là một người bởi các loại cơ duyên xảo hợp mà nhận thức thành bằng hữu! Tuy rằng đến bây giờ, bọn họ chưa biết đối phương là nam hay nữ, nhưng bọn hần từ bảy năm trước nhận thức đến hiện tại, cho tới bây giờ chưa từng gián đoạn liên hệ.

Chưa bao giờ ở trong hiện thực mà gặp mặt..... Cũng là chân chính ứng câu kia:“Quân tử chi giao đạm như nước !”

Người này kêu Nhật Trung, ngoại hình là hệ thống cấp, nam nhân, cao 1m8, một bộ mắt kính màu vàng..... Ở tinh trên mạng tùy tiện cũng có thể thấy một người như vậy.

Tiểu Tiểu cùng hần quen biết đến bây giờ không cần trợ giúp, nhưng mấy năm nay, người này dạy Tiểu Tiểu rất nhiều thứ hữu ích. Bao gồm việc Tiểu Tiểu sử dụng năng lượng chuyển hoá khí, chính là Nhật Trung dạy cách hoàn thành. Đương nhiên, hần nói mục đích của hần là vì một cái lao động giá rẻ.

Tiểu Tiểu lên tinh võng, tiến vào khu cao tốc. Hiện tại, nàng dùng là cao ốc thành viên.

Một giờ, Nhật Trung liền nhắn tin qua,“Nghe nói, khu vực các ngươi hôm nay đã xảy ra chuyện?”

“Ân.”

“Ngươi ở hiện trường?”

“Ừ.”

“Cảm thụ như thế nào?”

Tiểu Tiểu nghiêm cẩn nghĩ nghĩ,“Không cảm thụ!”

“Phốc!” Đối phương phun cười, cười xong cũng đã đem đề tài cấp vòng vo.“Ngươi thật sự muốn cùng nam nhân của ngươi đi làm đại nhiệm vụ?”

“Đúng vậy.”

“Khi nào thì xuất phát?”

“Cuối tháng.”

“Cuối tháng a..... Ta hiện tại trong tay có cái này nọ, ngươi muốn hay không làm?”

“Là cái gì?”

“Làm một cái hveil chuyển vì hvfel năng lượng chuyển hoá khí. Muốn một bản thiết kế bằng giấy và thành phẩm.” (Nói chung 2 từ trên kia mình cũng không hiểu nên để nguyên văn à, mọi người hiểu tạm là liên quan đến vũ khí chuyển đổi năng lượng nhé.)

Tiểu Tiểu hiểu rõ, tất nhiên là người này lười làm, cho nên bảo nàng làm, thuận tiện cũng cho nàng luyện tập..... Trên thực tế, mấy năm nay, nàng làm không ít việc như vậy. Vì nàng buôn bán lời không ít vũ trụ tệ..... Đáng tiếc, vũ trụ tệ ở trên địa cầu không dùng được.

“Ta làm.” Về sau, nàng luôn muốn tiếp xúc vũ trụ .

“Tốt lắm, như vậy, đến chỗ cũ.”

“Biết.”

Bạn đang đọc truyện *Tinh Tế Độc Sủng: Vô Tình Nuôi Nhi Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 36: Nụ hôn đầu tiên có chút dọa người.

“Cái người Tây Á kia thật đúng là chán ghét a!” Kim Lị đẩy đẩy Tiểu Tiểu: “Em còn không nhanh đi tuyên thệ chủ quyền?”

Tiểu Tiểu nhìn cách đó không xa Tây Á lại gọi được Âu Dương Thanh Linh nói: “Đương nhiên muốn.”

“Còn không đi đi?”

Tiểu Tiểu lập tức bước tới hướng Âu Dương Thanh Linh, mà Kim Lị chạy nhanh đuổi kịp, cũng đi xem diễn!

Hôm nay là ngày tụ hội! Âu Dương Thanh Linh nhận nhiệm vụ cấp SS, ba ngày sau xuất phát, hôm nay là một số bằng hữu đưa tiễn. Tây Á lấy tư cách bằng hữu mà đến, bọn họ cũng không có lý do để cự tuyệt.

“Thanh Linh.” Tiểu Tiểu vừa đến, liền trực tiếp đứng ở bên người Âu Dương Thanh Linh, không chút nào che giấu bản thân đối Tây Á phòng bị cùng chán ghét. Nhưng nàng lại chưa đối Tây Á mở miệng, chính là dùng khí tràng biểu đạt nàng đối Tây Á không vui.

Tây Á vẫn vì mục đích lúc trước, khuyên Âu Dương Thanh Linh cùng nàng đi Tinh tế lưu học. Tiểu Tiểu xa xa nghe, nàng (Tây Á) tựa hồ lập tức muốn đi. Đây là nàng (Tây Á) cơ hội cuối cùng.....

Âu Dương Thanh Linh như trước cự tuyệt dứt khoát.

“Tây Á tiểu thư đang chuẩn bị ly khai, Tiểu Tiểu thôi ta trở về đi!” Âu Dương Thanh Linh trước tiên cảm giác được khí tràng của Tiểu Tiểu trong lòng lập tức thoải mái.

Tiểu Tiểu hướng về phía Tây Á gật gật đầu, kéo Âu Dương Thanh Linh đi về hướng bọn Cổ Lực bên kia. Kim Lị ở phía xa hướng nàng nâng chén, uống trước một ngụm nhỏ.

Tây Á tiểu thư trang điểm rất dày nên không nhìn ra nét mặt nàng thay đổi, nhưng đáy mắt nàng hiện rõ sự thất lạc cùng oán hận: “Người sẽ hối hận, người nhất định sẽ hối hận.”

Khả trừ bỏ hai câu này, cũng không có lời khác để nói.

.....

Sáng sớm hôm sau, Tiểu Tiểu cùng Âu Dương Thanh Linh lại đi Tàn gia! Nhà mẹ đẻ Tiểu Tiểu!

Mẫu thân Tiểu Tiểu sinh nhật, vốn Âu Dương Thanh Linh nghĩ muốn xuất phát trễ hai ngày nhưng bị Tiểu Tiểu cự tuyệt, Tiểu Tiểu nói: “Nàng nói muốn ta, ta đây liền đến để nàng xem. Sáng hai ngày, nàng hẳn là hội cao hứng!”

Âu Dương Thanh Linh chưa cho nàng giải thích, nàng hiện tại đã bắt đồng ngày xưa, hiện nay nàng là song trọng thiên tài nổi tiếng trong học viện, thể thuật thiên tài, trí lực thiên tài. Còn có một năng lực ẩn giấu rất sâu, chỉ có một số ít người mới biết được. Chỉ cần hai hạng mục, đã đủ để nàng tỏa sáng và hấp dẫn nhiều người chú ý.

Mượn sức, giao hảo, dụ hoặc, thậm chí chính là tìm kiếm cái lạ.

Rất nhiều người muốn đem nàng cùng Âu Dương Thanh Linh tách ra, bởi vì nàng nên có nhiều lựa chọn tốt hơn. Dù sao, Âu Dương Thanh Linh trước kia lại là thiên tài, vài năm nay luôn luôn phí hoài ở trong học viện, chưa kiến nghiệp, chưa lập công, tinh thần lực tuy rằng lợi hại, nhưng thân lại tàn tật..... Ở trong ánh mắt nhiều người, hẳn đã không xứng với Tiểu Tiểu.

Nhất là người nhà Tiểu Tiểu, bởi vì Tiểu Tiểu càng xuất sắc mang đến nhiều hư vinh cho bọn họ, mà hư vinh sẽ khiến cho bọn họ mất đi nhân tâm, càng ngày càng không thể văn hồi..... Vì thế, người phản đối đầu tiên là bọn họ. Bọn họ hi vọng Tiểu Tiểu tìm được nam nhân tốt hơn, mang đến cho Tiểu Tiểu tương lai tốt hơn, sẽ mang đến cho bọn họ càng nhiều hư vinh.

Âu Dương Thanh Linh biết rõ điều này! Nhưng hẳn chưa bao giờ giải thích cho Tiểu Tiểu những điều đó. Bởi vì chính hẳn cũng cảm thấy, bản thân thực không xứng với Tiểu Tiểu. Nhất là hẳn so với người khác càng biết nhiều việc..... Nhưng là hẳn liền ần ần tự ti, cũng quyết không chủ động buông tay.

Trừ bỏ tâm lý có điểm biến hóa nhỏ này, hẳn đối với Tiểu Tiểu mười năm như một, không, hẳn đối với Tiểu Tiểu rất tốt. Hẳn đang chờ, chờ ngày Tiểu Tiểu trưởng thành thể tử của hắn, cùng hắn gần nhau hơn nữa. Cũng chờ Tiểu Tiểu phát hiện hẳn không xứng với nàng mà rời đi..... Hẳn nỗ lực, cũng không cường cầu nàng.

Đây là tâm tình của Âu Dương Thanh Linh lúc này. Cho nên, hẳn lấy Tiểu Tiểu vì chủ. Tiểu Tiểu nói, chúng ta tới trước hai ngày. Bọn họ liền đi trước hai ngày.....Hắn lúc này cũng biết, dù hắn làm cái gì người Tần gia cũng muốn hắn rời bỏ Tiểu Tiểu.

Mà hắn càng biết, quyết định của Tiểu Tiểu, tuyệt đối sẽ không bị người nhà của nàng ảnh hưởng.....

Tần gia chính là binh dân phổ thông, cha mẹ công tác ổn định, cuộc sống không lo. Một nhà bốn người, ở một nhà trọ hai trăm mét vuông.

Tiểu Tiểu ấn chuông cửa, mở cửa, tất cả mọi người có vẻ kinh hi. Hiên nhiên, Tiểu Tiểu trước tiên bái phỏng những người quen biết. Trừ bỏ Tần gia bốn người, căn phòng hai trăm mét vuông nhiều hơn mười mấy người.

Chính là, khi Âu Dương Thanh Linh tiến vào, sắc mặt mọi người đều cương cứng một lúc.

Tiểu Tiểu nhìn, nhú mày, lại bị Âu Dương Thanh Linh vỗ nhẹ nhẹ tay, mà không không phát tác. Nàng cùng mọi người trước gật gật đầu, liền đem Âu Dương Thanh Linh đẩy đến gian phòng hồi nhỏ ở trước kia.

Trong phòng nhan sắc chủ đạo đều là phấn hồng, thật mộng ảo. Tiểu Tiểu sống mười mấy năm nay cũng dường ra một ít hứng thú. Tỷ như nhan sắc, nàng thích hắc bạch hồng ba màu, này là phấn hồng nàng không thích.

Tỷ như âm nhạc, nàng thích những bản nhạc nhẹ nhàng, đối với những bài nhạc lưu hành theo trào lưu, nàng không thể thưởng thức. Tỷ như đồ ăn, trước kia chỉ cần ăn là có thể, nàng đều thích. Mà lúc này, nàng cũng có thích cũng không thích!

Âu Dương Thanh Linh dạy nàng nhiều lắm, nhiều không đếm được.

“Không quan hệ.” Vừa vào cửa, Tiểu Tiểu liền không khách khí đóng cửa lại, ngăn cách ánh mắt mọi người.

“Ân.” Tiểu Tiểu gật đầu, đem phòng ở quét một lần, rồi cùng Âu Dương Thanh Linh đi lên trên ban công.

“Như vậy không lễ phép.”

“Ân.”

“Đi theo người nhà con tâm sự đi! Đừng quên lễ vật.”

“Hảo.” Tiểu Tiểu xoay người, đi một bước, lại đột nhiên quay đầu lại. Cuối đầu hôn lên môi Âu Dương Thanh Linh một cái, sau đó mới tiếp tục xoay người bước đi. Lúc này đi được rõ ràng lưu loát.

Trước kia một cái chớp mắt, hơi thở quanh Âu Dương Thanh Linh có vẻ tối tăm. Nàng biết, đó là không vui, nguyên nhân do những người đó, do hắn tự ti. Cho nên nàng muốn an ủi hắn. Nàng đã tiếp nhận đề nghị của bằng hữu, lúc này liền thi hành, Nàng là phải hành động, nhất là đối với Âu Dương Thanh Linh.

Mà ở nàng đóng cửa kia một cái chớp mắt, nàng có chút hoài nghi, cũng chuẩn bị buổi tối thượng tinh vòng thời điểm hỏi người kia một chút. Hẳn nói kinh hi, cao hứng, kích động..... Vì sao chưa từng xuất hiện? Âu Dương Thanh Linh xem khỏi, tựa hồ bị nàng dọa đi!

.....

Âu Dương Thanh Linh thật là bị dọa, nhưng lại sợ tới mức không nhẹ.

Thử nghĩ, hẳn xem một cái vừa ý vừa ý tiểu cô nương, làm tương lai lão bà xem, một chút lớn lên. Hồi nhỏ quá nhỏ, không sinh ra cái gì kiểu điểm tâm tư đến. Nhưng tiểu cô nương chậm rãi lớn lên, càng ngày càng hợp ý, hai người lại như trước đồng giường cộng chăn..... Còn có thể không sinh ra tâm tư khác.

Mỗi ngày chính là thân ái cái trán, thân ái gò má tự nhiên là đã sớm không đủ.

Nhưng là, hẳn lại cố tình sinh ra tâm tư tự ti. Vì thế, hẳn trở nên thật cẩn thận. Tuy rằng quyết không hội chủ động buông tay, cần phải hắn có cái gì sinh mệnh mẽ đột tiến, nhưng cũng là nan càng thêm nan. Hẳn cũng không tương, tương lai tiểu cô nương nói hẳn ti bi, nói hẳn thừa dịp nàng trẻ người non dạ, làm ra chút chuyện khác người.....

Vì thế, luôn luôn cẩn thận vẫn duy trì khoảng cách..... Nhưng là, được rồi, cô nam quả nữ đồng giường cộng chăn mười mấy năm, liền nữ tử có kinh lần đầu, phát dục đau đớn các sự kiện đều là hắn tự tay giúp đỡ trị liệu, cho dù là nội y quần đùi loại đều biết đến nhất thanh nhị sở..... Lại để ý loại việc nhỏ hôn môi này..... Thật sự là có chút kỳ quái.

Nhưng hẳn lại cứ liên như vậy luôn luôn kiên trì. Đồng giường cộng chăn, lại chưa hôn môi qua. Đó là ở trên giường, trừ phi ngủ khi không cẩn thận chạm đến cùng nhau, chưa bao giờ ở thanh tỉnh chạm qua.....

Hai người liền như vậy thuần khiết đắp chăn bông đơn thuần tán gẫu qua mười mấy năm!

Hắn một lần cho rằng, muốn có điều đột phá, như thế nào cũng muốn tiếp qua vài năm, đợi đến mười tám tuổi. Hắn sớm tính toán hảo, đợi đến nàng mười tám tuổi, hắn hội chủ động nhắc tới việc kết hôn. Nếu Tiểu Tiểu như trước chưa thay đổi tâm ý, như vậy bọn họ sẽ kết hôn. Đến lúc đó hết thảy đều tự nhiên đến.

Mà lúc này, Tiểu Tiểu đột nhiên thân một chút như vậy..... Hắn thực sự bị dọa à.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Tế Độc Sủng: Vô Tình Nuôi Nhi Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 37: Nụ hôn đầu chân chính.

Tiểu Tiểu chào tạm biệt người nhà, mẹ Tiểu Tiểu đưa cô xuống tận nơi để xe. Thẳng đến Âu Dương Thanh Linh ngồi trên xe, mới không cam lòng nói với Tiểu Tiểu: “Tiểu Tiểu a, Quý gia kia có thật sự tốt à. Nghe nói lão gia tử là lãnh đạo bên quân đội... Nếu bên kia có quan hệ, ca ca ngươi trực tiếp liền....”

Tiểu Tiểu nghĩ nghĩ, nói trắng ra với bọn họ: “Bọn họ không thể qua được cửa ải thứ nhất là thể thuật đầu.” Tiến vào quân đội, thể thuật yêu cầu thấp nhất là tứ cấp. Hai ca ca của nàng thể thuật vừa mới đạt tứ cấp. Bọn họ tưởng trở thành quan quân.... Đó là muốn chết!

Đáng tiếc Tần mẹ gần đây có chút lảng lảng, lại được nhiều người nịnh nọt quá độc ác. Người nhà, người Quý gia đều nói, nàng hai người con đều tốt, chỉ cần Tiểu Tiểu vào Quý gia, cái người con trai lập tức chính là quan quân.

Kết quả nói với Tiểu Tiểu lại không được, tức thời sẽ không thoải mái: “Ai nói bọn họ không qua được cửa ải kia, chỉ cần ngươi giả vào Quý gia....”

“Ta sẽ không giả đâu?”

Tần mẹ ngăn người, lập tức nói về không quan tâm: “Vì sao không giả, người Quý gia có tiền đồ, người trẻ tuổi có thực lực tốt nhất đến cưới người, người còn có cái gì không vừa lòng? Tổng so với người kia.....”

Tiểu Tiểu đánh gãy lời của nàng: “Ta sẽ không giả, bọn họ còn có thể cho con của người nhiều ưu việt sao?”

Đương nhiên sẽ không.

“Cho nên, mẹ muốn bán nữ nhi?”

“Sao có thể nói như vậy?” Tần mẹ im lặng.

Tiểu Tiểu không nghĩ nói chuyện với Tần mẹ, lên xe, đóng cửa. “Chúng ta trở về đi.”

Chiếc xe bay nhanh rồi đi, chỉ chừa đèn sau cho Tần mẹ nhìn, bắt giác phát hiện. Nàng tựa hồ làm việc này sai lầm rồi, lại đi đắc tội nữ nhi mang bao vinh quang kia! Quý gia làm sao bây giờ? Nàng đều đáp ứng rồi.

.....

Trong xe, Âu Dương Thanh Linh hướng về phía Tiểu Tiểu vẫy vẫy tay.

Tiểu Tiểu ngoan ngoãn đi qua, vốn tưởng dựa vào người hắn như trước, kết quả bị hắn trước tiên kéo lên ngồi trên đùi hắn.

“Khô sở?” Âu Dương Thanh Linh lo lắng hỏi.

Tiểu Tiểu lắc đầu.

“Tức giận?”

Tiểu Tiểu như trước lắc đầu. Nhìn Âu Dương Thanh Linh bộ dáng, có chút không quá tình nguyện nói: “Hối hận.”

“Hối hận?” Âu Dương Thanh Linh không hiểu, “Hối hận cái gì?”

“Hối hận tặng lễ, rất quý.”

Âu Dương Thanh Linh âm thầm bật cười, nhưng cũng nhẹ nhàng thở ra, nàng không khó chịu, không tức giận là tốt rồi! Cũng không đúng, bình thường dưới tình huống này, nàng tức giận thất vọng mới là bình thường. Bất quá..... Xét thấy Tiểu Tiểu tình huống như bây giờ liền rất tốt!

“Không quan hệ, về điểm này tiền ta còn có.”

Tiểu Tiểu lại thập phần nghiêm cẩn: “Nàng không đáng giá.”

Âu Dương Thanh Linh trầm nghĩ, quả nhiên vẫn là thất vọng rồi! Bất quá, như vậy cũng tốt lắm “Thôi, nể tình người kia sinh ra con, cho con sinh mệnh này, đưa cho một chút tiền cũng được. Trên thực tế còn chưa đủ, về sau hằng năm đều đưa lên hậu lễ mới được.”

Tiểu Tiểu nghĩ nghĩ, cảm thấy cũng thật là có chuyện như vậy. Nếu nói không đáng giá, kia chẳng phải là tự hạ thấp giá trị con người mình? Cho nên, nàng chấp nhận cách nói này. “Tốt.”

.....

Hai người trở lại chỗ ở, Tiểu Tiểu bộ dáng ngày thường, thượng tinh võng, học tập. Thuận tiện đi ban 999 xin cái phép, bởi vì không đến một tháng, chính là ngày khảo hạch. Mà nhiệm vụ lần này, dự tính cũng đến nửa năm!

Về phần bằng hữu đề nghị cho nàng vẫn đề kia, vẫn chưa thấy lên mạng.

Mà Âu Dương Thanh Linh đêm nay làm cái gì đều không tập trung được! Phía trước ở Tần gia, liền đã suy nghĩ hồi lâu. Tự cho là đã đem hết thấy biết rõ ràng, bình ổn. Mà lúc này, xem Tiểu Tiểu mặc áo ngủ, im lặng ngoan ngoãn nằm ở trên giường, phía trước tường tượng, lại lần nữa chạy hết ra ngoài, làm cho tinh thần hấn chỉ tập trung trên người Tiểu Tiểu.

Đến tốt cùng có phải hay không Tiểu Tiểu cho hấn một cái tín hiệu càng muốn thân cận hơn đây?

Nếu phải, hấn muốn đẩy nhanh suy nghĩ vừa rồi, thuận theo chủ tâm cùng nàng thân cận? Vẫn là kiên trì trước kia ý tưởng, chờ nàng đến mười tám tuổi?

Còn có, ban ngày kia nhất thân (hôn), hấn nhưng lại sững sốt như vậy hồi lâu, căn bản không cảm giác được. Đợi đến hấn trở lại bình thường, liền cảm giác cũng liền không đứng dậy nổi!

Kia một khác, hấn thật hối hận.

Lại nói, có lẽ Tiểu Tiểu hành động như vậy chính là cử chỉ vô tâm. Hấn hiện tại nếu hôn nàng, có phải hay không không ổn?

Đù loại ý tưởng, lẩn qua lẩn lại, phức tạp phiền đến, biến thành chính hấn rốt cuộc bình tĩnh không được. Đó là miễn cưỡng đi làm chuyện khác, bất quá mười giây, tầm mắt tất nhiên lại rơi xuống cặp môi hồng đào thom tho kia. Trong đầu liên tục bốc lên ba chữ “Hôn”, “Không hôn.”

Tiểu Tiểu theo rời khỏi mạng, còn chưa mở mắt, liền đã cảm giác được Âu Dương Thanh Linh tầm mắt.

Bọn họ quá mức quen thuộc, tuy rằng nàng cũng không thể cùng hấn tâm ý tương thông. Nhưng ở chung nhiều năm như vậy, có một số việc, nàng vẫn là có thể vừa thấy liền biết.

Tỷ như, nàng hiện tại liền cảm giác được, Âu Dương Thanh Linh tựa hồ thật buồn rầu. Hơn nữa, nguyên nhân ở trên người nàng.

Nàng trước âm thầm suy nghĩ một lần, lại không phát hiện bản thân có cái gì đáng giá hấn buồn rầu. Nếu như là về nhiệm vụ sắp đến là có khả năng, nhưng đã hấn đã nói, mang theo nàng cùng nhau, như vậy liền sẽ không đến lúc này mới buồn rầu!

Nghĩ không rõ, liền cũng không nghĩ nữa. Trực tiếp mở mắt ra, chống lại Âu Dương Thanh Linh tầm mắt.

Âu Dương Thanh Linh bởi vì không yên lòng mà liền phát hoảng, còn có chút chật vật.

“Thanh Linh buồn rầu việc gì vậy?”

Âu Dương Thanh Linh chỉ cảm thấy đầu đều to, buồn rầu cái gì? Hấn có thể buồn rầu cái gì? Còn không phải chính nàng làm ra chuyện như vậy, lại không cho hấn nói rõ ràng..... Trời mới biết, cả một ngày này hấn đều chờ mong, nàng lại cho hấn một cái tín hiệu, hôn lại hấn một chút, hấn là có thể xác định a! Thiên nàng lại coi như cái gì cũng không từng phát sinh qua, cư xử vẫn như ngày thường qua lại trước mặt hấn như thế.

Nhưng việc đó hấn phải nói như thế nào? Hấn hiện nay đều nhanh năm mươi, tuy rằng còn trẻ thật, nhưng là..... Như vậy không yên bất an cảm xúc cái gì, không phải nên xuất hiện ở mười mấy tuổi thiếu niên trên người mới thích hợp sao?

Hấn than nhẹ, tay nâng má nàng, theo trên cao nhìn xuống Tiểu Tiểu. Tầm mắt không tự chủ là lại nhìn đến đôi môi đỏ mọng..... Nhìn xem lâu, lại có chút miệng khô lưỡi khô đứng lên!

“Tiểu Tiểu.”

“Àn.”

“Tiểu Tiểu.”

“Cái gì?” Đến lúc này, Tiểu Tiểu là đã nhìn ra. Âu Dương Thanh Linh đôi mắt cùng soi giống nhau, nhìn chăm chăm vào môi nàng. Nàng nhất thời không rõ ràng, nhưng hơi thở trên người hắn càng ngày càng nhanh. Cũng không phải sinh khí khi cuồng bạo, mà là một loại khác..... Cái loại này..... Ách, Âu Dương Thanh Linh mỗi ngày buổi sáng, hoặc là khi nàng dán trên người hắn, không cần thận đụng tới nơi không nên chạm vào địa phương phản ứng.

Ý nghĩ liên tưởng như vậy, đáp án nửa điểm cũng không khó đoán.

Chính là nàng cũng không biết, ban ngày thời điểm, hắn không phải bị dọa đến sao? Như thế nào lúc này tựa hồ thật đói khát.

“Không có gì?” Âu Dương Thanh Linh đến cùng luôn luôn đều là phái dưỡng phụ, làm sao làm việc lưu manh như vậy! Loại chuyện này, hắn thật sự nói không nên lời.

Tiểu Tiểu nháy mắt mấy cái, thấy hắn trực tiếp hạ cánh tay đồ nằm trên giường, có chút nhụt chí lấy tay che lại hai mắt.

Trong lòng không khỏi nổi lên một loại cảm giác chưa bao giờ có. Nàng không biết đó là cái gì, nhưng là, rất thích.

Mà này sợi thích..., nàng chậm rãi đem trên trán liên tiếp khí (cái kết nối lên mạng ý, ai xem SAO là biết) lấy xuống, chậm rãi đứng dậy, đi vào nhà vệ sinh. Trở ra, chậm rãi một lần nữa bò lại trên giường!

Âu Dương Thanh Linh tựa hồ đã bình tĩnh, tâm tính cũng điều chỉnh không sai biệt lắm.

Sau đó, Tiểu Tiểu lại chậm rãi bò đi qua, hôn một cái lên môi Âu Dương Thanh Linh nói:“Ngủ ngon!”

Âu Dương Thanh Linh lập tức lại cương. Tiểu Tiểu thấy cái cảm giác tận đáy lòng này, càng nồng hậu!

Đáng tiếc, lúc này đây Âu Dương Thanh Linh khôi phục nhanh hơn, đột mở to mắt, nghiêng đầu nhìn về phía Tiểu Tiểu, hai mắt tỏa ánh sáng “Tiểu Tiểu.”

Tiểu Tiểu liếc mắt:“Àn.”

“Con có biết, vừa rồi đó là cái gì?”

“Biết.”

Âu Dương Thanh Linh không lại hỏi nhiều, một tay ôm Tiểu Tiểu lao vào trong lòng, môi không khách khí liền đè ép đi lên!

Thân là nam nhân, thân là một cái sắp năm mươi tuổi, còn không từng khai qua huân (ý là còn trai tân ý), cùng nữ nhân cho tới bây giờ bảo trì lễ phép khoảng cách, mà người bên cạnh này lại đặt ở trên đầu quả tim, nữ tử mình che trở lớn lên. Chẳng sợ chính là vừa hôn, cũng là thật dọa người!

Không có gì kết cấu, không có gì sách lược, chính là hung mãnh, trực tiếp áp đi lên liền bắt đầu ma sát, ngay sau đó liền khiêu khai khớp hàm, tiến quân thần tốc! Thăng đến thượng thức hết nàng trong miệng sở hữu góc, phẩm đủ nàng thơm ngọt. Rốt cuộc mới nhớ tới, đây là nụ hôn đầu tiên chân chính của nữ hài này. Mà hắn như thế can rở, như thế không ôn nhu. Không thông báo sẽ không dọa phá hư nàng..... Nghĩ như vậy, hắn đột ngừng đầu, xem nữ hài dĩ nhiên sưng đỏ môi.

Nữ hài đứng vào lúc này trợn mắt, trong mắt thủy ý trong suốt, thêm chút động tình. Nàng trừng mắt nhìn, đem kia động tình trát đi, hơn nữa có chút đắm chiêu, sau đó hình như có quyết định.

Lại sau đó, nữ hài mở miệng, “Nguyên lai hôn là như vậy, ta thích.”

Trong nháy mắt, hắn được cứu lại, gặp được thiên đường!

“Đã Tiểu Tiểu thích, chúng ta đây liền làm nhiều lần.”

“Tốt.”

Theo nàng thanh âm, hắn môi lại hạ xuống! Lúc này đây, lại không mưa rền gió dữ như trước mà là nhu ý triền miên.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Tế Độc Sủng: Vô Tình Nuôi Nhi Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.